

**கண்ட
நாள்
முதல்...**

தமிழ்நிவேதா

**கண்ட
நாள்
முதல்...**

தமிழ்நிவேதா

894.8113
NIV

12/3/09
27
667447

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: கண்ட நாள் முதல்
ஆசிரியர்	: தமிழ் நிவேதா
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
முதற் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2008
மொழி	: தமிழ்
தாளின் தன்மை	: 11.6 K.g. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்ச எழுத்து	: 11 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 224
பைண்டிங்	: சாதா அட்டை
நூல் வெளியிடுவோர்	: அருணோதயம் 5/3. கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.
கணினி அச்ச	: வேலன் லேசர் சென்னை-18. 094441-01753
அச்சிட்டோர்	: ஜி.எம்.கிராபிக்ஸ் சென்னை-14.

விலை: ரூ.75.00

கண்ட நாள் முதல்

கண்ட நாள் முதல்

1

ஸான்பிரான்சிஸ்கோவின் ஸ்டான்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தின் பிரம்மாண்ட வளாகத்திற்குள் காரை பார்க் செய்தாள் ரோஷிணி. ஐந்தாயிரம் ஏக்கர் பரப்பளவில் அமைந்திருந்த அரண்மனை போன்ற கட்டிடமும், திரும்பிய பக்கமெல்லாம் தென்பட்ட ஒதேனின் கலை அழகு மிளிரும் சிற்பங்களும் வழக்கம் போல மனதிற்கு உற்சாகத்தை அளித்தது. உற்சாகத்துடன் பல்கலைக்கழக வளாகத்திற்குள் நடக்க ஆரம்பித்தாள் ரோஷிணி. 'லேய்லண்ட் ஸ்டான்போர்டு' என்பவரின் பண்ணை நிலத்தில் உருவான வளாகம் என்பதால் அவர் வேண்டு கோளுக்கிணங்க புல்வெளிகளில் ஒரு பகுதியில்

பண்ணை மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. எல்லாவற்றையும் சுவாஸ்யத்துடன் பார்வையிட்டபடி வகுப்பறையை அடைந்தபோது அவளை எதிர்கொண்ட அவள் தோழி லிரியா "ஹாய்" என்றாள் மகிழ்ச்சியுடன் கையசைத்து. பதிலுக்கு புன்னகைத்து ரோஷிணி அவள் அருகே அமரவும் வகுப்பு தொடங்கவும் சரியாக இருந்தது.

மேலாண்மை துறையில் பட்டமேற்படிப்பு படிக்கும் அவளுடன் சேர்த்து வகுப்பில் மொத்தம் ஐம்பதுபேர் இருந்தார்கள். ஆசிரியர் 'மெக்கைன்' கூறிய அற்புதமான விளக்கத்திலும், அமெரிக்க உச்சரிப்பிலும் ஆழ்ந்து போய் வகுப்பறை நிசப்தமாக இருந்தது. மதிய உணவு இடைவேளையுடன் அன்றைய வகுப்புகள் முடிந்ததும் அனைவரும் வெளியே வந்தனர். ரோஷிணியின் வகுப்பில் படிக்கும் 'ஜோன்' அவள் அருகே வந்தான். கூட நடந்தபடி "ரோஷிணி இன்று மதியம் நீ ப்ரியா?" என்றான் அவளிடம்.

"நோ ஜோன். நான் ஒரு டிபார்ட்மென்ட்டில் ஸ்டோரில் பார்ட் டைம் வேலை பார்க்கிறேன். எனவே வேலைக்குப் போக வேண்டும்" என்றாள் ரோஷிணி.

"எனக்கு ஹோட்டல் பாரிஸ்டாவில் மாலையில்தான் வேலை. மதியம் நான் ப்ரீ. நீயும் ப்ரியாய் இருந்தால் ஏதாவது சினிமா பார்க்கப் போகலாம் என்றுதான் கேட்டேன்" என்றான் ஜோன்.

"ஸாரி ஜோன். இன்னொரு நாள் பார்க்கலாம்" என்றதும் "ஓகே" என அவன் அலட்சியமாய் தோளைக் குலுக்கியபடி விடைபெற்றுச் சென்றான்.

தன் பேக்கை தோளில் மாட்டியபடி அவளுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்ட லிரியா "ஜோன் என்ன சொல்கிறான்?" என்றாள் அவளிடம்.

"என்னை சினிமாவுக்கு கூப்பிட்டான்."

லிரியா கடகடவெனச் சிரித்தாள். "பள்ளியில் படிக்கும் மயத்தில் கூட நீ டேட்டிங் போனதில்லை. நீ சரியான இண்டியன் என்று அவனுக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறது."

"நான் முழுக்க இந்தியன் என்று சொல்ல முடியாது லிரியா. இந்தியாவை நான் பார்த்ததேயில்லை. பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் இங்கே அமெரிக்காவில்தான். டேட்டிங், ப்ரீசெக்ஸ் போன்ற பழக்கங்கள் இல்லை என்றாலும் கூட நான் மிக சுத்தமானவள். இந்தியாவில் என்னளவு சுதந்திரமாய் முடிவெடுக்கும் உரிமை பெண் களுக்கு கிடையாது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்."

லிரியா நட்புடன் அவள் தோள்களைப் பற்றினாள். "வெல். இந்த ஆராய்ச்சி எல்லாம் எதற்கு? நாம் எங்கே பிறந்தாலும் எங்கிருந்து வந்தாலும் மனிதர்களாய் இருப்பது தான் முக்கியம்."

"சத்தியமான வார்த்தை" என்றாள் ரோஷிணி அவள் கைகளைப் பற்றி.

இருவரும் ஒரே டிபார்ட்மென்ட்டில் ஸ்டோரில் வேலை செய்வதால் லிரியாவும் ரோஷிணியின் காரில் அவளுடனேயே வந்தாள். இருவரும் பேசியபடியே பயணம் செய்தவர்கள் டிபார்ட்மென்ட் ஸ்டோரை அடைந்து தங்கள் வேலையை தொடங்கியதும் அதில் ஒன்றிப் போனார்கள்.

ரோஷிணி மாலையில் வேலை முடிந்து வீட்டை அடைந்து பார்க்கில் காரை நிறுத்திவிட்டு தன் வீட்டுக் காலிங்பெல்லை அழுத்தும்போது இரவு மணி எட்டாகி விட்டிருந்தது. கதவைத் திறந்த பூனம் "ஹாய்" என்றாள் மகிழ்ச்சியுடன்.

அந்த சிவந்த முகத்தின் மலர்ச்சியையும், பால் வெண்மையில் பளபளக்கும் சருமத்தையும் தன்னை யறியாமல் ஒரு நிமிடம் கவனித்த ரோஷிணி பதிலுக்கு “ஹாய்” என்றாள் அந்நியமாய் புன்னகைத்து. “ரொம்ப களைப்பா தெரிகிறாயே!” என்றபடி மகளின் அருகே வந்த பூனத்திடமிருந்து விலகி தன் அறைக்குள் சென்றாள் ரோஷிணி. குடான நீரில் குளித்துவிட்டு வந்து தலையை துவட்டியபடியே கண்ணாடியைப் பார்த்தாள். அடர்த்தி யான சுருண்ட முடி கண்டிஷனரில் மூழ்கித் தோளில் புரண்டு பளபளத்தது.

அழகான கண்கள், செதுக்கின மூக்கு, செப்பு இதழ்கள் என வரைந்தெடுத்தது போல் அமைந்து போன முகத்திலும், அபாரமான உடலமைப்பிலும் மனம் மகிழ்ச்சி கொள்ளவில்லை. ரும் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் ரோஷிணி தன் கைகளைப் புதிதாய் பார்ப்பது போல பார்த்தாள். காபி நிறத்தில் மினுமினுத்த கைகள் ஏன் அம்மாவுடையது போல் இல்லை? அம்மாவாவது வட இந்தியப் பெண். அப்பா பரத்வாஜன் சுத்தத் தமிழர். சென்னையில் ஒரு சுட்டுப்பாடான குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்.

எண்பதுகளில் கம்ப்யூட்டர் படிப்பு இந்தியாவில் அரிதாய் இருந்த சமயத்திலேயே கம்ப்யூட்டர் படிக்க ஆசைப்பட்டு அமெரிக்காவில் அரிஜோனா பல்கலைக் கழகத்தில் ஸ்காலர்ஷிப்புடன் படிக்க வந்தவர். படித்து முடிக்கையில் ஸான்பிரான்சிஸ்கோவின் சிலிகான் வேலி பில்கேட்சின் முயற்சியால் பொன்னாக கொழித்து உலகத் தவரை எல்லாம் தன் பக்கம் ஈர்த்தது. பரத்வாஜனுடன் உடனே அங்கு வேலையில் சேர்ந்தார். புதிதாகத்

தொடங்கப்பட்ட மென்பொருள் தொழில் தொடக்கத்தில் எல்லோருக்கும் இரு கை விரித்து வரவேற்று வேலை வாய்ப்பளித்தது. எளிமையான குடும்பப் பின்னணியி லிருந்து வந்த பல இந்தியர்கள் அந்த காலகட்டத்தில் மில்லேனியர்கள் ஆனார்கள். அவர்களில் பரத்வாஜனும் ஒருவர். பீனிக்ஸில் அரிஜோனா பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தபோதே அங்கு மொழியியல் படித்த வட இந்தியப் பெண் பூனத்தைச் சந்தித்து காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டார். அந்த சமயத்தில் இந்தியன் என்ற பொதுவான ஒற்றுமையே அவர்களை இறுக பிணைத்திருந்தது. இந்தியாவில் வடக்கா, தெற்கா என்று இருவருமே யோசிக்கவில்லை. பரத்வாஜனின் உயர்ந்த வேலையும், கோதுமை நிறமும் கூட பூனத்திற்கு யோசிக்க வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அழகான மனைவி, அமெரிக்க வாழ்க்கை. அபரிதமான பணம் என்று திரிசங்கு சொர்க்கத்தில் இருந்த பரத்வாஜ னுக்கு இறந்துபோன தந்தையையோ, உயிருடன் காத்திருக்கும் தாயையோ, உடன் பிறந்த இரண்டு தம்பிகளையோ போய்ப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் ஏற் படவில்லை. அவ்வப்போது விசேஷங்களைத் தெரியப் படுத்தி வரும் கடிதங்களுக்கு தோனும்போது பணம் அனுப்பி வைப்பார். பரத்வாஜின் இந்திய உறவு ஊச லாட்டத்திலேயே இருந்து வந்தது. இதற்கு மாறாக பூனம் வீட்டவர்கள் அவள் சிறுவயதிலிருந்தபோதே அமெரிக்கா வந்து அரிஜோனாவில் செட்டிலாகியிருந்தார்கள். எனவே அந்த வழி தொடர்பு விட்டுப் போகாமல் இருந்தது.

திருமணமாகி பூனம் முதன் முறையாக கருவுற்றபோது பரத்வாஜன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். தங்கள்

உணர்ந்து, "எனக்கு வேலை இருக்கு. வர முடியாது" என்றாள் அம்மாவிடம்.

"ஒரே நாளில் போய்த் திரும்பப் போகிறோம். அதுவும் ஞாயிறு விடுமுறை நாள் வேறு. கிளம்பி வா" என்றாள் பூனம் விடாமல்.

"எனக்கு ப்ராஜெக்ட் ரெடி பண்ணணும். வரப்போகிற பரிட்சைக்குப் படிக்கணும்" என்றபடி மேற்கொண்டு அங்கு நிற்காமல் சென்றபோது அப்பாவுக்கு இப்போது திருப்தியாக இருந்திருக்கும் என்று தோன்றியது.

ரோஷினியின் சிறுவயதிலிருந்து நடக்கும் சம்பவம் தான் இது. இந்தக் குடும்பத்தில் அவள் ஒரு வித்தியாசமான நபர். பார்ட்டிகளில் விழாக்களில் சந்திக்கும் நண்பர்கள் மத்தியில் இந்தப் பெண் இவர்களுடன் வந்திருக்கும் உறவுப் பெண் அல்லது நண்பர் வீட்டுப் பெண் போலும் என்ற பாவம்தான் தென்படும். சிலர் வாய்விட்டே கேட்ட துண்டு.

"உங்க மூத்த பெண் உங்க யார் ஜாடையிலும் இல்லையே!" அந்தக் கேள்வி இதுவரை பூதாகரமாய் எழுந்து அவளை விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்க்கும்போது இதுவரை தான் பார்த்தே இராத எந்த பாட்டன் முப் பாட்டனின் நெற்றி இது! இதே மாதிரி கண்கள் எந்த பாட்டிக்கு இருந்திருக்கக் கூடும்? எந்த அத்நையுடைய மூக்கு இப்படியிருக்கும்? என மனம் தன் வேர்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. விபரம் புரியாத வயதில் அவள் அப்பாவின் பார்வையில் தென்படும் சிநேகமற்ற பாவத்தில் துவண்டுப் போயிருக்கிறாள். வெகு நாட்கள்

தான் அவர்களின் சொந்த குழந்தை இல்லையோ! என்று கூட நினைத்தாள்.

பூனம் அவளிடம் ஒரு தாயின் அன்பை முழுதாகக் காண்பித்தாலும் உருவ முரண்பாடுகளால் அவளால் மனம் ஒன்ற முடியவில்லை.

சிறு வயதில் அம்மாவிடம் "நான் எந்த மருத்துவ மனையில் பிறந்தேன்? ஒருவேளை குழந்தை மாறியிருக்கலாம். நான் பிறந்த அதே சமயம் இந்திய குழந்தை ஏதாவது பிறந்ததா? என்றெல்லாம் துளைத்துக் கொண்டிருப்பாள்.

பூனம் மகளின் தலையை வருடியபடி சொல்வாள். "உனக்கு ஏன் இத்தனை அநாவசிய சந்தேகம்? தோலின் நிறம் மாறியதால் நான் உன்னை பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றது இல்லை என்றாகி விடுமா? உனக்குத் தெரியுமா ரோஷினி? உன்னை மாதிரி திருத்தமான முகமும் அழகும் கொண்ட பெண்ணை நான் அமெரிக்காவில் எங்கும் பார்த்ததேயில்லை. கரிஷ்மாவைப் பார். நிறம் கண்ணைப் பறித்தாலும், பாக்கரும், பட்டரும் சாப்பிட்டு உருளைக்கிழங்கு மாதிரியாகி விட்டாள்."

அம்மா நம்மை சமாதானப்படுத்த ஐஸ் வைக்கிறாள் என்று நினைத்தாலும் அந்த புகழ்ச்சியில் மனம் குளிர்ந்து போகும். சில நாள் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பாள். பின் அவள் பெற்றோரைச் சந்திக்க நேரும். அவள் வகுப்புத் தோழிகளோ, சில சமயம் ஆசிரியர்கள் கூட 'இவர்கள் உன் வளர்ப்பு பெற்றோரா?' என்று கேட்கையில் மனம் உடைந்து போவாள்.

இப்போது இத்தனை பெரிய பெண்ணான பிறகும் அவளுக்கு தன் வீடு அந்நியமாகவே தெரிகிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் அப்பாதான். பரத்வாஜன் மட்டும் அவளிடம் அலட்சியத்தைக் காண்பிக்காமல், அவள் கண் எதிரே கரிஷ்மாவை கொஞ்சியபடி தனக்கு இருப்பது ஒரு பெண் என்ற பாவனையில் நடந்து கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் அவளுக்கு இந்த சிந்தனைகளே தோன்றியிருக்காது. உலகின் வல்லரசான அமெரிக்கா அவளைப் பொறுத்தவரை கல்லூரிக்கும் வீட்டிற்குமிடையேயான சின்ன உலகமாகி விட்டது. அதைத் தாண்டி அவள் வெளியே சென்றதில்லை.

பூனம் தன் இரு பெண்களையும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பாலவிஹார் பள்ளியில் சேர்த்து தமிழ் கற்கவும், தன் தாய்மொழியான இந்தியைப் படிக்கவும் ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். பூனம் மொழியியல் படித்தவளாக இருந்ததால் தமிழுடன் இன்னும் சில மொழிகளையும் சரளமாகப் பேசினாள். தீபாவளி, பொங்கல் பண்டிகையுடன் சேர்த்து ரக்ஷா பந்தன், ஹோலியையும் கொண்டாடினார்கள். தாண்டியா நடனம், பரத நாட்டியம் என்று எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொண்ட அவர்கள் குடும்பம் மொத்த இந்தியாவின் பிரதிபலிப்பாய் இருந்தது.

அதனால் ரோஷினியும் கரிஷ்மாவும் பள்ளியில் படிக்கும்போது தன் சக தோழிகள் போல டேட்டிங் போகாமல், ஆண் நண்பர்களுடன் வெளியே தங்காமல் அமெரிக்க கலாச்சாரமோ, இந்திய கட்டுப்பெட்டித்தனமோ இல்லாது இப்போது வளரும் பெரும்பான்மை அமெரிக்க இந்திய குழந்தைகளைப் போல ஒரு புதிய கலாச்சார குழலில் வளர்ந்தார்கள்.

கண்களை மூடி உறங்க முற்பட்ட ரோஷினிக்கு சிறுவயதில் தான் பார்த்த மியூர் ரெட்வுட் பாரஸ்ட்டின் உயர்ந்து அடர்ந்த செம்மரங்களும், "காடுகளை தொல்லை செய்யாதீர்கள். சத்தம் போடாதீர்கள்" என ஆங்காங்கே இருந்த போர்டுகளும் கனவில் வந்தன.

2

ரோஷினிக்கு அந்த வருடத்துடன் படிப்பு முடியும் தருவாயில் இருந்தது. தேர்வுக்கு தயாராவதிலும், ப்ராஜெக்ட் வேலைகளை முடிப்பதிலும் நாட்கள் விரைந்தன. கரிஷ்மாவும் அவளது பள்ளி இறுதித் தேர்வுக்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்ததால் வீடு அமைதியாக இருந்தது.

புத்தகமும் கையுமாய் அமர்ந்திருந்த மகளிடம் ஜூஸ் டம்ளரைக் கொடுத்த பூனம் கேட்டாள். "ரோஷினி நீ இந்தப் படிப்பை முடித்துவிட்டு என்ன செய்யப் போகிறாய்?"

"இதென்ன கேள்வி?" என்றாள் ரோஷினி வியப்புடன். "வேலை பார்க்கப் போகிறேன்."

"வேலை பார்ப்பது சரிதான். திருமணம் எப்போது செய்து கொள்ளப் போகிறாய்? உனக்கு இப்போதுதான்

திருமணத்திற்கு சரியான வயதும், முதிர்ச்சியும் வந்திருக்கிறது. வேலையில் அமர்ந்தவுடன் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்" என்றாள் பூனம்.

"அதைப் பற்றி பிறகு யோசிக்கலாம்" என்றாள் ரோஷிணி கவனமின்றி.

"இல்லை ரோஷிணி. இப்போதே பார்க்கத் தொடங்க வேண்டும். இந்தியாவிலிருந்து வேலை பார்க்க வந்த நிறைய இளைஞர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் உனக்குப் பொருத்தமாய் வரன் தேடலாம் என்றிருக்கிறேன்" என்றாள் பூனம்.

"இந்தியாவிலிருந்து வந்திருப்பவர்களுடையா?" என்றாள் ரோஷிணி திடுக்கிட்டு.

"ஏன் நீ யாரையாவது காதலிக்கிறாயா? அப்படி இருந்தால் தயங்காமல் சொல். எங்களுக்கு தடை ஏதும் இல்லை" என்றாள் பூனம்.

"இல்லை. நான் யாரையும் காதலிக்கவில்லை" என்றாள் ரோஷிணி தீர்மானமாக.

"அப்ப சரி" என பூனம் எழுந்திருக்கவும் "அம்மா எனக்கு மாப்பிள்ளை சவுத் இண்டியனா பார்" என்றாள் ரோஷிணி.

"அதென்ன பர்டிகுலரா சவுத்ல வேணுங்கிற?" என்றாள் பூனம் வியப்புடன்.

"உன் உறவில், உன் இனத்திலிருக்கும் சிவப்பான வட இந்தியன் என்னை மதிப்பளித்து நடத்த மாட்டான்" என்ற சந்தேகத்தை உள்ளே அழுக்கியபடி "சும்மாதான். சவுத்

இண்டியன்னா ஒத்துப் போகுமோன்னு தோணுது. அதுவும் தமிழ்நாடா இருந்தால் பரவாயில்லை."

மகளை உற்றுப் பார்த்த பூனம், "ரோஷிணி நான் மறுபடி கேட்கிறேன். நீ யாராவது தமிழ் பையனைக் காதலிக்கிறாயா?" என்றாள் மகளிடம்.

"அப்படியிருந்திருந்தால் நானே உங்களிடம் சொல்லி யிருப்பேன்," என்றாள் ரோஷிணி.

மகளின் திடீர் விருப்பத்தைப் பற்றி யோசித்தபடியே பூனம் வெளியே சென்று லானில் அமர்ந்தாள். லானின் பச்சைப் புற்களை ஆடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருக்க ஆட்டு சொந்தக்காரன் அவற்றை மேற்பார்வை செய்தபடி அமர்ந்திருந்தான். கோடைக் காலத்தில் அந்தப் பகுதியில் அடிக்கடி புற்களும் செடிகளும் காய்ந்து தீப்பிடிப்பதை தடுக்கும் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைதான் இது. ஆடு மேய்ப்பவனிடம் பணம் கொடுத்து ஆடுகளை மேயச் சொன்னால் அவை நிமிடத்தில் தரையை மொட்டை யாக்கிவிடும்.

பள்ளியிலிருந்து அப்போதுதான் வீடு திரும்பிய கரிஷ்மா அம்மாவைப் பார்த்ததும் குதித்துக் கொண்டு ஓடி வந்து கட்டிக் கொண்டாள்.

"ம்மா, ப்ரியா இன்னிக்கு? ரொம்ப ரெஸ்ட்டா இருக்கிற மாதிரி இருக்கு?" என்றாள்.

"இல்லை. இப்போதுதான் வந்து உட்கார்ந்தேன்" என்றாள் பூனம்.

"சரி இங்கேயே உட்கார்ந்திருங்கள். உடை மாற்றிக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று உள்ளே ஓடிய கரிஷ்மா

திரும்பி வரும்போது ஒரு ட்ரேயில் பிஸ்கெட்டும் டியும் எடுத்து வந்தாள்.

“ரோஷினியையும் டீக்கு கூப்பிடு கரிஷ்மா” என்றாள் பூனம். “கூப்பிட்டேன். அவள் சீரியசாய் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்” என்றாள் கரிஷ்மா.

ஆடு மேய்ப்பவன் வந்து பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு ஆடுகளை விரட்டிக் கொண்டு அடுத்த வீட்டின் கம்பவுண்டுக்குள் நுழைவதை பார்த்தபடி பூனம் தன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போனாள்.

“ம்மா..” கரிஷ்மா அவளைப் பிடித்து உலுக்கினாள். “நான் எதிரில் இருப்பதையும் மறந்து போய் என்ன யோசனை உங்களுக்கு?”

“ரோஷினியின் திருமணத்தைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன் கரிஷ்மா.”

“ரோஷினிக்குத் திருமணமா? அவள் யாரையாவது காதலிக்கிறாளா?” என்றாள் கரிஷ்மா ஆர்வத்துடன்.

பூனம் இல்லை என்று தலையசைத்தாள். “அவளுக்கு சவுத் இண்டியாவிலிருந்து குறிப்பாக தமிழ்நாட்டிலிருந்து மாப்பிள்ளை வேண்டுமாம்.”

“இது நல்ல ஜோக்.” கரிஷ்மா வயிற்றைப் பிடித்தபடி சிரித்தாள்.

“இவளும் போய் தமிழ்நாட்டில் வசிக்கப் போகிறாளா?”

“அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை” என்றாள் பூனம். அமெரிக்காவில் பிறந்து அதிகபட்சம் அமெரிக்க ஆங்கிலமே பேசும், தமிழ்நாட்டுக்காரரான அப்பாவை கொண்ட ஒரு பெண், அவளுக்கு நேரடி பழக்கமில்லாத

இந்தியச் சூழலில், இரத்தத்தில் ஊறிப்போன கலாச்சாரப் பதிவுகளுடன் இருக்கும் ஒருவனை மணந்து அவனுடன் ஒத்துப் போவது சாத்தியமா? ஒரு வேளை அப்படிப்பட்ட ஒருவனைக் காதலித்திருந்தால் முரண்பாடுகள் மனதை உறுத்தாமல் காதல் எனும் பசை இதயங்களை ஒட்ட வைத்திருக்கும். இப்போது சம்பந்தமில்லாத ஒருவனைத் தேடிப் பிடித்து நம்மால் பொருத்த முடியுமா? பூனத்திற்கு குழப்பத்தில் தலையை வலித்தது. ரோஷினியிடம் மறுபடி தெளிவாய் பேச வேண்டும் என்று எண்ணினாள்.

“ம்மா.. ரோஷினி எதனால் இப்படிச் சொன்னாள் என்று தெரியவில்லை” என்றாள் கரிஷ்மா.

“என்னைப் பொறுத்தவரை இந்தியாவிலிருந்து வரும் முதல் தலைமுறை ஆண்களைக் கண்டாலே அலர்ஜி” என்றாள் கரிஷ்மா.

“ஏன்?” என்றாள் பூனம் வியப்புடன்.

“இந்தியாவில் கட்டுப்பாடான குடும்பச் சூழலிலிருந்து வரும் பையன்கள் இங்கே வந்ததும் அதிகப்படி சுதந்திரம் கிடைத்து விட்டதாக நினைத்து கண்டபடி நடந்து கொள்கிறார்கள். குறிப்பாக அமெரிக்காவில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்கள் கூப்பிட்டவுடன் வந்து விடுவார்கள் என்று நினைத்து அவர்களிடம் தவறாக நடந்து கொள்ள முயல்கிறார்கள். அவர்களை நம்பிக் காதலித்த பெண்ணுடன் சில காலம் குடும்பம் நடத்தி விட்டுப் பின் இந்தியா போய் பெற்றோர் பார்த்து வைக்கும் பெண்ணை அதிக வரதட்சணையுடன் மணந்து கொண்டு திரும்பி வருகிறார்கள், எனவே நீங்கள் இந்தியாவிலிருந்து வரும் பையன்களைப் பார்ப்பதென்றால் நன்றாக விசாரித்துதான் முடிவெடுக்க வேண்டும். அல்லது ரோஷினி சொன்ன

மாதிரி தமிழ் பையன் என்றால் இவளுடன் ஒத்துப் போவானா? என்று பார்க்க வேண்டும்" என்றாள் கரிஷ்மா.

"பரவாயில்லையே! ரோஷிணியை விட நீ ரொம்ப விவரமாத்தான் இருக்க" என்றாள் பூனம்.

"இல்லாட்டி, நீங்க எனக்கு ஒத்து வராதவனை கட்டி வெச்சிட்டா என்ன பண்ணது?" என கரிஷ்மா சிரிக்கவும் பூனமும் சிரித்தபடி எழுந்து உள்ளே போனாள்.

ரோஷிணியின் இறுதி வருடத் தேர்வுகள் முடிவடைந்தன. ஒரு நாள் வீட்டிலிருந்த ரோஷிணியால் அதற்கு மேல் இருக்க முடியவில்லை. மதியம் அவள் செய்து வந்த பார்ட் டைம் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்தாள். காலையில் வீட்டை ஒதுக்குவது. சமையலில் அம்மாவுக்கு உதவி செய்தபடியே சமையல் கற்றுக் கொள்வது என்றிருந்தாள். ஒரே ஆளாய் வீட்டை நிர்வகித்து, கடைக்கு ஓடி வெளி வேலைகளைக் கவனித்து வந்த பூனத்திற்குச் சற்று ஓய்வெடுக்க அவகாசம் கிடைத்தது. கரிஷ்மாவுக்கு பள்ளி விடுமுறை விட்டதும், சில நாள் ஆர்ட் க்ளாஸ் சென்று வந்தாள். பின் பூனத்தின் பெற்றோர் வசிக்கும் அரிஜோனா சென்று விட்டாள். கரிஷ்மாவுக்கு எந்த இடத்திலும் இயல்பாக பொருந்திக் கொள்ள முடிந்தது. இயல்பாக அமைந்து விட்ட பெற்றோரின் நிறமும் முக அமைப்பும் அவளுக்கு எளிதான அங்கீகாரத்தைக் கொடுத்து விட்டது. பூனத்தின் பெற்றோர் கரிஷ்மாவை தங்கள் மகளின் வாரிசாகவும், ரோஷிணியை தங்கள் தமிழ்நாட்டு மருமகளின் பெண்ணாகவுமே பார்த்தனர். அதனால் கரிஷ்மாவைத்தான் அதிகம் சீராட்டினார்கள்.

இரவு எண்ணெயில்லாத சப்பாத்தியையும், பருப் பையும் டேபிளில் வைத்த பூனம் கவலைப்பட்டாள். "கரிஷ்மா இந்த விடுமுறை முடிவதற்குள் நிச்சயம் ஐந்து கிலோ கூடியிருப்பாள். அம்மாவுக்கு நெய் இல்லாமல் பரோட்டாவோ, ரைஸ்சோ செய்யத் தெரியாது. வீட்டில் எப்போதும் இருக்கும் இனிப்பு வகைகள் வேறு. அது மட்டுமின்றி வெளியில் போகும்போதெல்லாம் சாப் பிட்டு நல்ல குண்டாகி வரப் போகிறாள்."

"இதையெல்லாம் பெரிது படுத்த வேண்டியதில்லை" என்றார் பரத்வாஜன் அலட்சியமாக. "தினமும் தெருவில் பார். இந்த தலைமுறையே குண்டர் தலைமுறையாகத் தான் இருக்கிறது."

அது உண்மைதான் என்று நினைத்தாள் பூனம். ஐப்புட் ஐட்டங்களையும், வெண்ணெயையும், பாஸையும் சகட்டு மேனிக்கு சாப்பிடத் தொடங்கியதால் இப்போதுள்ள இளம் தலைமுறையின் பெரிய பிரச்சனை எடைக் குறைப்பு பிரச்சனைதான். பொருளாதார மந்தத்தை மீறி உடல் எடை பற்றிய கவலை தான் அவர்களை அதிகம் வாட்டுகிறது. பரத்வாஜன் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்து போனதும் ரோஷிணி அம்மாவிடம் சொன்னாள். 'அரிஜோனாவில் தெருக்களில் யாரும் நடப்பதேயில்லை. அந்தஸ்தை காட்டும் அளவு பெரிய கார்களுடன் வளைய வருகிறார்கள். பின் எடை கூடாமல் என்ன செய்யும்?'

"நிஜம்தான்" என்று சிரித்த பூனம் "உனக்கு அரிஜோனா நன்றாக நினைவிருக்கிறதா? நீ பாட்டி வீட்டிற்குப் போய் ரொம்ப நாட்கள் ஆயிற்றே! சிறு வயதில் போனது தான்" என்றாள்.

ரோஷிணிக்கு நன்றாக நினைவிருந்தது. சிறு வயதில் அம்மா போகும்போதெல்லாம் அவளுடன் சத்தோஷமாகக் கிளம்பி பாட்டி வீட்டிற்குப் போவாள். 'சூரியனின் பள்ளத்தாக்கு' என்றழைக்கப்படும் அரிஜோனாவின் பிரம்மாண்ட கள்ளிச் செடிகளை வேடிக்கைப் பார்ப்பதில் ரோஷிணிக்கு எப்போதும் ஆர்வம் உண்டு. முன்பு பாலை வனமாய் இருந்த இடம் இப்போது பணம் கொழிக்கும் சோலையாய் மாறியிருக்கிறது என பூனம் மகளிடம் சொல்லியிருக்கிறாள். பாட்டி வீட்டுக் கம்பவுண்டிற்குள் பெரிய கள்ளிச்செடி ஒன்றிருந்தது. கள்ளிச்செடியை வெட்டுவது அரசாங்க குற்றம் என்பதால் பயந்து போய் யாரும் அதைத் தொட்டுக்கூடப் பார்க்க மாட்டார்கள். வசந்த காலத்தில் கள்ளிச்செடி மலர்ந்ததும் ரோஷிணி செடியையே சுற்றி வருவாள். பல நாடுகளிலிருந்து சேகரித்த நூற்றுக்கணக்கான கள்ளிச்செடிகளைப் பற்றிய குறிப்பை எழுதி வைத்துக் கொண்டு விடுமுறை முடிந்து பள்ளி தொடங்கியதும் வகுப்பில் அதைப் பற்றிய கட்டுரை எழுதிப் பரிகம் பாராட்டும் பெற்றிருக்கிறாள்.

அதே சமயம் அம்மாவின் தம்பிகள் அவளைச் சீண்டியதும் பசுமையாய் நினைவிருந்தது.

பாட்டி வீட்டிற்கு எதிரே வசித்தவர்களை காட்டி "நீ அந்த நீக்ரோவின் பெண்ணாகத்தான் இருக்க வேண்டும்" என்று சிறு வயதில் அவன் சொன்னதை உண்மை என்றே நம்பியிருக்கிறாள்.

தாத்தா, பாட்டி, சித்தி குடும்பத்தினர் எல்லோரும் ஒன்றாய் அமர்ந்திருக்கும் சமயம் சொல்லுவான். "இந்த கும்பலிலேயே நீதான் பளிச்சின்னு உள்ளே நுழையும்

போதே கண்ணில் படுகிறாய். ஏன்னு சொல்லு பார்க்கலாம்."

"ஏன்?"

"புறாக்களுக்கு மத்தியில் காகம் பளிச்சினுதானே தெரியும்!"

பள்ளியில் கடைசி வருடம் படிக்கும்போது ஒரு போட்டியில் மாநில அளவில் வெற்றி பெற்றதற்கு பூனம் மகளுக்கு பெல்ஜியம் வைரம் பதித்த சின்னத் தோடு பரிசளித்தாள். அதை அணிந்து கொண்டு மின்னிய வைரங்களின் ஒளியில் பிரமித்து நின்றிருந்தபோது பூனத்தின் தங்கை சொன்னாள், "என் பெண்ணுக்கும் பெல்ஜியம் டைமண்ட்தான் வாங்கினேன். எங்கிட்டக் கூட டைமண்ட் செட் இருக்கு. ஆனா இந்த அளவு ஜோலிப்பு இல்லை. உன் கலருக்கு இந்த கல் தூக்கலாகத் தெரியுது."

ரோஷிணிக்கு அன்றிலிருந்து அந்த நகையை அணிய பிரியமில்லாமல் போனது. இதைப் போல் எத்தனையோ சம்பவங்கள், உடைகள், அவற்றின் நிறம் பற்றிய மதிப்பீடுகள்! நாளடைவில் ரோஷிணிக்கு அரிஜோனா போகவே பிடிக்காமல் போயிற்று. சிறு வயதிலிருந்து கரிஷ்மாலைப் போல எல்லாவற்றையும் பெற்றோரிடம் கொட்டி பழக்கம் இல்லாததால் ரோஷிணி தன் அம்மா விடம் கூட எதையும் சொன்னதில்லை.

மகளின் மனப்போக்கை அறியாமல் பூனம் கேட்டாள். "என்ன ரோஷிணி, அரிஜோனா பத்தி பேச்சு வந்ததும் அமைதியாகி விட்டாய். உனக்கும் போக ஆசை வந்து விட்டதா? நாளை சிளம்பிப் போய் விட்டு வா. உனக்கும்

ஜாலியாய் பொழுதுபோகும். நீதான் எங்கேயுமே போவதில்லையே!”

ரோஷிணி வேகமாய் தலையசைத்தாள். “எனக்கு இப்ப போகணும்னு இல்லை. அப்புறம் பார்க்கலாம்.”

அந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை பரத்வாஜன் தனது நண்பர்கள் சிலரை விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார். இரண்டு நாளாய் பூனத்துடன் சேர்ந்து ரோஷிணியும் வீட்டைத் தயார் செய்தாள். பூச்சாடிகள், பீங்கான் கிண்ணங்கள், தரை விரிப்புகள், கர்டன்கள் அத்தனையும் மாற்றி துடைத்து புது விதமாய் அலங்கரித்ததில் வீடு இதுவரை இருந்ததை விட புதிய மெருகுடன் மின்னியது. இரவு அலுவலகத்திலிருந்து வந்த பரத்வாஜனே ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்.

“நம்ம வீடு இப்படி மாறிடிச்சே!” என்றார்.

ரோஷிணியின் தோளைத் தட்டி பெருமையுடன் சிரித்த பூனம் “நம்ம ரோஷிணி கைபட்டதும் வீடே மாறிப்போச்சு பாத்தீங்களா? எந்த வேலை செஞ்சாலும் அதில் ஒரு ஒழுங்கும் கலையுணர்ச்சியும் இருக்கிறது” என்றாள்.

வாயைத் திறந்து எதுவும் பேசாத பரத்வாஜ் பொதுவாய் தலையை அசைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றார்.

ரோஷிணியின் கண்களில் ஒரு கனம் சீற்றம் தெரிந்தது. மறு நிமிடமே சுதாரித்துக் கொண்டு அம்மாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். “அம்மா எனக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை லிரியா வீட்டிற்குப் போகணும்.”

“ஞாயிற்றுக்கிழமையா? நம்ம வீட்டில் பார்ட்டி இருக்கே!”

“சோ வாட்? நீங்களும் அப்பாவும் இருக்கீங்க இல்ல?”

“இருந்தாலும் கரிஷ்மா கூட இல்லை. நீயாவது இரேன்.”

“ஓ.. கரிஷ்மா இல்லாததால்தான் என்னை இருக்கச் சொல்லுகிறீர்களா?”

“ரோஷிணி நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்றாள் பூனம் திகைப்புடன்.

அப்பாவின் மேல் ஏற்பட்ட கோபத்தில் வாயை விட்டு விட்டோம் என்ற நினைவில் “ஸாரி மா” என்றபடி பேச்சை மாற்றினாள் ரோஷிணி.

என்னதான் அம்மாவைப் புண்படுத்தக் கூடாது என்று நினைத்த போதும் ஞாயிற்றுக்கிழமை அவளால் வீட்டில் இருக்க முடியவில்லை. முன்பே லிரியாவுடன் செய்து கொண்ட ஏற்பாட்டின்படி அவள் தங்கியிருந்த அறைக்குச் சென்றாள். அவளை வரவேற்ற லிரியா தன் நண்பனை அவளுக்கு அறிமுகப் படுத்தினாள்.

ரோஷிணியிடம் கைகுலுக்கி மகிழ்ச்சி தெரிவித்த அவன் “இன்று நாங்கள் கடற்கரைக்குப் போய்விட்டு பிஸ்ஸா சாப்பிட்டுவிட்டு வரலாம் என்று நினைத்திருந்தோம்” என்றான்.

அவன் குரலில் குற்றச்சாட்டு ஒலிக்கிறதோ என்று எண்ணிய ரோஷிணி, “ஸாரி உங்கள் சௌகர்யத்தைப் பற்றி யோசிக்காமல் திட்டமிட்டது என் தவறுதான்” என்றாள் இருவரிடமும்.

“ஓநோ. இதில் நீ வருத்தப்பட அவசியமே இல்லை. நாம் மூன்று பேரும் சேர்ந்தே போகலாம்” என்றாள் லிரியா.

“காதலர்சளுக்கிடையே நான் தொல்லையாய் இருக்க விரும்பவில்லை. நாம் இன்னொரு நாள் போகலாம் லிரியா” என ரோஷிணி கிளம்பவும் லிரியா அவள் கைகளைப் பற்றினாள்.

“இவன் என் நண்பன் மட்டும்தான். காதலன் இல்லை. அதனால் நீ எந்த சங்கடமும் பட வேண்டியதில்லை.”

“ஆனால்...” என்று சொல்லப்போன ரோஷிணி சட்டென தன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு அவர்களுடன் கிளம்பினாள். அமெரிக்க உறவில் நண்பனுக்கும் காதலனுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தன்னைப் போன்ற இந்திய வம்சா வழிகளுக்கு இன்னும் குழப்பமாகத்தான் இருக்கிறது என்று நினைத்தபடி கடற்கரையை அடைந்தார்கள். வெள்ளை மணலும் பச்சை தாவரங்களும், நீலக்கடலும் துடைத்து விட்டாற் போல் மின்னின. சுற்றுப்புற அமைதியில் ஆழ்ந்து கூட வந்தவர்களையும் மறந்து நடக்கத் தொடங்கினாள் ரோஷிணி.

சிறிது நேரம் கழித்து அவளுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள் லிரியாவும் அவள் நண்பனும்.

“எனக்குப் பசிக்கிறது. சாப்பிடப் போகலாம்” என்றாள் லிரியா.

“வாரம் ஒரு முறையாவது இவளுக்கு “ஸிஸேரோ பிஸ்ஸா ரெஸ்ட்டாரண்ட்” போயாக வேண்டும்” என்றான் லிரியாவின் நண்பன்.

“ஆமாம். உனக்குப் பிடிக்காதா என்ன?” என்றாள் லிரியா.

“ரொம்பப் பிடிக்கும்” என்று அவன் சொன்னதும் மூவரும் சிரித்தார்கள்.

ஸான்பிரான்சிஸ்கோவில் கூப்பர்டினோ என்கிற இடத்தில் ஒரு இத்தாலி குடும்பத்தினரால் நடத்தப்படும் “ஸிஸேரோ பிஸ்ஸா ரெஸ்ட்டாரண்ட்” உலகப் புகழ் பெற்றது. ரோஷினியின் வீட்டிலும் அனைவருக்கும் அந்த பிஸ்ஸா ரொம்பப் பிடிக்கும். பேசியபடியே மூவரும் கூப்பர்டினா போய் சேர்ந்தார்கள். ரெஸ்ட்டாரண்ட் கும்பலாய், அமெரிக்காவின் எந்தப் பகுதியிலும் கேட்காத இரைச்சலாய் இருந்தது. “ஹலோ சுரேஷ் எப்படியிருக்கிறாய்?”

“மாலாவுக்கு குழந்தை பிறந்து விட்டதா?”

“உன் பரத நாட்டிய அரங்கேற்றம் எப்போது?” என தமிழில் குரல்கள் உரத்து ஒலித்தன. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் நடுத்தர வாக்கத்து இந்திய முகங்கள். ரோஷிணி சுற்றிலும் வேடிக்கைப் பார்த்தபடி பெரிய ட்ரே சைஸ் பிஸ்ஸாவை சுவைத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

3

இரவு வீட்டு வாயிலில் இறக்கிவிட்ட லிரியாவுக்கு நன்றி கூறி விட்டு உள்ளே சென்றாள் ரோஷிணி. பார்ட்டி முடிந்து போனதற்கு அறிகுறியாய் வீடு கலைந்திருந்தது. வீட்டை ஒதுக்குவதில் பரத்வாஜன் மனைவிக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தார். தன் அறைக்குச் சென்ற

ரோஷிணியின் பின்னால் வந்த பூனம், "உனக்கு டேபிள் மீது சாப்பிட எடுத்து வைத்திருக்கிறேன் ரோஷிணி. போய் சாப்பிடு" என்றாள் மகளிடம்.

"நான் விரியாவுடன் 'ஸிஸேரோ பிஸ்ஸா' போயிருந்தேன். எனக்கு வேண்டாம்" என்றாள் ரோஷிணி.

ரோஷிணிக்கு அருகே அமர்ந்தபடியே பூனம் சொன்னாள். "இன்னிக்கு பார்ட்டியை நீ மிஸ் பண்ணியிருக்கக் கூடாது ரோஷிணி. அப்பாவுடைய உறவினர் மகன் சஞ்சய் என்று ஒரு பையன் வந்திருந்தான். அவனுடைய அப்பாவும், சகோதரியும் நியூயார்க்கில் இருக்கிறார்களாம். சஞ்சய்யுடைய அப்பா உன் அப்பாவுக்கு நெருங்கிய உறவாம். நம் நால்வரையும் சந்திக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறாராம். கட்டாயம் நியூயார்க் வர வேண்டும் என்ற அப்பாவின் அழைப்பை தெரிவிக்கவே உன் அப்பாவின் நண்பர் மூலமாய் பார்ட்டிக்கு வந்திருந்தான்."

பொதுவாய் அம்மா சொல்லும் விஷயங்களை மேலோட்டமாய் கேட்டுக் கொள்ளும் ரோஷிணி இப்போது பூனம் சொன்னதைக் கேட்டதும் சற்று யோசனையுடன் அமர்ந்திருந்தாள். பின் "நாம் நியூயார்க் போய் அவர்களைச் சந்தித்தால் என்ன?" என்றாள் அம்மாவிடம்.

பூனத்திற்கு வியப்பாக இருந்தது. யாரைச் சந்திக்கவும், எங்கேயும் செல்லவும் பிரியப்படாத மகள் முன்பின் பார்த்தறியாத ஒருவரை சந்திக்க அத்தனை தொலைவு செல்லத் தயாரானது ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதை வெளிக் காட்டாமல் "நானே அந்தப் பையன் வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். அவன் வந்து போன பிறகு பார்க்கலாம்" என்றாள் லேசாக.

மறுநாள் ரோஷிணி வெளியே எங்கும் போகாமல் வீட்டிலேயே இருந்தாள். காலிங் பெல் அடிக்கும் போதெல்லாம் எட்டிப் பார்த்தவளை பார்த்த பூனம் "என்ன விஷயம் ரோஷிணி?" என்றாள்.

"இன்னிக்கு அப்பாவுடைய உறவினர் யாரோ வருவதாகச் சொன்னீர்களே!" அம்மாவுக்கு ரோஷிணி நினைவு படுத்தினாள்.

"ஆமாம். நான் கூட மறந்துவிட்டேன். எப்போது வருவான் என்று நேரம் சொல்லவில்லை. வருகிறபோது வரட்டும்" என்றாள் பூனம். இரவு பத்து மணி வரையாகும் வராததால் பொறுமை இழந்து ஹாலில் அமர்ந்திருந்தவளின் அருகே வந்தாள் பூனம். "உனக்கு ஏன் அவர்களைச் சந்திப்பதில் இத்தனை ஆர்வம் ரோஷிணி?" என்றாள் வியப்புடன்.

"ஏன் இருக்கக் கூடாதா? கரிஷ்மா உன் வீட்டு உறவினரைச் சந்திக்கக் காட்டும் ஆர்வத்தை நான் காண்பிக்கக் கூடாதா?" என்றாள் படபடப்புடன்.

"கூடாதென்று சொல்லவில்லை. ஏன் என்றுதான் கேட்டேன்" என்றாள் பூனம் சமாதானமாக.

"எல்லாத்துக்கும் கேள்வி கேட்டால் என்ன சொல்வது?" என ரோஷிணி சலிப்புடன் பதில் சொல்லவும் பூனம் மேற்கொண்டு எதுவும் கேட்காமல் எழுந்து போனாள்.

அன்று முழுவதும் யாரும் வராததால் ரோஷிணி ஏமாற்றமானாள். அமெரிக்க வாழ்வின் நேரம் தவறாமையில் பழகிப்போன அவளுக்கு தன் ஒரு நாளை முழுதாய் வீணடித்த அந்த சஞ்சய் மீது மிகுந்த கோபம் வந்தது.

***

அறைக்குள் அமர்ந்திருந்த சஞ்சய் மிகுந்த கோபத்தில் இருந்தான். இந்தியாவிலிருந்து அவனது வியாபார விஷயமாக அமெரிக்கா வந்திருந்தான். நியூயார்க்கில் வசித்த அவன் தங்கை சுஜாதாவுக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. அம்மா இல்லாததால் அப்பா மகள் ஏங்கிப் போகாமல் இருக்கும் பொருட்டு சுஜாதாவுக்கு ஒன்பதாம் மாதம் நடக்கும்போதே அவளுடன் இருக்க நியூயார்க் வந்து விட்டார். குழந்தை பிறந்த தகவல் வந்ததும் சஞ்சய் கிளம்பி வந்தான். கைநிறைய பரிசுப் பொருட்களுடன் வந்தவன் ஆசை தீர மருமகனை கொஞ்சி விட்டு பத்து நாட்கள் அவர்களுடன் கழித்து விட்டு தன் வேலை விஷயமாய் சான்பிரான்சிஸ்கோ கிளம்பினான். அவன் அங்கு போகிறான் என்று தெரிந்ததுமே அப்பா சொன்னார். “என் ஒன்றுவிட்ட அக்கா மகன் பரத்வாஜன் அங்கேதான் இருக்கிறான். அங்கேயே ஒரு வடநாட்டு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அவன் ஊர் பக்கமே வரவில்லை. என் அக்கா பாவம் நான் ஒவ்வொரு முறை இங்கு வந்து விட்டுத் திரும்பிப் போகும்போதும் என் மகனைப் பார்த்தாயா? என்று விசாரிப்பாள். இந்த முறை கண்டிப்பாக பார்த்து விட்டு வருவதாக உறுதியளித்திருக்கிறேன். நீ சான்பிரான்சிஸ்கோ போனதும் பரத்வாஜனை கண்டிப்பாகச் சந்திக்க வேண்டும். நான் அவனையும், அவன் குடும்பத்தையும் கட்டாயம் பார்க்க விரும்புவதாகச் சொல்” என்று பலமுறை சொன்னார்.

சஞ்சய் ஸான்பிரான்சிஸ்கோவில் அவனது நண்பனின் வீட்டில் தங்கியிருந்தான். நண்பனின் அப்பா பரத்வாஜன் என்பவருடன் வேலை பார்ப்பதாகவும் அவர்கள் வீட்டு

விருந்துக்கு செல்வதாகவும் சொன்னதும் அவனும் அவர்களுடன் சென்றான். பரத்வாஜன், அவர் மனைவி பூனம் இருவரையும் சந்தித்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு அப்பாவின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தான்.

பரத்வாஜன் அவனை சந்தித்ததில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தவராக காணப்பட்டார். தன் அம்மாவையும் தம்பிகளையும் பற்றி விசாரித்தார். சஞ்சய்யின் அப்பா, சுஜாதா வீட்டினர் பற்றிய விபரங்களை கேட்டார். பேச்சின் நடுவே ஒவ்வொருவராய் வந்து அவரிடம் பேசத் தொடங்கவே அவனால் அவரிடம் அதிகம் பேச முடியவில்லை. விருந்தாளிகளை விருந்துக்கு அழைத்து விட்டு அவர் அவரிடம் அதிகம் பேசிக் கொண்டிருப்பது சரியல்ல என்று உணர்ந்ததால் “நாளை வருகிறேன். விபரமாய் பேசலாம்” என்று சஞ்சய் கிளம்பி விட்டான்.

மறுநாள் அவன் வேலை விஷயமாய் முக்கியமாய் சிலரைச் சந்திக்க ஏற்கனவே இந்தியாவிலிருந்து அப்பாயின்மென்ட் வாங்கிக் கொண்டு தான் கிளம்பியிருந்தான். எனவே அவர்களைச் சந்தித்து தொழில் விஷயமாய் பேசியதில் பரத்வாஜனையே மறந்து விட்டான். இரண்டு நாட்கள் கழித்து அப்பா போன் செய்தபோதுதான் நினைவு வந்தது.

“அவரைப் பார்த்து நீங்கள் பார்க்க விரும்புவதாக சொல்லி விட்டேன் அப்பா” என்றால் அவர் திருப்தியடைவதாக இல்லை.

“பரத்வாஜின் பெண்களைப் பார்த்தாயா? என்ன படிக்கிறார்கள்? எப்படியிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் வீட்டிற்கு ஏதாவது வாங்கிச் சென்றாயா? அவர்களுக்கு

இந்தியா வந்து போகும் எண்ணம் இருக்கிறதா?" என்றெல்லாம் துளைத்து எடுத்தார். சஞ்சய்யிடம் அதற்குச் சரியான பதில் இல்லை என்றதும் குரலில் அழுத்தத் துடன் சொன்னார்.

"சஞ்சய் புத்திர சோகம் எவ்வளவு பெரியதுன்னு உனக்குத் தெரியாது. என் மாமா, மகன் வெளிநாட்டிலிருந்து இன்று வருவான். நாளை வந்து விடுவான் என வாயிலைப் பார்த்தபடியே உயிரை விட்டார். அக்காவாவது தன் ஆயுசுக்குள் மகனின் குடும்பத்தைப் பார்த்து விட வேண்டும். அதை நாம்தான் செய்ய வேண்டும்."

"நம் கையில் என்னப்பா இருக்கிறது? வர விருப்பமிருந்தால் அவர் என்றைக்கோ இந்தியா வந்திருப்பார். பிரியம் இல்லாதவரை நாம் கட்டி இழுத்துச் செல்லவா முடியும்?"

"நீ அதெல்லாம் செய்ய வேண்டாம். முதலில் இங்கே என்னிடம் அழைத்து வா போதும். மற்றதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். சுஜாதாவை தனியே விட்டு வர எனக்கு மனசில்லை. இல்லை என்றால் இப்போது நானும் உன்னுடன் வந்திருப்பேன்."

அவருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் அப்பா சொன்னதற்கெல்லாம் தலையாட்டி விட்டுப் போனை வைத்தான் சஞ்சய். பிறகு பரத்வாஜனை தொடர்பு கொண்டபோது அவர் இந்த வாரம் முழுவதும் பிஸி என்ற தகவல் கிடைத்தது. தான் வந்த வேலையை விட்டு வேறு வேலை பார்க்க நேர்ந்த கோபத்தில் சஞ்சய் பொருமிக் கொண்டிருந்தான்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து பருத்தி, பட்டுத் துணிகள், ஜாம், ஊறுகாய், அப்பளம் போன்றவைகளையும், கொல்கத்தா

இனிப்பு வகைகள், ராஜஸ்தானின் பிந்தினி புடவைகள் என பல மாநிலங்களில் புகழ்பெற்ற பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்து வந்தான். பொருட்களுக்குப் புதிய ஆர்டர் பிடிக்கவும் நெட்வொர்க்கை விரிவடையச் செய்யவும், விற்பனை பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் அவன் அடிக்கடி வெளிநாடுகளுக்குப் பயணம் மேற்கொள்வான். அதுவும் அமெரிக்காவில் அவனது பொருட்களுக்கு உறுதியான நுகர்வோர் சந்தை இருந்தது. அதனால்தான் அவனது ஒரே தங்கை சுஜாதாவிற்கு அமெரிக்காவிலிருந்து வரன் வந்ததும், அவர்கள் ஏற்கனவே தெரிந்த குடும்பம் என்றதும் அவனும் அப்பாவும் எந்தத் தயக்கமும் இல்லாமல் சம்மதித்தனர். மாப்பிள்ளை மனோகர் சுஜாதாவுக்கு ஏற்றவனாய் அமைந்து போன திருப்தியில் அப்பா அடுத்ததாக மகனின் திருமணத்திற்குப் பெண் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டார். சஞ்சய் இன்னும் தலையாட்டவில்லை என்றாலும் சுஜாதாவும் அப்பாவுடன் சேர்ந்து பெண் தேடத் தொடங்கியிருந்தாள்.

"நான் கண்டிப்பாய் திருமணம் செய்து கொள்ளத்தான் போகிறேன். ஆனால் இப்போது வேண்டாம். நானே தொழில் விஷயமாய் ஊர் ஊராக அலையும்போது திருமணம் செய்து கொண்டு மனைவியை எந்த ஊரில் தங்க வைக்க முடியும்? என் பிஸினெஸ் செட்டில் ஆகி ஒரே இடத்தில் இருந்து பார்த்துக் கொள்கிற மாதிரி நிலை வந்தவுடன் திருமணம் செய்து கொள்கிறேன். இன்னும் சிறிது நாட்கள் பொறுத்திருங்கள்" என்றிருந்தான் சஞ்சய்.

சஞ்சய்க்கு அந்த வாரம் முழுவதும் அவனது பொருள் விற்பனையாளர்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. சனிக் கிழமை இரவு அப்பா மறக்காமல் போன் செய்து நினைவு படுத்தினார். "பரத்வாஜனைப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வா" என்று.

வேறு வழியின்றி ஒரு தகவல் சொல்லிவிட்டுக் கூடச் செல்ல அவகாசம் இன்றி ஸ்லீட்டும், பொக்கேயுமாகச் சென்று பரத்வாஜன் வீட்டுக் காலிங் பெல்லை அழுத்தினான் சஞ்சய்.

ஒரு அழகான பெண் கதவைத் திறந்து தன் மிக அழகிய விழிகளை விரித்து “நீங்கள் யார்? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்றாள் ஆங்கிலத்தில்.

சஞ்சய்யின் கண்கள் ஆர்வத்துடன் அவளை அளவெடுத்தன. கையிலிருந்த பொக்கேவை அவளிடம் கொடுத்தபடி என்ன சொல்கிறோம் என்பதே நினைவின்றி “நீதான் வேண்டும்” என்றான் தமிழில்.

அந்த பெண்ணின் முகத்தில் இத்தகைய பதிலை எதிர்பார்த்திராத அதிர்ச்சி தெரிந்தது.

“நீங்கள் வீடு மாறி வந்து விட்டீர்கள் போலும்” என தமிழில் பதிலளித்து விட்டு அவள் கதவை சாத்த முற்படும்போதுதான் சஞ்சய் உலுக்கப்பட்டது போல் விழித்தான். பாதி மூடிய கதவை ஒரு கையால் இழுத்துப் பிடித்தபடி “நான் சரியான முகவரிக்குதான் வந்திருக்கிறேன். மிஸ்டர் பரத்வாஜன் வீடு இதுதானே!” என்றதும் அவள் சந்தேகம் தீராமலேயே தலையசைத்தாள்.

“நான் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். என் அப்பா சண்முகநாதன் மிஸ்டர் பரத்வாஜனுக்கு உறவாக வேண்டும். சென்ற வாரம் இங்கே ஒரு பார்ட்டிக்குக் கூட வந்திருந்தேன்.”

ரோஷிணி அப்போதுதான் அவளை முழுதாய் கவனித்தாள். ஆறடி உயரமும், மாநிறமும், கவர்ச்சியான சிரிப்புமாய் அவன் இந்திய சினிமாக்களில் வரும் கதாநாய

கனைப் போலிருந்தான். பூக்களைப் பிடித்தபடி அவன் நின்றிருந்த விதத்தில் கூட ஒரு வசீகரம் இருந்தது. தன் தோற்றத்தின் வசீகரத்தை அவன் முழுமையாக உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் முதன் முதலாய் சந்திக்கும் பெண்ணிடம் வரம்பு மீறிப் பேசும் துணிவு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“ரோஷிணி யார் அது?” என்ற பூனத்தின் குரல் பின்னாலிருந்து கேட்கவும், ரோஷிணி சற்றே நகர்ந்து வழிவிட்டாள்.

அவன் உள்ளே வந்தபோதுதான் அது அவர்களின் உணவு வேளை என்பதை உணர்ந்தான். டைனிங் டேபிளில் அமர்ந்திருந்தவர்களைப் பார்த்து “உங்கள் உணவு வேளையில் தொல்லை செய்ததற்காக மன்னித்து விடுங்கள்” என்றான் சஞ்சய் சம்பிரதாயமாக.

“இட்ஸ் ஒ.கே.”

“வந்து எங்களுடன் ஐயைன்ட் செய்து கொள்ளுங்களேன்” என முன்பே சஞ்சய்யை சந்தித்திருந்த பரத்வாஜன், பூனம் இருவரும் அழைக்க, அவன் அருகே நின்றிருந்த ரோஷிணி சொன்னாள்.

“உண்மையாலுமே தொல்லை தர நினைக்காதவர்கள் தகவல் தெரிவித்து விட்டு, சொன்ன நேரத்திற்கு வருவார்கள்.”

வியப்புடன் அவளைப் பார்த்த சஞ்சய், “சென்ற வாரம் எனக்காக காத்திருந்தாயா ரோஷிணி?” என்றான் சிரிப்புடன்.

“நான் ஏன் உனக்காக காத்திருக்க வேண்டும்?”

“ஏன் என்று உனக்குத்தான் தெரியும்.”

“எனக்கா? நெவர்” என்றாள் ரோஷிணி அலட்சியத் துடன். பரத்வாஜன் சாப்பிட்டு முடித்ததும் எழுந்து வந்து சஞ்சய்யின் கைகளைப் பற்றியபடி அவன் குடும்பத்தைப் பற்றியெல்லாம் விசாரித்தார். விடுமுறை முடிந்து அரிஜோ னாவிலிருந்து திரும்பி வந்திருந்த கரிஷ்மாவை அறி முகப்படுத்தி வைத்தார்.

கரிஷ்மா உற்சாகத்துடன் அவனுடன் கை குலுக்கி னாள். “உங்களைச் சந்தித்ததில் மிகவும் மகிழ்ச்சி.”

பதிலுக்கு அவள் படிப்பு, நண்பர்கள் என பேசிக் கொண்டிருந்த சஞ்சய்யிடம், “அம்மா எப்படியிருக் காங்க?” என்றார் பரத்வாஜன் வெகு நேர யோசனைக்குப் பிறகு.

“உங்களைப் பத்தித்தான் கேட்டுக்கிட்டே இருக்காங்க. தான் இன்னும் ரொம்ப நாள் இருக்க மாட்டோம். போறதுக்குள்ள உங்களை ஒரு முறை பாத்துடனும்னு வரச் சொல்லி சொல்லிவிட்டிருக்காங்க.” பரத்வாஜன் பதில் பேசாமல் இருக்கவும் சஞ்சய் தொடர்ந்து பேசினான்.

“என் தங்கை சுஜாதா வீட்டில் அப்பா நியூயார்க்கில் இருக்கிறார். சுஜாதாவுக்கு குழந்தை பிறந்து இன்னும் ஒரு மாதம் கூட ஆகாத நிலையில் அவளுக்கு உதவியாய் கூட இருக்கிறார். இல்லை என்றால் எனக்கு முன்பே அவர் உங்களைச் சந்திக்க வந்திருப்பார். உங்கள் நான்கு பேரையும் கட்டாயம் நியூயார்க் வரச் சொன்னார்.”

“எனக்கும் சண்முகநாதனைப் பார்க்க ஆசையாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இங்கிருந்து நியூயார்க் இரயிலில் போனால் ஒன்றரை நாள் ஆகலாம். பளைட் என்றாலும்

ஆறரை மணி நேரம் ஆகும். எல்லோரும் வருவது சாத்தியமா என்று தெரியவில்லை” என்றார் பரத்வாஜன் யோசித்தபடி.

சஞ்சய் பதில் சொல்வதற்குள் அவன் செல்போன் சிணுங்கியது. அப்பாதான் என்று தெரிந்ததும் சஞ்சய் பரத்வாஜனிடம் போனைக் கொடுத்தான். தொடர்ந்து முப்பது நிமிடங்கள் அவர் என்ன பேசினாரோ, போனை வைத்ததும், “அடுத்தவாரம் நாங்கள் நால்வரும் நியூயார்க் வருகிறோம்” என்றார் பரத்வாஜன்.

ரோஷிணி அப்பாவை வியப்புடன் பார்த்தாள். வெளியே காண்பித்துக் கொள்வதில்லை என்றாலும் அப்பாவின் மனதில் எந்த மூலையிலோ சொந்த மண்ணின் ஈரம் இன்னும் காயாமல் இருக்கிறது போலும். சஞ்சய் மேலும் சிறிது நேரம் எல்லோரிடமும் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு விடைபெற்றுச் சென்றான்.

“நல்ல பையன். கலகலன்னு பேசிக்கிட்டே இருக் கான்” என்றாள் பூனம் அவன் போனதும்.

சஞ்சய்யிடம் சொன்னபடியே அடுத்த வாரத்தில் பள்ளிக்குப் போயே ஆக வேண்டும் என்று அடம் பிடித்த கரிஷ்மாவை கூட சரிகட்டி, பரத்வாஜன் குடும்பத் தினருடன் நியூயார்க் கிளம்பியபோது பூனத்திற்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு நால் வரும் ஒன்றாகக் கிளம்பியது ரோஷிணிக்குத் திருப்தியாக இருந்தது.

“ஓ.. ஷிட்.. இப்ப நாம எதுக்கு இவ்வளவு அவசரமா கிளம்பணும்? எனக்கு ஒண்ணும் பிடிக்கல” என கரிஷ்மா

அவளிடம் அடிக்குரலில் முணுமுணுத்தபோது ரோஷிணி பதில் ஏதும் சொல்லாமல் புன்னகைத்தாள்.

“இங்கு நடக்கிற எல்லாமே ஆச்சரியமாத்தான் இருக்கு. நீ எங்கேயும் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கிளம்பமாட்ட! இப்ப என்னன்னா முதல் ஆளா ரெடியாகி வந்து நிற்கற? என்ன விஷயம்?” என்றாள் கரிஷ்மா வியப்புடன்.

“நா வரலேன்னா அம்மா ஏன் வரலேன்னு கேக்கறாங்க. வந்தா நீ கேள்வி கேட்கற. நான் என்ன செய்வது சொல்!” என்றாள் ரோஷிணி சலித்த குரலில்.

அதற்கு மேல் எதுவும் கேட்காமல் கரிஷ்மா அமைதியானாள்.

பரத்வாஜன் குடும்பம் நியூயார்க் போய்ச் சேர்ந்தபோது சுஜாதாவின் வீட்டில் எல்லோரும் இவர்களை எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்தனர். பரத்வாஜனை கட்டியணைத்துக் கொண்டு “எவ்வளவு நாளாச்சு உன்னைப் பார்த்து” என்று சண்முகநாதன் அங்கலாய்த்தபோது பரத்வாஜனும் நெகிழ்ந்து போனார். அவர் கைகளைக் கோர்த்தபடி பேசுவாய் வராமல் சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தார். புடவையை மரியாதையுடன் தலைவரை இழுத்து விட்டபடி பூனம் சண்முகநாதனின் காலைத்தொட்டு வணங்கினாள். “பரத் அடிக்கடி உங்களைப் பற்றி எல்லாம் சொல்லுவார்” என்றவள், மகள்கள் இருவரையும் அவரை வணங்கும்படி சொன்னபோது சண்முகநாதன் தடுத்து கரிஷ்மாவையும், ரோஷிணியையும் தன் அருகில் அமர்த்திக் கொண்டார். ரோஷிணியை ஒரு நிமிடம் இமைக்காமல் பார்த்தவர், “பரத்வாஜ் உன் மூத்த பெண்ணைப் பார்த்தால் உங்கப் பாவை பார்க்கிற மாதிரியே இருக்கிறது இல்லையா?”

என்றார் வியப்புடன். “நம் ஜீன்கள் எத்தனை வலிமை யானவை பார்த்தாயா? அமெரிக்காவில் வட இந்திய தாய்க்கு பிறந்த குழந்தை தான் முன் பின் பார்த்துக் கேட்டறியாத தன் தந்தை வழி பாட்டனாரைக் கொண் டிருக்கிறது என்றால் எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. உன் இரத்தத்திலும் மனதிலும் எந்த அளவு உன் அப்பாவின் நினைவு பதிந்து போயிருக்கிறது பார்.”

ரோஷிணி தன் முகத்திற்கான முகவரி கிடைத்து விட்டது என்ற ஆவலுடன் அவர்கள் பேச்சை கவனித் தாள்.

பரத்வாஜன் சண்முகநாதனைப் பார்த்து கசப்புடன் சிரித்தார். “என் அப்பாவை மறக்க முடியுமா என்னால்? இத்தனை நாளாய் நான் ஊர் பக்கம் வராததிலிருந்தே தெரியவில்லையா உனக்கு?”

“பரத்வாஜ் நடந்து போனவைகளை நினைத்துப் பயன் இல்லை. உன் கோபத்தையும், அலட்சியத்தையும் இறந்தவர்களிடம் காண்பிக்காதே!”

பரத்வாஜன் இறுக்கத்துடன் அமர்ந்திருக்க, ரோஷிணி இருந்த இடத்தை விட்டு அசையாமல் இருந்தாள். அப்பா இதுவரை தன் குடும்பத்தினர் பற்றி வீட்டில் பேசியதே இல்லை. உறவென்று யாரும் தங்கள் வீடு தேடி இதுவரை வந்ததில்லை. சஞ்சய்யைத் தவிர. எனவே ஒரு விஷயம் வெளிவரப் போகிறது என்ற எதிர்பார்ப்புடன் ரோஷிணி இருந்தபோது அனைவருக்கும் பொதுவான ‘ஹலோ’வுடன் சஞ்சய் அவர்கள் எதிரே வந்து அமர்ந்தான். பேச்சு திசை மாறவும், ஏமாற்றத்துடன் சஞ்சய்யை முறைத்தாள் ரோஷிணி.

பேசியபடியே திரும்பிய சஞ்சய் ரோஷினியின் விழிகளை சந்தித்ததும் பளீரெனச் சிரித்தான். மிக இயல்பாய் அவள் அருகில் அமர்ந்து "வந்ததும் உன்னிடம் பேசலேன்னு கோபமா ரோஷி?" என்றான். வரிசைப் பற்களை காண்பித்து.

அந்த சுருக்கமான அழைப்பிலும், மிகையான சிரிப்பிலும் ரோஷினிக்கு எரிச்சல் வந்தது.

"நான் பார்க்க வந்தது உங்கப்பாவைத்தான். உன்னை யல்ல."

"அப்படியா?" என்றான் சஞ்சய் வியப்புடன். "பிறகு ஏன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாய்?"

ஒரு நிமிடம் திணறிய ரோஷினி, "உன்னைப் பார்த்தது உண்மைதான். ஆனால் அதற்கான காரணம் வேறு" என்றாள் அவனிடம்.

"சரி.. சரி... என்னதான் நான் அழகன் என்றாலும் இது அமெரிக்காதான் என்றாலும் ஒரு பெண், மற்றவர்கள் எதிரில் ஒரு ஆண் பிள்ளையை விழுங்குகிற மாதிரி பார்க்கக் கூடாது. சரியா?" என்றான் சஞ்சய் அறிவுரை கூறும் குரலில்.

"சரிதான்" என்ற ரோஷினி சுற்றிலும் தேடினாள்.

"என்ன தேடுகிறாய் ரோஷினி?"

"இது அமெரிக்கா அல்லவோ சொன்னது சரிதான். ஆனால் யாரோ அழகன்னு சொன்னியே, அது யார்க்கு பாரக் கிறேன்."

சஞ்சய் பெரிதாய் சிரிக்கவும் பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள் திரும்பிப் பார்த்தனர். சுஜாதாவின் குழந்தையை

கொஞ்சம் சாக்கில் ரோஷினி அங்கிருந்து திரும்பி அமர்ந்தாள்.

"மிஸ்டர் சஞ்சய் நீங்கள் இப்படி சிரிக்கும்படியாய் ரோஷினி என்ன ஜோக் சொன்னாள்?" என்று கரிஷ்மா ஆர்வத்துடன் சஞ்சய்யைக் கேட்டாள்.

"உன் அக்காவையே கேளேன்" என்றான் சஞ்சய்.

"என்ன ரோஷினி?" என்றாள் கரிஷ்மா.

"பைத்தியங்கள் சிரிப்பதற்குக் காரணம் வேண்டுமா கரிஷ்மா?"

"ஓகோ. அப்படி சிரிக்கிற பைத்தியத்துடன் உனக் கென்ன பேச்சு?" என்றாள் கரிஷ்மா.

"வெரிசூட். நல்ல கேள்வி" என சஞ்சய் கைத்தட்டவும் ரோஷினியின் முகம் கோபத்தில் சிவந்தது.

"ஷ... அண்ணா என்ன இது? முதன் முறையா வந்திருக்கவங்க கிட்ட இப்படியா கலாட்டா பண்ணது?" என்றாள் சுஜாதா தன் அண்ணனிடம்.

"முதன் முதலாக வந்திருக்கவங்க என்னைப் பைத்தியம்னு சொல்லலாமா?" என்றான் சஞ்சய் பதிலுக்கு.

"ரோஷினி நீ தவறாக நினைக்காதே. என் அண்ணன் எப்பவும் யாரையாவது கலாட்டா பண்ணிக் கொண்டே இருப்பான். சில சமயம் எனக்கும் என் கணவருக்கும் கூட சண்டை உண்டாக்கி விடுவான். ஆனால் ரொம்ப நல்லவன்."

"ஏதோ நீ சொல்வதால் நம்பத் தோன்றுகிறது" என்றாள் ரோஷினி.

"எதை?"

“உன் அண்ணன் நல்லவன் என்பதை.”

கரிஷ்மாவும் சுஜாதாவும் சிரிக்கவும் “இது அநியாயம்” என்றான் சஞ்சய். “நான் உன்னை சைட் அடிச்சேனா? கையைப் பிடித்து கலாட்டா செய்தேனா? இல்ல பாட்டு பாடியபடி பின்னால் வந்தேனா? கட்டுக் கட்டாய் கடிதம் எழுதி... விடாது போன் செய்து...” சஞ்சய் முடிக்கும் முன் ரோஷிணி குறுக்கிட்டாள்.

“அதெல்லாம் உங்க ஊர்லதான் நடக்கும். இங்கெல்லாம் அப்படி எந்தப் பெண்ணையும் கவர முடியாது.”

“சரி வேறு எப்படிக் கவர்வதுன்னு சொல்லிக்கொடு முயற்சிக்கிறேன்.”

“ம்... அதையும் நானே சொல்லிக் கொடுக்கணுமா? நீயே கண்டுபிடி.”

“கண்டுபிடிக்கத்தான் போகிறேன். இங்கிருந்து போகும்போது அவளுடன் தான் போகப் போகிறேன்.”

“யார்.. யாருடன்?”

சுஜாதா, கரிஷ்மாவுடன் ரோஷிணியும் பரபரக்க “எனக்குப் பசிக்குது. சாப்பிடலாம்” என்று எழுந்தான் சஞ்சய்.

எல்லோரையும் அவன் சாப்பிட அழைக்கவும் வேறு வழியின்றி இவர்கள் மூவரும் எழுந்து சென்றார்கள். சாப்பிடும்போது சுஜாதாவின் கணவன் மனோகரும் வந்து சேர்ந்து கொள்ள பேச்சும் சிரிப்பும் நேரம் சென்றது.

பரத்வாஜன் நியூயார்க்கில் வசிக்கும் ஒரு நண்பரைப் பார்க்கக் கிளம்பிப் போனார். பூனம் சுஜாதாவிற்கு சமையலில் உதவி செய்ய, சண்முகநாதன், சஞ்சய்யுடன் ரோஷிணியும், கரிஷ்மாவும் ஊரை சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினார்கள். பூனத்தை வரச் சொன்னபோது ஏற்கனவே பலமுறை பார்த்திருப்பதாகக் கூறி வர மறுத்து விட்டதால் அவர்கள் மட்டும் கிளம்பினார்கள்.

சஞ்சய் காரில் போகலாம் என்றபோது ‘ரூரிஸ்ட் பஸ்தான் வசதி’ என்றார் சண்முகநாதன். அது ஏன் என்று பஸ்சின் டாப் ப்ளோரின் திறந்தவெளி இருக்கைகளில் அமர்ந்த பின்தான் கரிஷ்மாவுக்கும் ரோஷிணிக்கும் தெரிந்தது. நியூயார்க்கின் உயர் உயரமான கட்டிடங்களை வெறும் ஜன்னல் வழியாய் பார்த்துவிட முடியாது. ரோஷிணி தன் காமிராவில் ஜும் பண்ண முயற்சி செய்த போது சஞ்சய் சிரித்தான்.

“நியூயார்க்கின் கட்டிடங்களை முழுதாய் கேமராவென்சிற்குள் அடக்க முடியாது. நகரத்தை முழுதாய் படம் பிடிக்க விரும்பினால் ஹெலிகாப்டரிலிருந்து எடுத்தால்தான் சாத்தியம்.”

கழுத்தை உயர்த்தி வேடிக்கைப் பார்த்தபடியே வந்த கரிஷ்மா “உண்மைதான்” என்றாள் வலிக்கும் பின்னங் கழுத்தை நீவிவிட்டபடி.

“நியூயார்க் ஜனங்கள் அரிஜோனாவுக்கு நேர்மாறாய் ‘சிக்’கென்று இருக்கிறார்கள். சுறுசுறுப்பாய் நடக்கிறார்கள்” என்றாள் கரிஷ்மா அரிஜோனாவிலிருக்கும் தன் பாட்டி வீட்டுக்குப் போகும்போது பார்த்த மனிதர்கள் நினைவில்.

“ஓ.. அதனால்தான் நீயும் அரிஜோனாவாசியாகி விட்டாய் போலிருக்கிறது.” என கொழுகொழுவென்றிருந்த கரிஷ்மாவைச் சீண்டினான் சஞ்சய்.

“நான் எப்படியிருக்கிறேன் என்பது என்னை மணந்து கொள்ளப் போகிறவர் பட வேண்டிய கவலை. உங்களுக்கு அது ஏன்?” என்றாள் கரிஷ்மா.

ரோஷினியை வம்பிழுத்தான் சஞ்சய். “ரோஷினியைப் பாரேன். உனக்கு அக்கா என்றால் யாருமே நம்ப மாட்டார்கள். உங்கள் குடும்பத்தில் அவள் தனிப்பட்டவள்?”

ரோஷினி சடாரெனத் திரும்பினாள். கண்களில் அடிபட்ட பாவம் தெரிந்தது. “என் உருவத்திற்குக் காரணம் நானில்லை சஞ்சய்” என்றாள் தீர்க்கமான குரலில்.

சஞ்சய் புரியாத பார்வை பார்த்தான். தவறாக என்ன சொன்னோம் என்று யோசித்தான். பின் மிருதுவான குரலில் சொன்னான்.

“இத்தனை அழகான முகமும் உருவமும் அமைய வேண்டுமானால் அதற்கு அசாதாரண காரணம் இருக்க வேண்டும் ரோஷினி.”

பஸ் ‘கிரவுண்ட் ஜீரோ’ என்ற இடத்தில் நின்றது. பஸ்சினுள் குளிருக்கு அடக்கமாய் அமர்ந்திருந்த சண்முகநாதன் அவர்களை கீழே வரும்படி குரல் கொடுத்தார்.

முன்பு இரட்டை கோபுரம் இருந்த இடம் இப்போது தரைமட்டமாய் சமவெளியாய் கிரவுண்ட் ஜீரோ என்று அழைக்கப்படுகிறது. சுவர் பலகைகளில் இறந்தவர்களின் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. ரோஷினியும், கரிஷ்மாவும் அன்றைய சம்பவத்தை நினைவு கூர்ந்தார்கள். முதலில் டி.வி.யில் பார்த்தபோது அது ஹாலிவுட் சினிமா காட்சி என்று நினைத்ததையும், உண்மை தெரிந்தபோது நாடே ஸ்தம்பித்துப் போனதையும் சொன்னார்கள். இடிபாடுகளில் சிக்கியவர்களை காப்பாற்றப் போய் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் இறந்து ஹீரோக்கள் ஆன கதையைப் பேசியபடியே அங்கிருந்து நகர்ந்தார்கள்.

அடுத்ததாக அமெரிக்காவின் குறியீடாக உலகெங்கும் அடையாளம் காட்டப்படும் ‘ஸ்டாச்சு ஆப் லிபர்டி’ எனப்படும் சுதந்திரத்தேவி சிலையைப் பார்க்கப் போனார்கள். நியூயார்க் துறைமுகத்திற்கு அருகேயுள்ள சிறிய தீவிலிருக்கும் அந்த சிலையை பார்க்க ஏகப்பட்ட பரிசோதனைகளுக்குப் பிறகு மின்சார படகில் ஏறினார்கள். நூற்று ஐம்பத்து ஒரு அடி உயரம் கொண்ட சிலையைப் பார்த்து மலைத்துப் போனாள் கரிஷ்மா.

“இதை எப்படித்தான் செய்தார்களோ?” என்றாள் ஆச்சரியத்துடன்.

“பிரெடரிக் அகஸ்த் பார்தோல்டி” என்ற பிரான்ஸ் சிற்பியால் வடிவமைக்கப்பட்டு சுதந்திரப் போரின் நினைவாக பிரான்ஸ் அமெரிக்காவுக்குப் பரிசாக இந்தச் சிலையை அளித்தது” என்றாள் ரோஷினி.

“உனக்கும் கொஞ்சம் விஷயம் தெரிகிறது. ஒத்துக் கொள்கிறேன்” என்றான் சஞ்சய் சிரிப்புடன் ரோஷினியிடம்.

அடுத்த நாள் 'தி எம்பையர் ஸ்டேட் பில்லிங்' பார்க்கப் போனார்கள். ஆயிரத்து நானூற்று ஐம்பத்தி நாலு அடி உயரமுள்ள கட்டிடத்தின் மேலே சென்று நியூயார்க்கின் துடிப்பை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். ஒரு வாரத்தில் மூன்று தளங்களாக நானூற்று பத்து நாட்களில் தனியாரால் அந்தக் கட்டிடம் கட்டி முடிக்கப்பட்டது என்ற தகவலைக் கேட்க நம்ப முடியாத ஆச்சரியமாய் இருந்தது. பிரான் லாயிட் மியூசியம் பார்த்துவிட்டு வரும்போது 'சென்ட்ரல் பार्க்' பூங்காவில் கைவண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டிருந்த இந்தியரிடம் கூல்டிரிங்க்ஸ் வாங்கிக் குடித்தார்கள்.

மதியம் 'சென்னை கார்டன்' உணவகத்தில் சாப்பிடும் போது சண்முகநாதன் சொன்னார். "கஜாதா திருமணத் திற்கு முன்பும் நான் நியூயார்க் வந்திருக்கிறேன். அப்போது சைவ உணவகங்கள் ஓரிரண்டு தான் இருக்கும். தேடித் தேடி கால் ஓய்ந்து விடும். இப்போது பார் பஞ்சாபி, குஜராத்தி உணவகம், உடுப்பி ஹோட்டல், அன்னபூர்ணா கார்டமம் என்று எத்தனை ஹோட்டல்கள்" என்றார் வியப்புடன்.

சஞ்சய் சொன்னான். "நேற்று வத்தன்" என்ற குஜராத்தி உணவகத்தில் சாப்பிடப் போனேன். மொத்த குஜராத் தையே ஹோட்டலுக்குள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். மரத்திண்டு போட்ட திண்ணைகள், காக்கரா சோளி அணிந்து உணவு பரிமாறும் பெண்கள் என நான் அசந்து போனேன்."

"அசந்தது ஹோட்டலைப் பார்த்தா? அல்லது பெண்களைப் பார்த்தா?" என்றாள் கரிஷ்மா மெதுவான குரலில்.

"இரண்டும் தான் என்று வைத்துக் கொள்ளேன்."

"அப்ப சரி" எனச் சிரிப்புடன் சாப்பாட்டைத் தொடர்ந்தாள்.

அருகிலிருந்த டேபிளில் பரிமாறப்பட்ட ஆறடி தோசையை எப்படி சாப்பிடுவதெனத் தெரியாமல் இரண்டு அமெரிக்கர்கள் விழித்துக் கொண்டிருக்க, அவர்களை வேடிக்கைப் பார்த்த ரோஷினியிடம் "நீ சரியா சாப்பிடவேயில்லையே!" என்றார் சண்முகநாதன். அத்துடன் கிண்ணங்களிலிருந்த உணவை அவளது ப்ளேட்டில் பரிமாறி "சாப்பிடுமா" என்றார்.

"எனக்குப் போதும். இனிமேல் சாப்பிட முடியாது" என ரோஷினி மறுக்கவும்,

"அவளை விடுங்க அங்கிள், எப்பவும் அளவு சாப்பாடுதான். உணவை ரசித்துச் சாப்பிடத் தெரியாது" என்றாள் கரிஷ்மா.

"நீ உண்மையாலுமே உணவை ரசித்துச் சாப்பிடுகிற ஆள்தான். உன்னைப் பார்க்கிற யாருமே அதை நம்புவார்கள்" என்று சஞ்சய் சிரிக்கவும், "பாருங்க அங்கிள் என்னை எப்பவும் குண்டுன்னே கேலி பண்ணதை" என சினுங்கியபடி கரிஷ்மா சஞ்சய்யை அடிக்கக் கையை ஓங்க, சஞ்சய் அவளைத் தடுக்க முயல ரோஷினி தங்கையை அதட்டினாள்.

"கரிஷ்மா என்ன இது மரியாதை இல்லாமல்? அம்மாவோ, அப்பாவோ பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? ஒழுங்காக நடந்து கொள்" என்றாள்.

கரிஷ்மா முகம் வாட "ஸாரி" என்றாள் சஞ்சய்யிடம்.

சண்முகநாதன் கைகழுவ எழுந்து போனதும், அவர் பின்னால் கரிஷ்மாவும் போனதும், ரோஷினியைப் பார்த்த

சஞ்சய் “சின்னப் பெண். ஏதோ விளையாட்டுத் தனமாய் இருக்கிறாள் என்றில்லாமல் அதைப் பெரிதுபடுத்தி எல்லோரையும் மூட் அவுட் ஆக்கி விட்டாயே!” என்றான் குற்றம் சாட்டும் குரலில்.

“நான் என் தங்கையைத்தான் சொன்னேன். நீ ஏன் மூட் அவுட் ஆக வேண்டும்?”

“ஏனென்றால் உன் தங்கை குழந்தைத்தனம் மாறாமல் இருக்கிறாள். அவளை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.”

“இது எனக்கு எப்பவும் கேட்டுப் பழக்கப்பட்ட வார்த்தை. அவளை எல்லோருக்கும் பிடிக்கும்” என்றாள் ரோஷிணி காயம்பட்ட குரலில். ரோஷிணியின் குரல் எதையோ உணர்த்த சஞ்சய் “ரோஷி” என்றபடி அவள் அருகே வந்தாள். ரோஷிணி சட்டென்று திரும்பித் தங்கை சென்ற திசையில் நடந்தாள்.

ஒரு வாரமும் நியூயார்க்கில் மிக இனிமையாகக் கழிந்தது. சண்முகநாதன் அவர்கள் மீது பாசத்தைப் பொழிந்தார். சுஜாதாவும் அவள் கணவனும் மிக இனிமையானவர்களாக இருந்தார்கள். சஞ்சய் எப்பவும் சிரிப்பும் விளையாட்டுமாக இருக்கும் இடத்தை கலகலப்பாக்கினான். ஆரம்பத்தில் அவன் சீண்டல்களுக்கு கோபப்பட்ட ரோஷிணி கூட அவன் சுபாவம் புரிந்ததும் கூடச் சேர்ந்து சிரிக்கத் தொடங்கினாள். பரத்வாஜன் கூட தன் கடினமான முகமூடியை வீட்டிலேயே விட்டுவிட்டு வந்தவர் போல் காணப்பட்டார்.

நியூயார்க்கிலிருந்து கிளம்பு நாளன்று “இந்த முறை நான் இந்தியா போகும்போது நீ கண்டிப்பாய் என்னுடன் வர வேண்டும்” என்றார் சண்முகநாதன் பரத்வாஜனிடம்.

பரத்வாஜன் அரைகுறையாய் தலையசைத்தார்.

சுஜாதா கரிஷ்மாவுக்கும் ரோஷிணிக்கும் வாங்கியிருந்த பரிசுப் பொருளை அவர்களிடம் கொடுத்தாள். ரோஷிணி சின்னப் புன்னகையுடன் நன்றி கூறி வாங்கிக் கொள்ள, கரிஷ்மா உடனே அவள் கையிலிருந்த பார்சலைப் பிரித்தாள். ஆகாய நீலத்தில் கைகளில் வழக்கிய கிரேப் சில்க் புடவையைப் பார்த்த கரிஷ்மா “ப்ரூட்டி புல். ரொம்ப அழகா இருக்கு” என்றபடி தன் பார்சலைப் பிரித்தாள். அதிலிருந்த டெட்பியர் பொம்மையைப் பார்த்தவள் சிணுங்கினாள்.

“சுஜாதா அக்கா இது அநியாயம். ரோஷிணிக்கு டிரஸ். எனக்கு மட்டும் பொம்மையா?”

சிரித்தபடி “கிப்ட் வாங்கிட்டு வந்தது சஞ்சய்தான். எனக்கு தெரியாதுப்பா” என்றாள் சுஜாதா.

“சஞ்சய்...” என்றபடி கரிஷ்மா அவளை முறைக்கவும், “கூல், பேபி. உனக்கு ஏற்ற மாதிரித்தானே வாங்க முடியும். உனக்கு புடவை கட்டினால் நன்றாக இருக்குமா? நீயே சொல்! இதுவானால் நீ தினமும் தூங்கும்போது இந்த டெட்பியரை அணைத்துக் கொள்ளும் போது எங்கள் எல்லோருடைய நினைவும் வரும்” என்றான் கிண்டலாய்.

“ஓ.. கிண்டலா? ஆனா ரோஷிணிக்கு எப்படியும் உங்க நினைவு வர சான்ஸே இல்லை. ஏன்னா அவளுக்குப் புடவையே கட்டத் தெரியாது” என்றாள் திருப்தியுடன்.

ரோஷிணியின் அருகில் வந்த சஞ்சய் “எப்படியும் என் பரிசை நீ உபயோகித்தே ஆக வேண்டும். அதற்கு நான்

வேண்டுமானால் உதவி செய்கிறேன்" என்றான் மெதுவான குரலில்.

"என்ன உதவி?"

"எனக்கு நன்றாய் புடவைக் கட்டிவிடத் தெரியும்."

"போடா. நீயும்.. உன் ஹெல்பும்."

பேக்கை எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் அருகே வந்த பூனம் "என்ன சஞ்சய், என் மகள் என்ன சொல்கிறாள்?" என்றாள் அவனிடம்.

"உங்க பெண்ணுக்கு நல்லா தமிழ் கத்துக் கொடுத்திருக்கீங்க ஆன்ட்டி. ரொம்ப மரியாதையா பேசறா" என்றான் சஞ்சய் ரோஷினியைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி.

"அப்படியா? சிறு வயதிலேயே எங்க இருவரின் தாய்மொழியையும் பழக்கி விட்டோம்" எனப் பெருமையுடன் பூனம் சொல்லவும் ரோஷினியாலும் புன்னகையை அடக்க முடியாமல் போனது. விடை கொடுக்க வாயில்வரை சென்ற சஞ்சய்யும் ரோஷினியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்தபடியே விடைபெற்றுச் செல்ல அவர்கள் இருவரின் முகத்தையும் பார்த்த சண்முகநாதனின் முகமும் மலர்ந்து போனது.

***

ரோஷினி. உற்சாகத்துடன் வீட்டை நோக்கி காரை செலுத்தினாள். தன் மேற்படிப்பில் அவள் 90% மதிப்பெண்களுடன் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததுடன் ஒரு பெரிய கம்பெனியில் அவளுக்கு உடனடியாய் வேலையும் கிடைத்திருந்தது. ரோஷினி உடனடியாய் அந்தப் பெரிய தனியார் கம்பெனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள்.

அவளுடன் படித்தவர்களில் பலர் வேலைக்காக காத்திருப்போர் பட்டியலில் இருந்தார்கள். பொருளாதார மந்தம் நாட்டை உலுக்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த சமயத்தில் தனக்கு இந்த வேலை உடனடியாய் கிடைத்தது அதிர்ஷ்டம்தான் என்று தோன்றியது.

பூனம் பெண்ணின் திறமையையும், புத்திசாலித்தனத்தையும் நினைத்துப் பெரிதும் மகிழ்ந்து போனாள். கரிஷ்மா "முதல் மாதச் சம்பளம் வாங்கியவுடன் எனக்கு ஏதாவது பரிசு தர வேண்டும்" என்றாள். 667447

"கஷ்டப்பட்டு படிச்சி வேலை பார்க்கிறது நான். உனக்கு எதுக்குப் பரிசு?" என்றாள் ரோஷினி.

"உன்னைத் தொல்லை பண்ணாமல் இருந்தேனே அதற்கு."

"உனக்கு நியூயார்க் போய் வந்ததிலிருந்து வாய் பெரிதாகி விட்டது" என்றபடி அவள் காதை விளையாட்டாகத் திருகினாள் ரோஷினி.

"உனக்கும் தான் போய் வந்ததிலிருந்து கை பெரிதாகி விட்டது" என்றபடி அவள் கையைத் தட்டிவிட்டாள் கரிஷ்மா.

உண்மையில் நியூயார்க் சென்று வந்ததிலிருந்து அக்கா தங்கை இருவருக்குள்ளும் ஒரு சகஜபாவம் வந்துவிட்டிருந்தது. அடிக்கடி தனக்குள் சுருண்டு கொள்ளும் ரோஷினி தங்கையிடம் கலகலப்பாகப் பேசத் தொடங்கியிருந்தாள். கரிஷ்மாவும் அக்காவை இழுத்து வைத்து கிண்டல் செய்தாள். ரோஷினி மனதில் ஓடியதை கரிஷ்மா வாய்விட்டே சொன்னாள்.

"நாம் ஒரு வாரம் சண்முகநாதன் அங்கிள் குடும்பத்தில் இருந்ததற்கே நம் சுபாவம் இப்படி மாறிப் போச

சுன்னா அந்த வீட்டிலேயே இருப்பவர்கள் ரொம்பவும் மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் இல்லையா?"

"ஆமாம். சஞ்சய்க்கு வரப்போகும் மனைவி அதிர்ஷ்ட சாலிதான்" என்றாள் ரோஷிணி.

"அந்த அதிர்ஷ்டசாலி யாராய் இருக்கும்?" கரிஷ்மா உரக்க யோசித்தாள்.

"சமீபத்தில் உனக்கு அதிர்ஷ்டம் அடிக்கத் தொடங்கி யிருப்பதைப் பார்த்தால்..." அவள் முடிக்காமல் நிறுத்த. "கடைசியில் என்னையே வம்பிழுக்கிறாயா?" என்றபடி ரோஷிணி அவளைத் துரத்தத் தொடங்கினாள்.

சென்னை.

ஸ்பென்சர் ப்ளாசாவில் சில பொருட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து கிப்ட் பாக் பண்ணினான் சஞ்சய். பின் மூன்றாவது ப்ளோரில் நிறுத்தியிருந்த தன் காரை மெதுவாய் நகர்த்தி மெளண்ட் ரோடின் நெரிசலில் கலந்தான். சிக்னலில் காத்திருப்பதிலேயே பெரும்பகுதி நேரம் செலவாக "சே! என்ன டிராபிக்?" என எரிச்சலுடன் முணுமுணுத்தான். சண்முகநாதன் இன்னும் சில மாதங்கள் மகளுடன் தங்கியிருப்பதாக கூறிவிட சஞ்சய் மட்டும்

திரும்பி வந்திருந்தான். வந்ததிலிருந்து அலுவலக வேலையில் நேரம் பறந்து போக இன்றுதான் கிடைத்த சிறிது நேரத்தில் பரத்வாஜனின் அம்மாவைப் பார்க்கக் கிளம்பினான்.

பழைய மகாபலிபுரம் ரோட்டில் பரத்வாஜனின் இரண்டு தம்பிகள், அம்மா அனைவரும் ஒரே வீட்டில் தான் வசிக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தான். உறவு நிகழ்ச்சிகளில் அவர்களைக் குடும்பத்துடன் சந்தித்திருக்கிறான்.

தெருவில் இடதுபக்கமிருந்த அந்த பழைய கால வீட்டு வாயிலில் காரை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான் சஞ்சய். எதிர்பட்ட பரத்வாஜனின் முதலாவது தம்பி கணேசன் வாயிலில் நின்றிருந்த காரையும் அவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு "உங்களுக்கு யார் வேணும்?" என்றான் தயக்கத்துடன்.

"நான் ஏ.ஆர்.பி. எண்டர்பிரைசஸ் ஓனர் சண்முக நாதனின் மகன் சஞ்சய். விசாலாட்சி அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும்."

"எங்கம்மாதான் அது. எனக்கு உங்கப்பாவை நல்லாத் தெரியும். உங்களை இப்போதான் பார்க்கிறேன். உட்காருங்க" என்று அவனை ஒரு பிரம்புச் சேரில் உட்காரச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனான். அவன் திரும்பி வரும்போது மொத்தக் குடும்பமும் கூட வந்தது. கணேசனின் மனைவி, மகள், அவன் தம்பி மணி, அவன் குழந்தைகள் அனைவரும் வரிசையாய் அறிமுகப் படுத்தப் பட்டனர். விசாலாட்சி அவன் அருகே அமர்ந்து கொண்டு வாஞ்சையுடன் அவன் தோளைப் பற்றினார்.

“நல்லா இருக்கியா தம்பி? சுஜாதா, குழந்தை நலமா? உங்கப்பா அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து விட்டானா? பரத்வாஜனைப் பார்க்கச் சொல்லி நான் சொல்லியனுப்பினேன். அது விஷயமாய் ஏதாவது சொன்னானா?” அந்த சுருக்கம் விழுந்த முகத்தில் கண்கள் ஆர்வத்துடன் மின்னின. பதிலை எதிர்பார்த்து அவன் முகத்தையே பார்த்திருந்த விசாலாட்சிக்கு கணேசனின் மனைவி பதில் தந்தாள்.

“நீங்களும் வர்றவங்ககிட்ட எல்லாம் சொல்லியனுப்பறீங்க. வரணும்னு இருக்காங்க அவங்களே வருவாங்க. வராதவங்களை எத்தனை சொல்லியனுப்பி என்ன பிரயோஜனம்? பெத்த தகப்பன் இறந்ததற்கே வராதவங்க இனிமேயா வரப்போறாங்க?”

கடைசி மருமகள் கிண்டல் சிரிப்புடன் சொன்னாள். “நாமெல்லாம் என்னதான் செஞ்சாலும் பிரயோஜனம் இருக்காது. கண்காணாத இடத்தில் இருக்கிறவங்கதான் உசத்தி. எதிரில் இருக்கிறவங்களை மறந்து போய் எப்பவும் அவங்களப் பத்திதான் பேச்சு.”

“என்ன இருந்தாலும் வெளிநாடுன்னா பெரிசில்லையா? அதுவும் அமெரிக்கா வேறு. சொன்னவன் பேரனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். மகன்கள் இருவரும் ஒருவித தர்மசங்கடத்துடன் நின்றிருக்க, விசாலாட்சி இதையெல்லாம் கேட்டுப் பழக்கப்பட்ட மெத்தனத்துடன் திரும்பி சஞ்சய்யைப் பார்த்து “சொல்லுப்பா. என் மகனைப் பாத்தியா?” என்றாள் அதே ஆர்வ குரலில். “என் மகன் என்ன சொன்னான்?”

“உங்களை வரச் சொன்னார்” என்றான் சஞ்சய் தன்னையும் மீறி.

அந்த ஒரு வார்த்தையில் விசாலாட்சியின் முகம் பிரகாசமானது.

“உண்மையாவா சொல்ற? என்னை பார்க்கணும்ங்கிற நினைப்பு அவனுக்கிருக்கா?”

“நினைப்பில்லாமலா இதெல்லாம் கொடுத்தனுப்பி யிருக்காங்க?” தான் வாங்கி வந்த பொருட்களை விசாலாட்சியின் கைகளில் கொடுத்தான் சஞ்சய்.

கூடியிருந்தவர்கள் “பிரிங்க, என்ன இருக்குன்னு பார்க்கலாம்” என்றார்கள் ஆர்வத்துடன்.

“என்ன இருந்தா என்ன? அவன் என்னை நினைச்சி வாங்கிக் கொடுத்திருக்கானே, அதுதான் முக்கியம்” என்றபடி விசாலாட்சி கலங்கிய கண்களைத் துடைக்கவும், “இத்தனை வயசு பெரியவர்களை ஏமாற்றுகிறோமோ” என்று சஞ்சய்க்கு உறுத்தலாக இருந்தது.

கணேசனின் மனைவி கொண்டு வந்து கொடுத்த காபியை குடித்து விட்டு, விசாலாட்சி கேட்ட பரத்வாஜனின் குடும்பத்தையும் அவர்கள் நலனையும் பற்றிய விசாரணைக்கெல்லாம் பதில் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பு கையில் “அம்மாவை நிஜமாவே அண்ணன் வரச் சொல்லியிருக்கானா? நீங்க கூட்டிட்டுப் போகப் போறீங்களா?” என்றார்கள் இரு மகன்களும்.

ஒரு சமாளிப்பான சிரிப்புடன் விசாலாட்சியைப் பார்த்த சஞ்சய்,

“என்ன பாட்டி அமெரிக்கா வர்றீங்களா?” என்றான்.

காஞ்சீபுரத்தில் பிறந்து சென்னையில் வாக்கப்பட்டு கோயிலைத் தவிர எங்கும் சென்றறியாத, சென்னை நகரத்தையே முழுசாகப் பார்த்தறியாத விசாலாட்சி “ஓ

வரேனே!" என்றார் தன் சுங்குடி புடவையின் சுருக் கங்களை நீவிவிட்டபடி.

தன் கணவர் உடல்நிலை சரியில்லாமல் போன சமயத்திலிருந்தே துக்க, திருமண நிகழ்ச்சிகளைக் கூடப் புறக்கணித்த பாட்டி அவ்வளவு தொலைவு வர உடனே ஒத்துக் கொள்ள வேண்டுமெனில் அதற்கு பல வருஷத்து ஏக்கங்கள் காரணமாய் இருக்க வேண்டும் என்றறிந்த சஞ்சய், தனக்குள் ஏதோ நினைத்தவனாய் "இன்னும் இரண்டு நாளில் வருகிறேன்" என்று அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கிளம்பினான். அன்றைய வேலைகளை முடித்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்து இரவு தூங்கச் செல்கையில் விசாலாட்சி பாட்டி முகம் கண் முன் வந்து சிரித்தபடி "வரேனே!" என்றது.

சண்முகநாதன் மகனிடம் விசாலாட்சி பாட்டியை ஏதாவது பரிசுப் பொருளுடன் போய் பார்த்து பரத்வாஜனை சந்தித்ததையும், அவர்கள் நலத்தையும் தெரிவிக்கும் படிதான் சொன்னார். இப்போது பாட்டியை வெளிநாட்டுப் பயணத்துக்குத் தான் தயார் செய்திருப்பதாகச் சொன்னால் என்ன சொல்லுவார்?

சஞ்சய் உடனே சொன்ன போது "பாட்டி வரட்டுமே!" என்றார் சண்முகநாதன்.

"அப்பா நிஜமாவா சொல்றீங்க?"

"உண்மையாத்தான் சொல்றேன். இத்தனை நாளில் எனக்கு இது தோணவே இல்லை. அக்கா இங்கே வருவான்னும் நான் நினைக்கல. சின்ன வயசுல தாய், தகப்பனை இழந்த என்னைத் தூக்கி வளர்த்திருக்கா. புருஷன் பண்ணிய கொடுமைக்கெல்லாம் வாயே

திறக்காதவ, மகனைப் பார்க்கணும்னு மட்டும்தான் எங்கிட்ட வாயைத் திறந்து கேட்டிருக்கா. இப்படியாவது அக்காவுக்கு ஒரு உபகாரம் செய்ய முடிஞ்சா எனக்கு சந்தோஷம்தான்."

"சரி நான் விசாவுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன் அப்பா" என்றபடி சஞ்சய் தொடர்பை துண்டித்தான்.

அமெரிக்கன் எம்பஸியின் நீண்ட வரிசையில் பொறுமையுடன் காத்திருக்கையில் "நீ நிஜமாவே என்னை பரத்வாஜன் கிட்ட கூட்டிட்டு போகப் போறியா?" என்றாள் விசாலாட்சி வியப்புடன்.

"உங்க தம்பி மீது உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா பாட்டி?"

"என் மகன் மீதுதான் நம்பிக்கை இல்ல. கூடப் பிறக்கலேன்னாலும் உங்கப்பா என்னை சொந்த சகோதரிக்கு மேலா நேசிச்சான்னு தெரியும் எனக்கு."

விசாவுக்கு விண்ணப்பித்த பின் பாட்டியை அவள் வீட்டில் இறக்கிவிட்டு வரும்போது தோன்றியது. பரத்வாஜன் தன் அம்மாவை எப்படி வரவேற்பார்? எனக்கும் என் குடும்பத்தினருக்கும் உள்ள உறவு என்னுடைய பர்சனல் விஷயம். அதில் தலையிட நீங்கள் யார் என்பாரா? எதற்கும் அவரிடம் முன்பே தெரிவிப்பது தான் நல்லது என்று நினைத்த சஞ்சய் பரத்வாஜன் வீட்டு நெம்பருக்கு டயல் செய்தான். எதிர் முனையில் 'ஹலோ' என்ற ரோஷினியின் குரல் தூக்கக் கலக்கத்துடன் ஒலித்தது.

இப்போது அங்கு நடு இரவாகியிருக்கும். அவசரத்தில் யோசிக்காமல் அழைத்து விட்டோம் என்று நினைத்தபடி

“ஸாரி ரோஷிணி. தூக்கத்தில் தொல்லை கொடுத்து விட்டேன்” என்றான் அவளிடம்.

“ஏய் சஞ்சய்! என்ன இந்த நேரத்தில்?” என்றாள் ரோஷிணி வியப்புடன்.

“பரவாயில்லையே! பெயரைச் சொல்லாமலேயே நாந்தான்னு கண்டு பிடிச்சிட்டியே!”

“சில குரல்களை மறக்க முடியாது சஞ்சய்.”

“தேங்க்யூ. என் குரல் அத்தனை இனிமையாகவா இருக்கிறது?”

“இல்ல. அவ்வளவு கேவலமா இருக்கு. அதில்லாமல் எனக்குத் தெரிந்த யாரும் உன்னை மாதிரி மேனர்சஸ் இல்லாமல் நடுராத்திரியில் தொல்லை கொடுப்பது, வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு வராமல் இருப்பது என்று நடந்து கொள்ள மாட்டார்கள்.”

“ஓ.. என்னால் நீ ரொம்ப பாதிக்கப்பட்டிருக்காய்னு சொல்.”

“சஞ்சய், இன்னிக்கு உனக்கு தூக்கம் வரலையா? தொல்லை பண்ண வேற ஆள் கிடைக்கலையா? என்னதான் நியூயார்க் வந்து உங்க வீட்டில் தங்கியிருந்தோம் என்றாலும், நீங்க நல்லா கவனிச்சிக்கிட்டீங்கன்னாலும் அதுக்காக இப்படி அர்த்த ராத்திரியில் எழுப்பி அறுக்கறது, கொடுமை பண்புதெல்லாம் நல்லாவே இல்லை.”

சஞ்சய் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். “அர்த்த ராத்திரியா? நான் இப்ப கொளுத்தற சென்னை வெய்யில்ல நடு ரோட்ல காரை நிறுத்திட்டு கால் பண்ணேன்.”

“மை காட். நீ எப்ப இந்தியா போன?”

“ஏன் அதிர்ச்சியடையற ரோஷிணி? உங்கிட்ட சொல்லாமப் போனது, தப்புதான். அதுக்காக வருத்தப் பட்டு நீ சாப்பிடாம, எங்கிட்ட பேசாம இருந்து விடாதே என்ன?”

“ஐயோ, ஐ.எஸ்.டி. காலலயே இப்படி ப்ளேடு போடற. நீயெல்லாம் எப்படி ஒவ்ரீஸ் பிஸினெஸ் பண்ற? நீ சம்பாதிக்கிற பணமெல்லாம் போன் பில்லுக்கே போய் விடுமே!”

“ரோஷி, என் அனுபவத்தில் சொல்கிறேன் கேள். எப்பவும் ஒருத்தருக்கு உதவி செய்யப் போனால் இந்த மாதிரி பேச்சுக்கள்தான் வரும்.”

“அப்படி என்ன இப்போது நீ எனக்கு உதவி செய்து விட்டாயாம்?”

சஞ்சய் அதற்கு மேல் விளையாடாமல் விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“ஓ ரியலி, பாட்டி இங்க வர்றாங்களா? நிஜமாவா சொல்ற?” என்றாள் ரோஷிணி உற்சாகத்துடன்.

“இதே சந்தோஷம் உங்கப்பாவுக்கு இருக்குமா ரோஷி?” என்றான் சஞ்சய்.

இதுவரை அதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்காத ரோஷிணி அமைதியானாள்.

“அப்பா இதுவரை அவங்க வீட்டினரைப் பற்றிப் பேசினான் கேட்டதேயில்லை. அதனால் என்னால் கெஸ் பண்ண முடியல சஞ்சய்.”

“என்னால் முடியுது ரோஷிணி, எங்கப்பாவைப் பார்க்க உடனே குடும்பத்துடன் கிளம்பி நியூயார்க் வந்தாரே

எதுக்கு? உறவுகள் மீது உள்ள பாசத்தினால்தானே! வெளிப்படையா காட்டலென்னாலும் உள்ளுக்குள் கண்டிப்பா உன் அப்பாவுக்கு தன் அம்மா மீது பாசம் இருக்கும்."

"இருந்தா நல்லதுதான்" என்றாள் ரோஷிணி சுரத்தினி.

"நீ இதைப் பத்தி எதுவும் குழப்பிக்காதே ரோஷிணி" என்றான் சஞ்சய் சமாதானக் குரலில்.

"நா குழம்பல. நீதான் இருக்கியே. நான் ஏன் கவலைப்படணும்?"

"உனக்கு அந்த நம்பிக்கை இருந்தால் சரிதான்" என்றான் சஞ்சய்.

"நம்பிக்கை எல்லாம் இல்ல. நீயே ஒரு குழப்பவாதி. நீ செய்யறதை விடப் பெரிசா என்ன குழப்பம் நடந்திடப் போகுதுங்கிற நம்பிக்கை தான்."

"அவ்வளவுதானா? நான் இந்நேரம் ப்ளைட்ல ஏறாமயே பறக்க ஆரம்பிச்சிட்டேன்."

"பாத்துடா. கடல்ல விழுந்துடப் போற!"

இருவரும் சிரித்தபடியே போனை வைத்தனர். அன்று முழுவதும் அத்தனை வேலைகளுக்கிடையேயும் சஞ்சய் முகத்தில் அந்த சிரிப்பு மறையாமல் இருந்தது. அவனுடைய செகரட்டரி கூட கேட்டாள்.

"உங்க பாரீன் டிரிப் ரொம்ப சக்ஸஸ் ஆயிடிச்சா ஸார்?"

"ஏன் கேட்கிறாய்?"

"இல்ல. நீங்க ரொம்ப சந்தோஷமாத் தெரியறீங்களேன்னு கேட்டேன்." பத்து நிமிட பேச்சு மனசு

முழுவதையும் மகிழ்ச்சியாக்கும் விதத்தை நினைத்து வியந்தபடி, "ட்ரிப்போட வெற்றி எவ்வளவுன்னு இனிமே தான் தெரியும்" என்று அவளுக்கு பதில் அளித்து விட்டு பைலின் பக்கங்களை புரட்டினான் சஞ்சய்.

6

ரோஷிணி தன் காரை ரிவர்ஸ் எடுத்து திருப்பினாள். ஒரு ஹேண்ட் பேக்கை மாட்டியபடி அவசரமாய் ஓடி வந்த கரிஷ்மா, "ரோஷிணி நான் லம்பார்ட் வரை போக வேண்டும். என்னை டிராப் பண்ண முடியுமா ப்ளீஸ்?" என்றாள்.

"லம்பார்ட்டா?" என்றாள் ரோஷிணி ஆச்சரியத்துடன். "இந்த சின்ன வண்டியில் அந்த தெருக்களைக் கடப்பது மிகவும் சிரமம். உனக்குத் தெரியாதா கரிஷ்மா?"

உலகிலேயே கோணல் மாணலான தெருக்களுக்கு பிரசித்தமான பகுதி அது. உயரமான மேடுகளும், செங்குத்தான சரிவுகளும், அதல பாதாள இறக்கங்களும் வண்டி ஓட்டுபவர்களை பயமுறுத்தும். எனவே "சரி நீ போ ரோஷிணி. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றாள் கரிஷ்மா.

"எப்படிப் போவாய்?"

“என் ப்ரண்ட் ரால்ப் கூட போகிறேன்.”

“அம்மாவுக்குப் பிடிக்காது கரிஷ்மா.”

“ஏன் பிடிக்காமல் போக வேண்டும்?”

“அம்மா நம் சிறு வயதிலிருந்தே ஆண் நண்பர்களுடன் வெளியே செல்வதை ஊக்குவித்ததில்லை இல்லையா?”

“உண்மைதான். ஆனால் நான் ரால்ப் கூட டேட்டிங் போகவில்லையே! என்னுடைய ப்ராஜெக்ட் வேலையாகத்தான் போகிறேன்.”

“எதுவானாலும் அம்மாவிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுப் போ” என்றபடி கியரை மாற்றினாள் ரோஷிணி.

கரிஷ்மா இடுப்பில் கை வைத்தபடி சகோதரியை முறைத்தாள். “வெரி நைஸ் அட்வைஸ். நேத்து நைட் பூரா நீ போன்ல கதை பேசினியே, அந்தப் பையனைப் பத்தி அம்மா கிட்ட சொல்லிட்டியா?”

“பையனா? சஞ்சய் இந்தியாவிலிருந்து பேசினான் கரிஷ்மா.”

“ஓ அப்படி போகுதா கதை!”

“நீயா ஏதாவது கற்பனை பண்ணாதே. உங்கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல வேண்டும். மாலையில் நான் வந்ததும் பேசலாம். இப்ப நேரமாச்சு” என்று காரைக்கிளப்பினாள் ரோஷிணி.

மாலையில் ரோஷிணி திரும்பி வர வெகு நேரம் ஆகிவிட்டிருந்தது. கரிஷ்மாவும் படிப்பதில் பிஸியாகி விட்டிருந்ததால் பாட்டியைப் பற்றி ரோஷிணி அவளிடம்

பேச முடியாமலே போயிற்று. அப்பாவுக்கே தெரியாத போது அம்மாவிடம் இந்த விஷயத்தை எப்படித் தெரிவிப்பது என்ற யோசனையிலேயே நாட்கள் சென்றன.

வார இறுதியில் லிரியா ஏதாவது சினிமா பார்க்கப் போகலாம் என்று சொல்லவே, ரோஷிணி அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு லிரியாவுடன் போனாள். இரண்டு மணி நேரத்தில் படம் முடிந்து போகவும் கடற்கரையோர ரெஸ்ட்டாரண்டில் அமர்ந்து சாலடும், சாசேஜும் சாப்பிடுகையில் அவர்களுடன் படித்த நண்பர்கள் சிலரைச் சந்தித்தார்கள். எல்லோரும் சேர்ந்ததில் நேரம் கலப்பாய் சென்றது. அவர்களது வேலை பற்றியும் எதிர்காலத் திட்டங்களையும், அமெரிக்க அரசியலில் ஓபமா ஏற்படுத்தப் போகும் மாற்றங்கள் பற்றிய ஊகங்களும், விவாதங்களும் முடிந்து கிளம்புகையில் வெகு நேரமாகி விட்டிருந்தது. லிரியாவை அவள் வீட்டில் விட்டபின் தன் வீட்டிற்கு வந்த ரோஷிணி ஹாரன் எழுப்பாமல் கேட்டை சத்தமின்றி திறந்து காரை நிறுத்தி விட்டு தன்னிடமிருந்த சாவியால் டோர் லாக்கைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தாள். ஹாலில் விடிவிளக்கின் ஒளி தவிர வீடு இருளில் இருந்தது. தூங்குகிறவர்களை தொல்லைப் படுத்தாத ஜாக்கிரதையுடன் தன் அறைக்குதவைத் திறந்தாள். உடையை மாற்றியவள், சிறிது நேரம் ஏதாவது படிக்கலாம் என புத்தகத்துடன் பால்கனிக் கதவைத் திறந்து அங்கிருந்த பிரமபு ஊஞ்சலில் சாய்ந்தாள். அருகிலிருந்த ரூம் விளக்கின் ஸ்விட்ச்சை அழுத்த போனபோது பக்கத்தில் பேச்சுக் குரல்கள் கேட்டன. அம்மாவும் அப்பாவும் இன்னும் தூங்கவில்லை போலும்

என்று நினைத்தபடி புத்தகத்தைப் பிரித்தாள். அந்த இரவின் அமைதியில் வீட்டிலுள்ளவர்கள் தூங்கி விட்டார்கள் என்ற நினைவில் தங்கள் அறைக்கதவை தாழிடாமல் அவர்கள் திறந்தே வைத்திருந்ததால் அந்த பேச்சு வார்த்தை பிசகாமல் காதில் விழுந்தது.

அம்மா அந்த மாத டெலிபோன் கட்டணம், மளிகை கணக்கு, கரிஷ்மாவின் தேர்வு மதிப்பெண்கள் பற்றியெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். பெற்றோரே என்றாலும் கணவன் மனைவிக்கிடையே நடக்கும் பேச்சை கேட்பது அநாகரீகம் என்ற பண்பில் பழகிய ரோஷிணி புத்தகத்தை மூடிவிட்டு உள்ளே போக எழுந்தாள். பால்கனிக் கதவை சாத்த முற்படும்போது 'ரோஷிணி' என்ற பெயர் கேட்கவும் கால்கள் நகர மறுத்தன. தன்னிடம் இதுவரை இயல்பாகப் பேசியறியாத அப்பா தன்னைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறார் என்றறிந்து கொள்ள மனம் துடித்தது. பூனம் ரோஷிணிக்குத் திருமணம் செய்வதைப் பற்றி கணவனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ரோஷிணி படிச்ச வேலைக்கும் போயாச்சு. அடுத்தது ஒரு கல்யாணம் பண்ணி வெச்சிட்டோம்னா நம்ம கடமை முடிஞ்சிடும்."

"இந்திய அம்மாக்கள் மாதிரி புலம்பத் தொடங்கி விட்டாய்" என்றார் பரத்வாஜன் கிண்டலாய்.

"எங்கே வசித்தாலும் ஒரு அம்மா, அம்மாவாகத்தானே நடந்து கொள்ள முடியும்?"

"இல்லை. அமெரிக்கத் தாய்மார்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் திருமணம் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை.

"நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் பரத்? நாமோ, நம்முடைய குழந்தைகளோ அமெரிக்கர்கள் இல்லை. அவர்களை நம் வழக்கப்படித்தான் நாம் வளர்த்திருக்கிறோம்."

பரத்வாஜன் பதில் பேசாமல் இருக்கவும், பூனம் அவர்களைப் பற்றினாள். "என்னிக்கோ ரணமாகி ஆறிப் போன காயத்தை நினைத்து இன்னிக்கும் வருந்தி என்ன பயன்? சொல்லுங்கள்."

"காயம் ஆறி மறைந்து போயிருந்தால் பரவாயில்லை பூனம். என் எதிரிலேயே மறையாத வடுவாய் நிற்கிறது. தினமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் மறப்பது எப்படி?"

"பரத் பாவம் ஒரு பக்கம். பழி வேறொரு பக்கம் என்பது போல் நடந்து கொள்ளாதீர்கள். உங்கள் கடமையை செய்யத் தவறினால் உங்கள் மனசாட்சிக்கே துரோகம் செய்தவர்களாவீர்கள்."

மீண்டும் பரத்வாஜன் மௌனமாகவும் பூனமே தொடர்ந்து பேசினாள்.

"ரோஷிணியிடம் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன் அவள் திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசினேன். அவள் ஒரு தமிழ் பையனைத்தான் மணந்து கொள்வேன் என்கிறாள்."

"அப்படி யாரையாவது காதலிக்கிறாளா என்ன?"

"இல்லையாம். நாமே பார்க்க வேண்டுமாம்."

பரத்வாஜனின் குரலில் கோபம் தெரிந்தது. "நானே பிறந்து வளர்ந்த இடத்தின் தொடர்பை அறுத்துக் கொண்டு ரொம்ப நாட்கள் ஆகிவிட்டது. கண்ணால்கூட

பார்த்தறியாத ஒரு இடத்தின் மீது உன் பெண்ணுக்கு என்ன திடீர் அபிமானம்? மீண்டும் இந்தியாவில் தொடர்பு களை ஏற்படுத்திக் கொள்ள எனக்குப் பிரியமில்லை. சொல்லி வை அவளிடம்."

"ரோஷிணி நல்ல பெண். சொன்னால் புரிந்து கொள் வான்" என்றாள் பூனம் சமாதானமாக.

"நீயாச்சு.. உன் பெண்ணாச்சு..." என்று பரத்வாஜன் சொல்லவும், பூனம் அதட்டினாள். "பரத் இது என்ன உன் பெண் என்று... என்ன பேச்சு இது..." என்றாள் கணவ னிடம்.

"என்னுடைய உதிரத்தில் பிறந்தவள் என்பதைத் தவிர, நம் பெண் ஏன் நம்மைப் போல் இருக்கக் கூடாது? அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் என்னை உன்னால் மறக்க முடியுமா?" என்று என் அப்பா எதிரில் நின்று சவால் விடுவதைப் போலிருக்கிறது. நான் கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க விரும்பாத ஒரு உருவம் உயிர்பெற்று தினமும் என் எதிரில் நின்றால் என் மனநிலை எப்படி யிருக்கும் என்று யோசித்தாயா?" ரோஷிணி உறைந்து போய் நின்றிருந்தாள். பூனம் கண்கலங்க ஏதோ சொல்வது கேட்டது. கடிகாரம் அடிக்கும் சத்தத்தில் கலைந்து போய் நடந்து சென்று படுக்கையில் விழுந்தபோது சொல்லத் தெரியாத பாரம் மனதை அழுத்தியது.

கம்ப்யூட்டர் திரையில் பிம்பங்கள் முன்னும் பின்னு மாய் சுற்றிவர வெறித்துப் பார்த்தபடி அமாந்திருந்தாள் ரோஷிணி.

"ரோஷிணி."

யாரோ அவள் தோளைத் தொடவும் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவளுடன் பணிபுரியும் கயாங் நின்றிருந்தாள்.

"உனக்கு உடல்நிலை சரியில்லையா ரோஷிணி?"

"இல்லையே, ஏன் கேட்கிறாய்?"

சில நாளாய் சோர்வாய் தெரிகிறாயே என்று கேட்டேன். இன்று விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு ஓய்வெடுக்க லாமே நீ!" ரோஷிணிக்கும் தொடர்ந்து வேலை செய்ய மூட் இல்லாததால் அலுவலகத்தில் விடுமுறை சொல்லி விட்டு வீட்டிற்கு வந்தாள். நேற்று மாலையில் கரிஷ்மா கூட கேட்டாள். "ஏன் டல்லடிக்கிறாய்?" என்று. ஏன் இப்படி இருக்கிறோம் என்று ரோஷிணிக்கு தன் மீதே எரிச்சல் வந்தது.

அப்பா புதியதாக என்ன சொல்லிவிட்டார்? விபரம் தெரிந்த நாளிலிருந்தே அவருக்கு நம் மீது பிடிப்பில்லை என்பது தெரிந்த விஷயம் தான். அதில் இப்போது புதியதாய் வருத்தப்பட என்ன இருக்கிறது? தனக்குத் தானே ரோஷிணி சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டாள்.

வீடு வந்தபோது அம்மா வீட்டில் இல்லை. வெளியே போயிருப்பாள் போலும். ரோஷிணி மதியத்திற்கு கொண்டு போன உணவைச் சாப்பிடப் பிடிக்காமல் டேபிள் மீது வைத்துவிட்டு சோபாவில் சாய்ந்தபோது போன் மணி அடித்தது. சலிப்புடன் ரோஷிணி போனை எடுத்தாள்.

"ஹேய், என்ன இந்த நேரத்துல வீட்ல இருக்க? நான் போன் பண்ணுவேன்னு தெரியுமா? இல்ல, வேறு எங்கேயும் போகாமல் தினமும் என் போன் காலுக்காகக் காத்திருக்கிறாயா?" என்றான் சஞ்சய் தன் வழக்கமான உற்சாகத்துடன்.

அந்த உற்சாகம் ரோஷிணியின் மனநிலைக்கு நேர் எதிராய் சீண்டி விட "உனக்கு உன்னைத் தவிர யாரைப்

பத்தியும் நினைவே இல்லையா, முட்டாள்" என்றாள் ரோஷிணி ஆத்திரத்துடன்.

"ரோஷி..." என்றான் சஞ்சய் திடுக்கிட்டு.

ரோஷிணி அப்போதுதான் என்ன பேசினோம் என்பது நினைவு வந்தவளாக "ஸாரி சஞ்சய்.. ஐயம் வெரி ஸாரி... ஏதோ மூட்டல் என்ன பேசறோம்னு யோசிக்காம.. ஐயம் ஸாரி..." என்றாள் திரும்பத் திரும்ப.

"என்ன நடந்தது ரோஷி?" என்றான் சஞ்சய் மிருதுவான குரலில். அந்தக் குரலில் ரோஷிணிக்குத் தன்னை யறியாமல் கண் கலங்கியது.

"பாட்டியை அப்பா முழு மனசோட வரவேற்பாங்கன்னு தோணல சஞ்சய்" என்றாள் ரோஷிணி.

"இதுக்குப் போயா வருத்தப்பட்டா? நான் என்ன வோன்னு நினைச்சிட்டேன்" என்றவன், வீட்டு விஷயம் தவிர்த்து அவளது வேலையைப் பற்றி விசாரித்தான். தன் நண்பனின் திருமண விஷயம் பேசினான். தன் வேலையில் ஏற்பட்ட சில குழறுபாடுகளையும், தன் செகரட்டரியின் கொச்சையான ஆங்கில உச்சரிப்பையும் அவன் விவரித்த பாணியில் ரோஷிணி வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

"சரி, இப்ப போனை வெச்சிடவா ரோஷி?" என்றான் சஞ்சய் புன்னகைக் குரலில்.

"ரொம்ப தேங்கஸ் சஞ்சய்" என்றாள் ரோஷிணி உண்மையான நன்றியுடன்.

"உன் நன்றியெல்லாம் சேர்த்து வை. மொத்தமா கலெக்ட் பண்ணிக்கிறேன்." என்றபடி போனை வைத் தான் சஞ்சய்.

ரோஷிணி முகத்தில் சிரிப்புடன் எழுந்து சாப்பிடப் போனாள்.

அடுத்த வாரத்தில் சஞ்சய் மீண்டும் போன் செய்தான். "விசாலாட்சிக்கு விசா கிடைத்து விட்டது" என்றான் ரையிங்காக. "பாட்டி கணவனை இழந்தவர், மகனுடன் வயதான காலத்தில் தங்கிவிட முயற்சிக்கலாம் என கான்சலேட்டில் ஏகத்துக்கும் கெடுபிடி. கடைசியா ஒரு வழியா இன்னிக்குதான் விசா கைக்கு வந்தது."

"ஓ.. பாட்டி எப்ப வாரா?"

"டிக் கெட் எடுத்தப்புறம் சொல்றேன். அநேகமாய் பாட்டியை நீதான் ரிசீவ் பண்ண வேண்டியிருக்கும்."

"ஏன்?"

"ஏன்னா, எனக்கு தெரிஞ்சவங்க வாராங்க. அவங்க ளோட பாட்டியை அனுப்பி வைக்கிறேன். ஏர்போர்ட்ல நீங்க யாராவது போய் கூட்டிட்டு வரணும். அதுக்குள்ள உங்கப்பாவைத் தயார் பண்ணி வெச்சின்னா அவரையே போய் அம்மாவைக் கூட்டிட்டு வரச் சொல்லலாம்."

"இப்ப அதுக்கு சான்ஸே இல்ல."

"அப்ப நீயே போ. உன்னுடைய வேரை உன்னால் அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியுதான்னு பார்க்கலாம்."

"சஞ்சய், பாட்டி கூட நீயும் வருவேன்னு நினைச் சேன்" என்றாள் ரோஷிணி ஏமாற்றத்துடன்.

"என்னைப் பார்க்கணும்னு அவ்வளவு ஆசையா ரோஷி?"

"அப்படி எல்லாம் இல்ல. லக்கேஜ் தூக்க ஆள் வேண்டாமா? அதற்காகத்தான்."

“சே! நீ ஒரு நன்றி கெட்டவள். உங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்த்து வைக்க இந்த மூன்று மாதமாய் நான் பட்ட கஷ்டத்திற்கு இந்நேரம் வேறொரு பெண்ணாக இருந்திருந்தால்...”

“இருந்திருந்தால்?”

“அப்படியே உருகிப் போய் முத்தமழை பொழிந்திருப்பாள்.”

“அப்படின்னா டெலிபோன் எச்சிலாகி, அதிலிருந்த தூசியெல்லாம் அவள் வாய்க்குள் போய் இன்பெக்ஷன் ஆகியிருக்கும்.”

“ஆனாலும் உன் கற்பனை வளம் மிக மோசமாக இருக்கிறது. இனிமையாக எதையும் கற்பனை பண்ணத் தெரியாதா உனக்கு?”

“அடப் போடா நீயும் உன் கற்பனையும்! அமெரிக்காவில் இருக்கும் ஒருத்தி இந்தியாவில் இருக்கும் ஒருவனை எப்படி முத்தமிட முடியும் சொல்லேன்!”

“நீ கண்களை மூடிக் கொண்டால் நான் சொல்வேன்.”

“ம்.. சரி சொல்லு” என்றபடி ரோஷிணி கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

காதருகே சஞ்சய்யின் கிசுகிசுப்பான குரல் கேட்டது. “ரோஷிணி ஜஸ்ட் இமாஜின். நீ இப்போது இருப்பது அமெரிக்காவில் அல்ல. சென்னை ஏர்போர்ட்டில் பளைட்டிலிருந்து வெளியே வந்து பார்மாலிட்டைசை முடித்துக் கொண்டு சுற்றிலும் பார்த்தபடியே எக்ஸுலேட்டரில் இறங்குகிறாய். கறுப்பு நிற பேண்ட்டும் ஸ்லீவ் லெஸ் டாப்பும் அணிந்து விரிந்து பறந்த முடியை ஒரு கையால் ஒதுக்கியபடி மறுகையில் பெரிய சூட்கேஸை தள்ளிக் கொண்டு வெளியே வருகிறாய்.”

“இரு.. இரு..” என்றாள் ரோஷிணி கண்களைத் திறக்காமலேயே.

“என்னுடைய டிரஸ், ஹோர்ஸ்டைல் எல்லாம் நீ எப்படி முடிவு செய்யலாம்? நான் ஜீன்ஸ் மட்டும்தான் போடுவேன்னு உனக்கு யார் சொன்னது? அவ்வளவு தூரம் பயணம் செய்து வருபவள் முடியை ஒரு ரப்பர் பேண்ட் கூட போடாமல் விரித்து விட்டபடியேவா நான் முழுவதும் இருப்பேன்?”

“நீ எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்துக்கோ. எங்க ஊர் சினிமாவில் வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிற ஹீரோயின்கள் இப்படித்தான் இருப்பார்கள்” என்றான் சஞ்சய் அடம் பிடிக்கும் குரலில்.

“சரி.. மேல சொல்லு.”

“ம்.. உன்னை எங்கே நிறுத்தினேன்?”

“ஏர்போர்ட் வெளியே.”

“கரெக்ட். ஏர்போர்ட்டுக்கு வெளியே வருகிறாயா? பார்வையாளர்கள் கேலரியில் நீலநிற சூட்டும் கோட்டும், கூலிங் க்ளாகம் அணிந்து கையில் பூங்கொத்துடன் உனக்காக நான் காத்திருக்கிறேன்.”

“நான் எத்தனை மணிக்குச் சென்னை வருகிறேன்?”

“இரவு பத்து மணி என்று வைத்துக் கொள்ளேன்!”

“நைட் பத்து மணிக்கு உனக்கு எதுக்கு கூலிங் க்ளாக்?”

“ஆனாலும் நீ ரொம்ப கேள்வி கேட்கற, அப்புறம் நான் சொல்லவே மாட்டேன்” என்றான் சஞ்சய் எரிச்சலுடன்.

“சரி.. சரி.. இனி கேட்க மாட்டேன். சொல்லு சஞ்சய்” என்றாள் ரோஷிணி.

“ஓ.கே. கையில் பூக்களோடு நின்றிருந்த என்னைப் பார்த்ததும் உன் முகமும் பூவாய் மலர்கிறது. சுற்றியிருப்பவர்களை மறந்து ஓடி வந்து என்னைக் கட்டிக் கொள்கிறாய். இது இந்தியா என்பதை நான் உனக்கு நினைவு படுத்தி மிகவும் கஷ்டப்பட்டு உன்னை விலக்கி நிறுத்துகிறேன்.”

“ரொம்ப ஆசைதான் உனக்கு. நீ உலகத்தில் எந்த ஏர்போர்ட்டில் காத்திருந்தாலும் நான் அப்படி நடந்து கொள்ள மாட்டேன்” என்றாள் ரோஷிணி.

“சரி.. விடு.. அடுத்தது என்னோட கார்ல நாம என் வீட்டுக்குப் போகிறோம். நான் உன்னுடன் பேசியபடியே வர, நீ சென்னையை, அதன் ஐனசமுத்திரத்தை, விழுந்தடித்து விரையும் வண்டிகளை, வண்டிகளுக்கு நடுவே பாய்ந்தோடும் மக்களை வேடிக்கைப் பார்த்தபடி வருகிறாய்.”

“ம்..”

“அடையாறில் பெரிய வீட்டின் முன் கா் நிற்கிறது.”

“சரி..”

“நீ கீழே இறங்கிச் சுற்றிலும் பார்த்தபடி உள்ளே வருகிறாய். வீடு ரொம்ப அழகாய் இருக்கிறது என்கிறாய்.”

“ம்..”

“உன்னைவிட அழகா என்கிறேன் நான்.”

“.....”

“நீ சிரித்தபடி என்னைப் பார்க்கிறாய்.”

“ம்..”

“நான் கைகளை அகல விரித்து “வா” என்கிறேன்.”

“.....”

“நீ மிக மெதுவாய் என் கைக்குள் வந்து புதைந்து கொள்கிறாய். என் இதயம் துடிப்பதை செவிமடுக்கிறாய்.”

ரோஷிணிக்குத் தன்னைச் சுற்றிலும் ஒரு கதகதப்பு பரவியது. காதுக்கருகில் ‘லப்டப்’ சத்தம் மெதுவாய் ஒலித்தது. மூடிய கண்களுக்குள் சஞ்சய்யின் முகம் அருகே நெருங்கியது.

“ரோஷிணி.”

“.....”

“ரோஷிணி” என்ற பூனத்தின் குரல் இரண்டாவது முறையாக உரத்த குரலில் ஒலிக்கவும் ரோஷிணி திடுக்கிட்டு விழித்தாள். “ரிசீவரை கையில் வெச்சிகிட்டே அப்படி என்ன தூக்கம்?” என்றாள் பூனம்.

தான் எங்கேயிருக்கிறோம் என்று புரியாமல் ரோஷிணிக்கு மருட்டியது. இது இந்தியா இல்லையா? சஞ்சய் எங்கே? அம்மா எப்போது வந்தாள்? பூனம் மகள் அருகே வந்து அவள் கையிலிருந்த ரிசீவரை வாங்கி அதன் இடத்தில் வைத்தாள்.

“எப்பவும் வேலை வேலைன்னு இருந்தா இப்படித் தான் நின்ன இடத்திலேயே தூக்கம் வரும். பெட்ரூமில் போய் தூங்கு ரோஷிணி” என்றாள் பூனம்.

அம்மாவிடம் தலையாட்டிவிட்டு வந்து தன் அறையில் படுத்த ரோஷிணிக்கு இன்னும் ஏதோ பிரேமையில் இருப்பது போலவே இருந்தது.

7

விசாலாட்சி பாட்டி தன் அமெரிக்க பிரயாணத்துக்கு ஜம்மென்று தயாரானார். பெரிய பெட்டியில் இரண்டு நூல் புடவை, இரண்டு மெல்லிய சரிகை பட்டு, சாமி ஸ்தோத் திர புத்தகம், அதிரசம், கை முறுக்கு, எள்ளுருண்டை, சீடை, ஊறுகாய், சாம்பார் பொடி, உருக்கின பசு நெய் சகிதம் விமானம் ஏறினாள். தான் கூட போக முடியாமல் போனதற்கு வருத்தப்பட்டவனாய் சஞ்சய், தன் நண்பர் குடும்பத்தை பாட்டிக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். ரொம்ப நாளாய் பழகிய நண்பர்கள் நன்றாக கவனித்துக் கொள்வார்கள் என்ற நிம்மதியிருந்தாலும் பாட்டியிடம் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கும்படி சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான். பாட்டியின் மொத்த குடும்பமும் வழியனுப்ப வந்திருந்தது. கிளம்பும்போது கலங்கிய மகன்களிடம் விசாலாட்சி கூறினார்.

“இனி நான் எங்கே இருந்தா என்னப்பா? வாழ்க்கையில் நிறைய பாத்ராச்சு. இத்தனை நாள் மூத்த மகனை பார்க்கணும்ங்கிற குறை மட்டும் மனசில இருந்தது. அவனை ஒருமுறை கணல் பாத்துட்டேன்னா மனசு சாந்தமடைஞ்சுடும். அப்புறம் இந்த கட்டை எங்க சாஞ்சா என்ன? உலகம் பூரா ஒரே மண்ணுதான இருக்கு!”

பாட்டியின் யதார்த்த வாதத்தில் அசந்து நின்றிருந்த சஞ்சய்யின் கன்னத்தை வருடி “வரேண்டா கண்ணு” என

டிராலியைத் தள்ளிக் கொண்டு விசக் விசக்கென்று விசாலாட்சி நடந்து போனார்.

“அம்மா காசிக்குப் போனப்பவும் இப்படித்தான் போனாள். அவளைப் பொறுத்தவரை காசிக்கும் அமெரிக் காவுக்கும் எடுத்துட்டுப் போற பெட்டி மட்டும்தான் வித்தியாசம்” என்றான் கணேசன்.

ரோஷிணிக்கு பாட்டி வருவது குறித்து தகவல் வந்தபோது பூனம் தன் அம்மாவைப் பார்க்க அரிஜோனா போய் இருந்தாள்.

விடியற் காலையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த கரிஷ் மாவை எழுப்பி, “என்னுடன் ஏர்போர்ட் வா கரிஷ்மா. உனக்கு ஒரு அதிசயத்தைக் காண்பிக்கிறேன்” என்றாள் ரோஷிணி.

“எனக்கு அதிசயங்கள் வேண்டாம். தூக்கம்தான் வேண்டும். என்னைத் தொல்லை செய்யாதே” என்றபடி கரிஷ்மா போர்வையை தலைவரை வழிய விட்டுக் கொண்டதும் வேறு வழியின்றி கார் சாவியுடன் ரோஷிணி தனியாக கிளம்பினாள்.

“ஸான்பிரான்சிஸ்கோ இன்டர்நேஷனல் ஏர்போர்ட்டின் அரைவல் பலகை ப்ளைட் வந்துவிட்டதாக அறிவித்தது. காத்திருந்த நேரத்தில் சஞ்சய்யிடமிருந்து செல்போனில் வந்திருந்த பாட்டியின் போட்டோவைப் பார்த்தாள். அரை மணி நேரத்தில் தெரிந்த பாட்டியின் உருவத்தைப் பார்த்ததும் சஞ்சய் போட்டோ அனுப்பியிருக்கவே வேண்டியதில்லை என்று தோன்றியது. பரத்வாஜனை உரித்து வைத்தாற் போல் முகமும் நிறமுமாய், ஒல்லியான உடம்பு வாகுடன் வேக நடையுடன் வந்து கொண்டிருப்பது தான் பாட்டி எனப் பார்த்தவுடனே தெரிந்து

போனது. பாட்டிக்கு வேடிக்கை காண்பிக்கும் ஆர்வத்தில் சத்தமின்றி, யாரையோ எதிர்பார்க்கும் பாவனையில் போய் பாட்டியின் எதிரில் நின்றாள்.

விசாலாட்சி ஒரு நொடி கூட யோசிக்கவில்லை. அவளைப் பார்த்ததும் ஓடி வந்து அணைத்துக் கொண்டாள். கண்கள் பனிக்க ரோஷினியின் நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். பருத்தி புடவையின் இதழும், திருநீறு வாசமும் ரோஷினியின் நரம்புகளைச் சுண்டி இழுத்தது.

“எப்படி கண்டு பிடிச்சீங்க பாட்டி?” என்றாள் தன்னை சமாளித்துக் கெண்டு.

“நாப்பத்தி எட்டு வருஷம் உங்க தாத்தா கூட வாழ்ந்திருக்கேன். அவரை அடையாளம் கண்டு பிடிக்க நான் யாரைக் கேட்கணும்?” என்றாள் விசாலாட்சி நெகிழ்ந்து போன குரலில்.

இந்தியாவிலிருந்து பாட்டியுடன் பயணித்த சஞ்சய் நண்பர் குடும்பம் விடைபெற்றுப் போனதும், ரோஷினி பாட்டியை காருக்கு அழைத்துச் சென்றாள். உள்ளே அமர்கையில் விசாலாட்சி கேட்டார்.

“உங்க அப்பா வரலையா ரோஷினி?”

“சஞ்சய் பாட்டியிடம் பரத்வாஜனே அம்மாவைப் பார்க்கப் பிரியப்பட்டு வரச் சொன்னது போல் சொல்லி யிருந்ததால் ரோஷினியும் அதையே தொடர்ந்தாள். “அப்பா நைட் லேட்டாவந்து தூங்கிட்டு இருந்தார் பாட்டி. இப்ப விடியற்காலையிலேயே ப்ளைட் வந்துடும்னு சஞ்சய் போன் பண்ணியபோது நான் மட்டும்தான் விழித்திருந்தேன். உடனே கிளம்பி வந்துவிட்டேன். அம்மா கூட அவங்கம்மா வீட்டிற்கு போய் இருக்காங்க.

உங்களைப் பார்த்ததும் எல்லோருக்கும் பெரிய சர்ப்பரை ஸாக இருக்கப் போகிறது.” விசாலாட்சி பதில் சொல்லாமல் இருக்கவும், “ஏன் பாட்டி நான் வந்ததில் உங்களுக்கு சந்தோஷமில்லையா?” என்றாள் ரோஷினி.

“சந்தோஷம்தான். ரொம்ப சந்தோஷம்” என்றாள் பாட்டி புன்சிரிப்புடன்.

வீட்டு வாயிலில் ரோஷினி தன் காரை நிறுத்தியபோது பரத்வாஜன் தன் ஜாகிங்கை முடித்துவிட்டு லானில் அமர்ந்திருந்தார். காரிலிருந்து இறங்கிய விசாலாட்சியைப் பார்த்ததும் தன் கண்களையே நம்ப மாட்டாதவராய் எழுந்து நின்றார்.

இரண்டே எட்டில் மகனை அடைந்த விசாலாட்சி “பரத்வாஜா எப்படிப்பா இருக்கே?” என்றார் உணர்ச்சி மேலிட்டால் நடுங்குகிற குரலில். பரத்வாஜன் தலை அசைக்கக் கூட தோணாமல் நின்றிருக்க, “எத்தனை வருஷம் ஆச்சு. உன்னைப் பார்த்து! வயசுப் பையனா சிவப்பு பனியனும், பழுப்பு கால்சட்டையுமா கடைசியா பாத்தேன். இப்ப தலைமுடிகூட காதோரம் வெளுத்துப் போச்சு. உடம்புக்கூட தளர்ந்து போச்சு. கண்ணைச் சுத்தி கருவளையம் வேற. எப்படி மாறிப் போயிட்டேப்பா? எப்படியோ உன்னை கண்ணால் பார்க்கவாவது எனக்கு குடுத்து வெச்சுதே. அது போதும்” விசாலாட்சி மகனின் கைகளை இறுகப் பற்றியபடி பேசிக் கொண்டே போக பரத்வாஜன் உடைந்து போனார். கண்களில் வழிந்த நீரை அருகில் நின்றிருந்த மகள் பார்க்கும் முன் தலையை குனிந்து கொண்டார். தொண்டையைச் செருமியபடி பேச வராமல் தவித்தார்.

வீட்டிற்குள்ளே இருந்து வந்த கரிஷ்மா பாட்டியைப் பார்த்ததும், ஓடி வந்து "நீங்க விசாலாட்சி பாட்டிதானே!" என்றாள் வியப்புடன் "நான்தான் கரிஷ்மா. உங்க ரெண்டாவது பேத்தி. உங்களை எப்படி அடையாளம் கண்டு பிடிச்சேன் தெரியுமா? எங்கப்பாவோட ஜெராக்ஸ் காப்பி மாதிரி இருக்கீங்க. என்ன கொஞ்சம் பழைய ஜெராக்ஸ் காப்பி."

கரிஷ்மாவை பாட்டி சிரிப்புடன் அணைத்துக் கொண்டதும், "ரோஷிணி காலையில் எனக்கு ஒரு அதிசயத்தை காட்டப் போறதா சொன்னப்ப அது நீங்களா இருக்கும்னு நான் நினைச்சிக் கூடப் பார்க்கல" என்றாள் கரிஷ்மா தொடர்ந்து.

அப்பாவின் பார்வை தன் மீது படிவதை உணர்ந்து பாட்டியிடம் திரும்பி "வாங்க பாட்டி" என்று வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றாள் ரோஷிணி. பாட்டியை அந்த இடத்திற்கு பழக்கப்படுத்திக் கொள்வதற்கான முயற்சியில் ரோஷிணி ஈடுபட்டாள். இரு நாடுகளுக்கிடையே உள்ள நேர வித்தியாசம், உணவு பழக்கங்கள், கலாச்சார முரண்பாடுகளை பழக்கப்படுத்த முயன்றாள். ஆனால் பாட்டி அந்நிய நாட்டில் எந்த பாதிப்பும் இல்லாதவராக இருந்தார். அமெரிக்கா எந்த விதத்திலும் பாட்டியை பாதிக்கவில்லை. அப்பாவுக்கு நேர் எதிராய் இருந்தார். பல நாள் இங்கேயே இருந்து பழகிய லாவகத்துடன் வளைய வந்தாள். மகனுக்கும் அவளுக்குமிடையே நழுவிப்போன நாட்களைப் பற்றி மறந்து போனவளாய் "ஏம்ப்பா பரத்வாஜா" என்றழைத்து ஊர் கதைகளைப் பேசினாள். ஒரே நாளில் பரத்வாஜன் ஆரம்ப திகைப்பையும், தயக்கத்தையும் உதறி விட்டு மணக்க மணக்க பாட்டி

சமைத்ததை சப்பு கொட்டி சாப்பிட்டுக் கொண்டு உற்சாகத்துடன் வளைய வந்தார்.

அரிஜோனாவிலிருந்து மாமியார் வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு கிளம்பி வந்த பூனம் கூட பாட்டியைப் பார்த்து அசந்துதான் போனாள். முதன் முறையாகப் பார்க்கும் மாமியாரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கி விட்டு மரியாதையுடன் துப்பட்டாவை தலை மீது இழுத்து விட்டவளிடம், "பயணம் செளகர்யமா இருந்துதா? ஊர்ல அப்பா அம்மா, தம்பிங்க எல்லோரும் நலமா" என சரளமாய் விசாலாட்சி மருமகளிடம் நலம் விசாரித்தார். பிறகு நினைவு வந்தவராக, "நா பாட்டுக்கும் பேசிட்டே போறேனே, உனக்குத் தமிழ் தெரியுமோ என்னவோ" என்றார் விசாலாட்சி. "நல்லாத் தெரியும். படிக்கவும் எழுதவும் கூடத் தெரியும். நான் மொழியியல் பாடமா படிச்சதால நிறைய மொழிகள் தெரியும்" என்றாள் பூனம் தமிழில்.

"நல்லவேளை உனக்குத் தெரிஞ்சதாலதான் பிள்ளைகளும் தமிழ் பேசறாங்க. இல்லேன்னா நாலு பேருக்கும் தெரிஞ்ச பொதுவான ஒரு மொழியைப் பேச ஆரம்பிச்சி, அவங்கவங்க தாய்மொழியை மறந்திருப்பீங்க" என்றார் விசாலாட்சி.

"அம்மா பசிக்குது. சாப்பிடலாம்" என்றபடி கரிஷ்மா வந்ததும், "பாட்டி வந்ததிலிருந்து இவளுக்குச் சாப்பிடறதைத் தவிர வேறு வேலையே இல்லை" என்று சிரித்தாள் ரோஷிணி.

"ஏன் நீ மட்டும் சாப்பிடறதில்லையா என்ன?" என்றாள் கரிஷ்மா ரோசத்துடன்.

"யார் சாப்பிடறதுன்னு நம்ம உடம்பைப் பார்த்தாலே தெரிஞ்சிடுமே!"

“அதுக்கென்ன செய்யறது, என் மனசில் எதுவுமில்ல. அதனால் சாப்பிடறது அப்படியே உடம்புல தங்கிடுது. உன் மனசில் எதுவுவோ புகுந்து உடம்பைக் கரைக்குது. அதனால் ஸ்லிம்மா இருக்க.”

“உளராதே கரிஷ்மா. என் மனசில் எதுவுமில்லை.”

“பேசிப் பேசியே காது வழியா மனசுக்குள் சென்றவர் களைப் பற்றி நான் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் ரோஷிணி.”

“உன்னை...” என்றபடி ரோஷிணி அடிக்கக் கையை ஒங்க, கரிஷ்மா சோபாவை சுற்றி, டேபிளைச் சுற்றி ஓட அவளை விரட்டிச் சென்ற ரோஷிணியையும், கரிஷ் மாவையும் பார்த்தபடி விசாலாட்சி பாட்டி சிரிப்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார்.

கரிஷ்மாவுக்குச் சாப்பிடத் தயார் செய்ய வேகமாய் சமையலறைக்குச் சென்றாள் பூனம். அங்கு வரிசையாய் பாத்திரங்களில் குழம்பு, ரசம், அவியல், பொரியல் என சம்பிரதாயமாக சாப்பாடு தயாராகி இருந்தது.

“இந்த காய்கறி எல்லாம் எப்ப வாங்கி, எப்படி சமைச்சீங்க?” என்றாள் பூனம் வியப்புடன் மாமியாரிடம்.

“ரோஷிணிதான் என்னைக் கடைக்குக் கூட்டிட்டுப் போனா. பச்சை பசேல்லு காய்கறியெல்லாம் புதுசா கிடைச்சது. எனக்குத் தெரிஞ்ச, பழக்கப்பட்ட சமையலை செஞ்சேன். உங்க பக்கத்து ரொட்டியெல்லாம் எனக்கு சுத்தமா செய்யத் தெரியாது” என்றார் விசாலாட்சி.

வெகு நாட்களாய் அமெரிக்காவில் வசிக்கும் பூனத்தின் அம்மா கூட என்றாவது மகளைப் பார்க்க அரிஜோனாவிலிருந்து வந்தால் சமையலறைப் பக்கமே போக மாட்டாள்.

“தெற்கும் வடக்கும் கலந்த கலவை சமையல் உங்களுடையது. எனக்கு புது இடத்தில் பொருந்தி செய்ய முடியாது” என்று சொல்லியபடி தோளில் மாட்டிய ஷாப்பிங் பைகளுடன் சான்பிரான்சிஸ்கோவின் கடைத் தெருக்களை வலம் வருவாள். ஒரு ஏசியையோ ஹீட் டரையோ ஆன் பண்ண வேண்டும் என்றாலும் கூட இந்த ஸ்விட்ச் எங்கே இருக்கிறது? என் டவல் எங்கே? சோப்பு வேண்டும் என ஒவ்வொன்றாய் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பாள். புதிய இடத்தில் இரவில் தூக்கம் வரவில்லை என்பாள். குளிர் நடுக்குகிறது. வெய்யில் அதிகம் என்று குறை கூறியபடியே இருப்பாள். முற்றிலும் வேறுபட்ட சூழ்நிலையிலிருந்து வந்திருக்கும் மாமியார் சின்ன முணுமுணுப்பின்றி இங்குள்ள மாற்றங்களை மிக சகஜமாய் ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அவர்களது விசாலமான அன்புதான் காரணம் என்று தோன்றியது பூனத்திற்கு.

ஒரு சனிக்கிழமையன்று பரத்வாஜனும் பூனமும் விசாலாட்சியை பிட்ஸ்பர்க் வெங்கடாஜலபதி கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். திரும்பி வந்ததும் “திருப்பதி போன மாதிரியே இருந்தது. நல்ல தரிசனம்” என்றார் பாட்டி ரோஷிணியிடம்.

“பாட்டி உண்மையைச் சொல்லணும். திருப்பதி பிட்ஸ்பர்க் மாதிரி இருக்குமா?” என சீண்டினாள் ரோஷிணி.

“இங்க கோவில் சலவைக் கல்லும், பளிங்குமா மின்னுது. வற்றவங்க எல்லாம் கார்ல வற்றாங்க. கோவில் தூசி, குப்பையெல்லாம் கண்ணாடி மாதிரி ஜொலிக்குது. நம்ம ஆளுங்களோட வெளிநாட்டுக்காரங்களும் வந்திருந்தாங்க. எப்படியிருந்தாலும் உள்ளே இருக்கிற பெருமாள் எல்லா இடத்திலும் ஒருத்தர் தானே! அவரை எங்க

பார்த்தாலும் மனசு சிலிர்த்துதான் போகிறது" என்றார் விசாலாட்சி.

"பாட்டி நீ சொல்றது வித்தியாசமா இருக்கு. வழக்கமா இந்தியாவிலிருந்து வர்றவங்க எல்லாம் என்ன இருந்தாலும், "நம்ம ஊர், நம்ம கோவில், நம்ம சாப்பாடுன்னு தான் பேசுவாங்க" என்றாள் கரிஷ்மா.

"நம்முடையதுன்னு எதுவுமே இல்லைன்னு தெரிஞ்சு போச்சுன்னா அப்படி எல்லாம் பேசமாட்டாங்க."

"அப்ப உனக்குத் தெரிஞ்சிடுச்சா பாட்டி?"

"ம்.. என்னிக்கோ" என்றார் விசாலாட்சி தூரத்தில் பார்வையை ஓட்டி.

"உங்கப்பா இந்தியாவிலிருந்து கிளம்பின அன்னிக்கே தெரிஞ்சு போச்சு. நம்முடையதுன்னு எதுவுமே இல்லைன்னு. பாட்டியின் கண்களில் எதுவோ நிழலாடியது.

"என்னவாச்சு பாட்டி?" என்றாள் ரோஷிணி விசாலாட்சி யின் கைகளைப் பற்றி, "எங்கப்பா ஏன் இத்தனை நாளாய் உன்னைப் பார்க்கக் கூட வரல? எங்கிட்ட சொல்லு பாட்டி."

"அவனுக்கு எத்தனையோ வேலைகள் பொறுப்புகள் இருந்திருக்கும். அதனால் என்ன, இப்ப நான் வந்துட்டேனே!" என்றார் விசாலாட்சி மழுப்பலாக.

மறுபடி கேட்க வாயெடுத்தபோது பரத்வாஜன் அம்மா அருகில் வந்து அமாந்து பேசத் தொடங்கினார். ரோஷிணி எதுவும் கேட்காமல் எழுந்து போனாள்.

அன்று இரவு சஞ்சய் போன் செய்தான். "பாட்டி எப்படியிருக்காங்க? உன் அப்பா என்ன சொல்கிறார்?" என்று விசாரித்தான்.

சஞ்சய் குரலில் தெரிந்த கவலைக்கு ரோஷிணி கலகலவெனச் சிரித்தாள்.

"நீ கவலையே படாத சஞ்சய். நாம பயந்ததெல்லாம் வீண். பாட்டி வத்தக் குழம்பையும், வடுமாங்காயையும் காட்டியே எங்கப்பாவை கவுத்துட்டாங்க. அம்மாவும் மகனும் தினமும் கொஞ்சறதை நீ பார்க்கணுமே! எங்கம்மா கூடச் சொல்றாங்க. "உங்கப்பா முகத்தில் இத்தனை தெளிவை இத்தனை வருஷத்தில் நான் பார்த்ததே இல்லைன்னு" எப்படி இத்தனை நாள் சந்திக்காம இருந்தோம்னு வருத்தப்படறாங்க. நானும் கரிஷ்மாவும் காலையில் போய்விட்டு மாலையில் திரும்பி வரும் போது பாட்டி எதையாவது சமைத்து வைத்துக் கொண்டு எங்களுக்காகக் காத்திருப்பதும், எங்களைக் குழந்தையாய் பாவித்துக் கொஞ்சுவதும் புதிய அனுபவமாய் இருக்கிறது. இதுவரை என்னை யாரும் இப்படி நடத்தியதில்லை. பாட்டி வந்ததிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளையும் சந்தோஷமாய் செலவிடுகிறேன்."

"அது நல்லாவே தெரியுது."

"எது?"

"நீ சந்தோஷமா யாரைப் பத்தியும் நினைக்காம இருக்கேங்கிறது."

"என்ன சொல்ற சஞ்சய்?"

"பாட்டியை அனுப்பி வைத்துவிட்டு ஒவ்வொரு நாளும் உன் போன் காலுக்காக நான் தனிப்புடன் காத்திருந்தேன். வீட்டுச் சூழ்நிலை புரியாமல் பாட்டியை அனுப்புவதென்று நானாக முடிவெடுத்து செய்த விஷயம் உங்களை எல்லாம் எப்படிப் பாதித்திருக்குமோ என்று

கவலையாக இருந்தது. நானாகப் போன் செய்யவும் தயக்கமாக இருந்தது" என்ற சஞ்சய் "அட்லீஸ்ட் நீயாவது போன் பண்ணி எனக்கு விபரம் சொல்லியிருக்கலாம். ஏன் சொல்லவில்லை?" என்றான் கோபத்துடன்.

"ஸாரி சஞ்சய். பாட்டியைப் பார்த்ததும் மறந்து போனேன்."

"என்ன மறந்து விட்டாயா? ஓ மறந்துதான் போயிருப் பாய். உன் வேலை முடிந்ததும் நீ யாரைப் பற்றியும் நினைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதை நான்தான் மறந்து விட்டேன்" என்ற சஞ்சய் போனைக் கட் பண்ணினான்.

ரோஷிணி உடனே அவன் நெம்பரை டயல் செய்தாள். மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டதே தவிர அவன் போனை எடுக்கவே இல்லை. மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்து ஸ்விட்ச்ட் ஆப் என்ற தகவல் வரவும் ரிசீவரை கீழே வைத்த ரோஷிணிக்கு துக்கமும், கோபமும் ஒன்றாய் வந்தது.

***

கோடவுனிலிருந்து கிளம்பிய சஞ்சய் மிகுந்த கோபத்தில் இருந்தான். இந்த வார இறுதியில் சரக்கு கப்பலில் கண்டெய்னரை ஏற்றியாக வேண்டும். ஆனால் இன்னும் சரக்கு கோடவுனுக்கு வந்து சேரவில்லை. லாரிகள் வேலை நிறுத்தம், பவர்கட், தொழிலாளர்கள் ஸ்டிரைக் என்று உற்பத்தியாளர்கள் தரப்பில் ஏகப்பட்ட காரணங்கள் கூறிய போதும் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் பொருள் போய்ச் சேராவிட்டால் நஷ்டமடைவது அவன் ஒருத்தன்தான். எனவே வழக்கமான சப்ளையர்களைத் தவிர வேறு நிறுவனங்களில் தரமான பொருள்

கிடைக்குமா என்ற விசாரணையில் இருந்தான். நேற்று இரவு முழுவதும் தரப் பரிசோதனை செய்யும் லேப்பில் கழித்துவிட்டு அவன் வீட்டிற்கு வரும்போது விடியற் காலை ஐந்துமணி, மூன்று மணி நேரத் தூக்கத்திற்குப் பிறகு இப்போது மீண்டும் ஓட வேண்டியிருந்தது.

அலுவலகத்தில் காரை நிறுத்திவிட்டு தன் அறைக்குள் நுழைந்தான் சஞ்சய். ஏக தயக்கத்துடன் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே வந்த அவனது செகரடரி அலுவலக விஷயங்களைப் பேசிவிட்டு கடைசியாய் சொன்னாள். "உங்கள் அப்பா போன் பண்ணியிருந்தார். உங்களுக்கு நேரம் கிடைக்கும்போது கூப்பிடச் சொன்னார்" என்றவள் அதற்கு மேல் அங்கு நிற்காமல் விரைந்தாள்.

சஞ்சய்க்குச் சிரிப்பு வந்தது. இந்த பத்து நாட்களாய் அவன் எல்லோரையும் சகட்டு மேனிக்கு கத்திக் கொண்டிருந்ததால் அலுவலகமே கப்பிப் என்றிருந்தது. அவன் செகரடரி பயந்து பயந்து பேசினாள். வேலையில் தீவிரமாய் இருக்கும் சமயம் போனை அணைத்து வைத் திருந்ததால் அப்பா அலுவலக லைனில் கூப்பிட்டிருப் பார் போலும் என்று நினைத்தபடி நியூயார்க்கிற்கு டயல் செய்தான். சண்முகநாதன் விஷயமின்றி மகனை அடிக்கடி கூப்பிட்டுத் தொல்லை செய்ய மாட்டார் என்ப தால் விஷயம் என்னவாயிருக்கும் என்று யோசித்தபோது போன் ரிங் போய் யாரோ எடுத்தார்கள். அவன் 'ஹலோ' சொல்வதற்குள் அன்று அவன் சந்திப்பதாகச் சொல்லி யிருந்தவர்கள் வந்துவிடவே சஞ்சய் போனைக் கட் பண்ணினான்.

பத்து நிமிடத்தில் சண்முகநாதன் போன் செய்து "சஞ்சய் நீ போன் செய்திருந்தாயா? காலர் ஐடியில் உன் நெம்பரைப் பார்த்தேன்" என்றார்.

எதிரில் அமர்ந்திருந்தவர்களைப் பார்த்த சஞ்சய், "அப்பா நானே அப்புறமாய் கூப்பிடுகிறேன்" என்றவன், பிறகு தன் வேலைகளில் மூழ்கி அதை மறந்தே போனான். ஒரு வார இரவு பகல் அலைச்சலுக்குப் பிறகு தேவையான சரக்கு வந்து சேர்ந்தது. அதை கண்டெய்னரில் அடுக்கி, சுங்கத் துறையின் பார்மாலிட்டிகளை எல்லாம் முடித்து கப்பல் கிளம்பிய பிறகுதான் அவனால் மூச்சுவிட முடிந்தது. இடையில் சில முறை ரோஷினியிடமிருந்து போன் வந்தது. ஆனாலும் நிதானித்து ஐந்து நிமிடம்கூட பேசக்கூடிய நிலையில் அவன் இல்லாததால் அப்புறமாய் பேசிக் கொள்ளலாம் என அவளது அழைப்பையும் தவிர்த்தான். பாட்டி வந்து சேர்ந்து விட்டதை ஏன் தெரிவிக்கவில்லை? என்றுதான் கடைசியாக அவளுடன் பேசினான். அதற்கு அவள் மறந்து விட்டேன் என்று சொன்ன பதிலில்தான் மிகவும் ஆத்திரம் வந்தது. என்னை எப்படி மறக்கலாம் என்ற ஆங்காரமும், அவ்வளவு எளிதாய் தாக்கி எறிந்து விட முடிந்ததா? என்ற கோபமுமாய் ஏதோ சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான். இப்போது யோசிக்கையில் என்ன சொன்னோம் என்றுகூட நினைவில்லை. பெரிய வேலை ஒன்றை முடித்து விட்டுச் சற்று இளைப்பாறிய மனம் ரோஷினியையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. அவளுக்கு போன் பண்ணலாம் என்று நினைத்தவன், இப்போது பகல், அவள் அலுவலகத்தில் இருப்பாள். வீட்டிற்கு வந்ததும் பேசிக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தவனாய் அப்பாவுக்கு போன் பண்ணினான்.

பிஸினெஸ்ஸை பற்றி சுருக்கமாய் சில வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு, "சுஜாதா குழந்தை நலமா அப்பா? நீங்கள் எதற்காக போன் செய்திருந்தீர்கள்?" என்றான் சஞ்சய்.

பேரனின் சிரிப்பையும், சினுங்கலையும் பற்றி மகனுடன் பெருமையுடன் பகிர்ந்து கொண்ட சண்முகநாதன் பின்னர் விஷயத்துக்கு வந்தார்.

"எப்படியும் உனக்கு இந்த வருடத்தில் திருமணம் முடித்தாக வேண்டும் சஞ்சய். எந்தக் காரணமுமின்றி நீ நாட்களைத் தள்ளிப் போடுவதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது" என்றார் லேசான கண்டிப்பு தொனிக்கும் குரலில்.

சஞ்சய் பதில் பேசாமல் இருக்கவும், "இங்கு அமெரிக்காவிலேயே நம் உறவில் நல்ல பெண்ணாய் நானும் சுஜாதாவும் பார்த்திருக்கிறோம். நீ மறுக்க வழியே இல்லை. எப்போது வருகிறாய் என்று மட்டும் சொல். நீ வந்து பிறகு பேசிப் பார்த்து பிடித்தால் கல்யாணத்தை இங்கேயே முடித்துக் கொண்டு போய் விடலாம்" சண்முகநாதன் மளமளவென திட்டமிட "அமெரிக்காவில் பெண் பார்த்திருக்கிறீர்களா?" என்ற சஞ்சய் மனம் எங்கோ தாவ, "பெண் யார் அப்பா?" என்றான் ஆர்வத்தை அடக்க முடியாமல். மகனின் குரலில் தெரிந்த ஆர்வம் அப்பாவுக்கு விஷயத்தை உணர்த்தியிருக்க வேண்டும். எனவே சுற்றி வளைக்காமல் சொன்னார். "நம் சுஜாதாவின் கணவர் வகையில் உறவு பெண். அனுஷா. நல்ல குடும்பம்."

அப்பா முடிக்கும் முன் சஞ்சய் குறுக்கிட்டான். "அப்பா ப்ளீஸ் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தாதீங்க. எனக்கு இப்பக் கல்யாணம் வேண்டாம். "சஞ்சய்" என்றழைத்து சற்று தயங்கிய சண்முகநாதன் பின் வெளிப்படையாகவே பேசினார். "எனக்கு ரோஷினியைத்தான் ரொம்பப் பிடித்திருந்தது சஞ்சய். நான் அவர்களை நியூயார்க் வரவழைத்த போதே இந்த எண்ணம் என் மனசில் இருந்தது.

ரோஷிணிக்கும் உனக்கும் நேரில் பார்த்ததும் ரொம்பப் பொருத்தம் இருப்பதாகத் தோன்றியது. அது மட்டுமின்றி அக்கா குடும்பத்துடன் சொந்தமும் விட்டுப் போகாமல் இருக்கும் என்று நினைத்தேன்." சண்முகநாதன் சொல்ல சஞ்சய் அசையாமல் கேட்டிருந்தால் "ரோஷிணி இங்கு வந்து போன பிறகு ஒரு நாள் பரத்வாஜனிடம் என் விருப்பத்தைத் தெரியப்படுத்தினேன். இந்தியாவில் பெண்ணைக் கொடுக்க விருப்பமில்லை என்று சொல்லி விட்டான். எதற்கும் பெண்ணைக் கேட்டுப் பார் என்றேன் விடாமல். "ஏற்கனவே கேட்டாகி விட்டது. தமிழ்நாட்டிற்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு, உனக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவோடு நிற்கட்டும்" என கறாராக சொன்னதும் நான் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. விருப்ப மில்லாதவர்களிடம் உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்வது நாகத்தில் குடியிருப்பதற்கு சமம். என்பதால் நான் உனக்கு வேறு இடம் பார்க்கத் தொடங்கினேன். இப்போது விசாலாட்சி அக்கா இங்கிருக்கிறாள். உனக்குப் பிரியம் இருந்தால் சொல். அக்கா மூலமாய் பேசிப் பார்க்கிறேன்" என்றார் சண்முகநாதன்.

"அப்படி எல்லாம் யாரிடமும் வாழ்க்கைப் பிச்சை கேட்க வேண்டிய அவசியம் நமக்கில்லை அப்பா. ஊரில் இவளை விட்டால் வேறு பெண்ணா இல்லை? நீங்கள் இது விஷயமாய் மறுபடி அவர்கள் யாரிடமும் பேசக் கூடாது" எனக் கண்டிப்புடன் கூறிவிட்டுப் போனை வைத்தான் சஞ்சய்.

"ரோஷிணி அப்படியென்ன பெரிய அழகி நீ!" ஆத்திரத்தில் மனம் குமுறியது.

இத்தனை நாட்கள் தூக்கமின்றி வேலை செய்த பிறகு இன்று கிடைத்த ஓய்வில் நிம்மதியாய் தூங்க

எண்ணியிருந்தான். வேலையாட்களை அழைத்துத் தன்னை தொல்லை செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டுத் தூங்கப் போகும் அப்பாவுக்கு போன் செய்தான். அப்பா சொன்ன விஷயம் கேட்டதும் அவன் தூக்கம் முற்றிலுமாய் தொலைந்து போனது.

சிறிது நேரம் கோபத்தில் குமுறியவன் பின் ஆத்திரம் அடங்கி நிதானமாய் யோசிக்கும் போதுதான் தான் ஏன் இத்தனை கோபப்படுகிறோம் என்று தோன்றியது. ரோஷிணி யாரை மணந்து கொள்வதும் அவளது விருப்பம். அல்லது அவளது பெற்றோரின் விருப்பம். இதில் நான் வருத்தப்பட என்ன இருக்கிறது? ரோஷிணி நல்ல பெண்தான். நெருக்கமான தோழியைப் போல் பழகினாள். இருவரும் நிறைய விஷயங்கள் பேசினார்கள். அதற்காக அவளது திருமண விஷயத்தில் அவன் முடிவெடுக்க முடியுமா? தமிழ் பையன் வேண்டாம் என்றதோ, இந்தியாவில் கொடுக்க மாட்டேன் என்றதோ அவர்கள் சாதாரண மாகச் சொன்ன வார்த்தையாக இருக்க வேண்டும். அது என்னைக் குறிப்பதாக நான் ஏன் நினைக்க வேண்டும்? சஞ்சய் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு உறங்க முற்பட்டான்.

கண்களை மூடியதும் ரோஷிணியின் உருவம் தெரிந்தது. "இங்கிருந்து இந்தியாவில் இருப்பவனை எப்படி முத்தமிடமுடியும் சஞ்சய்?" என்றாள் ரோஷிணி.

"இப்படியே பறந்து வா ரோஷிணி." சஞ்சய் தூக்கத்தில் கைகளை நீட்டினான்.

"என் கையைப் பிடிச்சுட்டு வா.." கண்களை மூடிய படியே புரண்டான்.

"வா..." "இங்கே வந்து உட்கார்..." சற்றே நகர்ந்து... நகர்ந்து கட்டிலின் விளிம்புக்குச் சென்றவன் "இப்படி

பார்..." என்றபடி புரண்டதும் தலையணையைக் கட்டியபடி தொப்பென கட்டிலிலிருந்து கீழே விழுந்தான்.

ரோஷிணி பாட்டியுடன் வீட்டின் வெளி வராண்டாவில் அமர்ந்திருந்தாள். அன்று சனிக்கிழமை அவளுக்கு அலுவலகம் விடுமுறை என்பதால் விசாலாட்சி காலையிலேயே காய்ச்சிய நல்லெண்ணெயை தலையிலும் உடலிலும் உருவி தேய்த்து விட்டிருந்தாள். பரபரவென தேய்க்கும் அந்த மெல்லிய விரல்களுக்கு இத்தனை சுறுசுறுப்பு எங்கிருந்து வந்தது என்று வியந்தாள் ரோஷிணி.

"பாட்டி இங்கெல்லாம் மசாஜ் சென்டர்ல்தான் இந்த மாதிரி ஆயில் மசாஜ் செஞ்சு விடுவாங்க. அதுக்கு எக்கச்சக்க பில் போடுவாங்க. பேசாம நீ கூட இங்கே ஒரு மசாஜ் கிளப் ஆரம்பிக்கலாம்" பாட்டியை கிண்டல் செய்தாள் ரோஷிணி.

"என்னவோ முன்னெல்லாம் வழிவழியா சொல்லி வச்ச வந்த பழக்கங்களில் இந்த எண்ணெய் குளியலும் ஒன்று. இப்ப யாருக்கும் அதுக்கெல்லாம் நேரமோ பொறுமையோ இருக்கறது இல்ல. சென்னையில் கூட உன் சித்தப்பா பிள்ளைகள் யாரும் இதையெல்லாம் பணரது இல்லை" என்றார் விசாலாட்சி.

எண்ணெய் ஊறியதும் குளித்து விட்டு வந்த பேத்திக்கு இளம் வெய்யில் படும் இடத்தில் வராண்டாவில் அமர்ந்து தலையை துவட்டினாள் விசாலாட்சி. விரிந்த தலையின் அடர்த்தியான முடிக்குள் பாட்டியின் விரல்கள் நுழைந்து முடியை கோதின. ரோஷிணி பாட்டியின் மடியில் சாய்ந்தாள். அயர்வில் கண் செருகியது. பாட்டியின் பருத்திப் புடவையின் மென்மை இதமாக இருக்க, பேத்தியின் முகத்தில் விழுந்த முடிக் கற்றைகளை தன் சுருக்கம் விழுந்த கைகளால் விசாலாட்சி விலக்கி விட்டார். லேசாய் புரண்டு பாட்டியின் வயிற்றை அணைத்த படி ரோஷிணி உறங்கிப் போனாள்.

கடையில் வீட்டு சாமான்கள் வாங்கப் போயிருந்த பரத்வாஜனும் பூனமும் வராண்டாவில் பாட்டியின் மடியில் தூங்கும் ரோஷிணியையும் பேத்தியின் தலையை வருடியபடி அமர்ந்திருக்கும் பாட்டியையும் பார்த்தபடி ஒரு நிமிடம் அப்படியே நின்றார்கள். ரோஷிணி பிறந்ததிலிருந்தே அப்பா அம்மா யாரிடமும் இத்தனை உரிமை எடுத்துக் கொண்டதில்லை என்ற நினைவு நெஞ்சைச் சுட்டது. உள்ளே சென்று கூலரில் ஒரு டம்ளர் நீரை பிடித்துக் குடித்துவிட்டு சோபாவில் அமர்ந்த பரத்வாஜன் நெற்றியில் அரும்பியிருந்த மெல்லிய வியர்வையை துடைத்தபடி மனைவியைப் பார்த்தார்.

"இங்கே அமெரிக்காளுடனேயே பிறந்து வளர்ந்து, உன் வட இந்தியப் பெற்றோரை மட்டுமே சிறு வயதிலிருந்து தன் தாத்தா பாட்டியாக அறிந்திருந்த பெண், தான் இதுவரை கேள்வி கூடப் பட்டிருக்காத, வெளி உலகமே தெரியாத பாட்டியைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவளுடன் ஒட்டிக் கொண்டாள் என்றால் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது" என்றார் பரத்வாஜன்.

“அதைவிட ஆச்சரியம். திட்டம் போட்டு அத்தையை இந்தியாவிலிருந்து வரவழைத்ததே அவள்தான். பாட்டியிடம் அவள் செலுத்தும் அன்பையும், எடுத்துக் கொள்ளும் உரிமையையும் பார்க்கும்போது நான் அவளைச் சரியாகக் கவனிக்கவில்லையோ என்று தோன்றுகிறது. அன்புக்காக மிகவும் ஏங்கியிருக்கிறாள். அதனால்தான் பிரியம் கிடைத்த இடத்தில் ஒட்டிக் கொண்டாள்” என்றாள் பூனம் கண் கலங்க.

பரத்வாஜன் பூனம் எதையோ சுட்டிக் காட்டியதைப் போல தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்தார்.

மாலையில் தன் வகுப்பு முடிந்து வந்த கரிஷ்மாவுடன் அமர்ந்து பில்டர் கார்பியை சுவைக்கையில் திடீரென நினைவு வந்தவராக விசாலாட்சி கேட்டார்.

“நான் அமெரிக்கா வந்த பிறகு சஞ்சய் ஏன் போனே பண்ணல?”

ரோஷிணிக்கு காபி புரையேறியது. “யாரோ ஸ்ட்ராங்கா நினைக்கிறாங்க போலிருக்கு” கரிஷ்மா ஒங்கி அவள் தலையில் தட்டினாள். பாட்டி தொடர்ந்து சொன்னாள். “சென்னையிலிருந்து என்னை இங்கே அனுப்பி வைக்க அத்தனை அலைச்சல் அலைந்தான். விமான நிலையத் துல என் கூட வந்தவங்ககிட்ட என்னை பாத்துக்கச் சொல்லி ரொம்ப தூரம் சொன்னான். ரொம்ப பொறுப்பான பையன். அவன் தங்கை கல்யாண சமயத்தில் அவங்கம்மா இறந்து போயிட்டா. மனைவி இறந்ததும் சண்முகநாதன் ரொம்ப இடிஞ்சி போயிட்டான். சுஜா தாவோ ஒரே அழகைதான் எப்பவும்.

சஞ்சய் ஒருத்தன்தான் தைர்யமா நின்னு எல்லாரையும் சமாதானப்படுத்தி கல்யாணத்தை நடத்தினான். கல்

யாணம் முடிஞ்சி அமெரிக்கா போறப்ப கூட சுஜாதா அண்ணனைக் கட்டிட்டு அழுதா. உங்களையும் அப்பாவையும் தனியா விட்டுட்டுப் போறேனென்னு அவளுக்கு சமாதானம் சொல்லி அனுப்பியவன் அடுத்த ஆறு மாதத்தில் அப்பாவையும் தங்கைக்கு துணையாய் அனுப்பி வைத்தான். அதிலிருந்து சண்முகநாதன் ஆறு மாதம் இங்கும் ஆறு மாதம் அங்குமாகத்தான் இருக்கிறான். சஞ்சய் அப்பா செய்து வந்த தொழிலையும் விரிவு படுத்தி நல்ல முறையில் நடத்துவதாகச் சொல்கிறார்கள். எந்தக் கெட்ட பழக்கமும் இல்லை. பெண்ணைப் பெத்தவங்க போட்டி போட்டுட்டு துரத்தறாங்க” என்றாள் பாட்டி.

“அவன் என்ன ஆடா, இல்ல மாடா? எல்லோரும் துரத்துவதற்கு” என்றாள் ரோஷிணி கிண்டலாய்.

“ஆடும் இல்ல. மாடும் இல்ல. சொக்கத் தங்கம்” என்றார் விசாலாட்சி.

“அப்ப அவனை ஒரு லாக்கரில் வெச்சி பூட்டி வை பாட்டி. தங்கம் தொலைஞ்சிடப் போகுது.”

“கிண்டலா உனக்கு? என்னிக்கோ அவங்கப்பாவை வளர்த்தேங்கறதுக்காக இன்னிக்கு இத்தனை செலவு பண்ணி என்னை இங்கே அனுப்பி வெச்சிருக்கான். இந்தக் காலத்துல யார் செய்வா இப்படி?”

“போதும் பாட்டி. ஒரேயடியா தூக்கி தலையில் வெச்சுக்காதே. கழுத்து வலிக்கப் போகுது.”

“எனக்கு ஒண்ணும் வலிக்கல. அவனைச் சொன்னால் உனக்குதான் எங்கியோ வலிக்குது” என விசாலாட்சி சொல்லவும் ‘ஹே’ என கைத்தட்டினாள் கரிஷ்மா.

“பாட்டி எவ்வளவு கரெக்ட்டா சொல்லிட்டாங்க பாத்தியா?” என அவள் சிரிக்கவும் ரோஷிணி அவளை முறைத்தாள்.

சண்முகநாதன் ஒருநாள் விசாலாட்சியைப் பார்க்க ஸான்பிரான்சிஸ்கோ வந்திருந்தார். சுஜாதாவின் மாமியார் ப்ரான்ஸில் வசிக்கும் தன் சின்ன மகன் வீட்டிலிருந்து வந்திருந்தார். எனவே அவர்களை மகன் குடும்பத்துடன் அளவளாவ விட்டுவிட்டு சண்முகநாதன் கிளம்பியிருந்தார்.

“என்ன அக்கா, அமெரிக்கா எப்படியிருக்கிறது?” என்றார் பாட்டியிடம்.

“எல்லாம் நம்ம ஊர் மாதிரித்தான் இருக்கு” என்றார் விசாலாட்சி.

“என்னது, நம்ம ஊர் மாதிரியா?”

“இல்லையா பின்னே! அன்னிக்கு பரத்வாஜன் ஒரு ஹோட்டலுக்கு சாப்பிட கூட்டிட்டுப் போனான். ஆப்பம் தேங்காய்ப்பால், குழி பணியாரம்னு எல்லாம் நம்ம ஊர் ருசியிலேயே இருந்தது. அங்கிருந்தவங்க, பரிமாறுகிற வங்க எல்லாம் தமிழல்தான் பேசினாங்க. எனக்கு நாம இருக்கிறது சென்னை தானேன்னு தோணிப்போச்சு. பூனம் ஒரு முறை அவங்கம்மா வீட்டுக்கு கூட்டிட்டுப் போனா. அந்த தெரு முழுக்க சப்பாத்தி, நெய், இனிப்பு வாசனை, முக்காடு போட்ட வடக்கத்தி பொண்ணுகளும், குர்த்தா போட்ட ஆம்பளைங்களும் இருந்தாங்க. காசிக்குப் போனப் பில்லியை பாத்தமே அந்த மாதிரி இருந்துச்சு. நேத்து ரோஷினியோட சீனா டவுனுக்குப் போனேன். சீனர் கோவில், சீனப்பொருள் விற்கும் கடைகள், வயதான சீனர்கள் குடும்பத்துடன் அமர்ந்

திருப்பதைப் பார்த்ததும் மறுபடி இது அமெரிக்காவான்னு குழப்பம் வந்துடிச்சி. நம்ம ஊர்ல தெலுங்கர், மலையாளி, கன்னடம்னும் அதுக்குள்ள ஐயர், பிள்ளை, முதலியார்னு இருக்கிற மாதிரிதான் இங்கேயும் உலக மக்கள் எல்லோரும் கூட்டங்கூட்டமா இருக்காங்கன்னு தோணுது.”

“அக்காவின் பார்வை எவ்வளவு விசாலமானது பார்த்தாயா?” என்றார் சண்முகநாதன் ரோஷினியிடம். “பொதுவாக இந்தியா போன்ற நாடுகளிலிருந்து வருபவர்கள் அமெரிக்காவை பூலோக சொர்க்கமாக நினைப்பதுண்டு. ஆனால் உன் பாட்டி இந்த நாட்டின் செல்வச் செழிப்பையும், வாழ்க்கை வசதிகளையும் கண்டு பிரமித்துப் போகாமல் இங்கு வசிக்கும் மனிதர்களை மட்டுமே பார்த்திருக்கிறாள். அதிகப் படிப்பறிவு இல்லை என்றாலும் இந்த பரந்த மனப்பான்மையும், யோசிக்கும் திறனும் இருந்ததால்தான் உன் தாத்தா மாதிரி ஒருவருடன் அத்தனை வருடம் இருக்க முடிந்தது.”

“தாத்தா எப்படிப்பட்டவர்? அவர் எப்படியிருப்பார்? சொல்லுங்க மாமா” என்றாள் ரோஷிணி ஆர்வத்துடன்.

“முடிஞ்சு போன கதை அது. இப்பக் கிளறி என்ன லாபம் சொல்லு” என்றார் விசாலாட்சி.

“இல்லை. எனக்கு என் முந்தைய தலைமுறையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள ஏற்படும் ஆசை நியாயமானது. அதை நீங்கள் நிறைவேற்றித்தான் ஆக வேண்டும்” என்றாள் ரோஷிணி பிடிவாதமான குரலில். பாட்டி அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் அமர்ந்திருக்க சண்முகநாதன் சொன்னார். “உன் தாத்தா அவர் அப்பாவுக்கு ஒரே பையன். நிறைய சொத்து வேறு. சின்ன வயசிலேயே அவருக்கு

இல்லாத கெட்டப் பழக்கமே இல்லை. வசதியான இடம் என்பதால் பெரிதாக யோசிக்காமல் உன் பாட்டியை அவருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தார்கள். திருமணமான பிறகும் அவர் மாறவில்லை. அப்படியேதான் இருந்தார். வரிசையாய் பிறந்த மூன்று குழந்தைகளாலும் அப்பாவை மாற்ற முடியவில்லை. அவரைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்த உன் பாட்டி எடுத்த முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வியடையவே, பாட்டி அவர் தவறுகளை சகித்துக் கொள்ளவும், யதார்த்தமாய் சிந்திக்கவும் கற்றுக் கொண்டாள்.

“பரத்வாஜனுக்கு சிறு வயசிலிருந்து தன் அப்பாவைக் கண்டாலே பிடிக்காது. சதா குடித்து விட்டு, நண்பர்களுடன் கும்மாளம் அடித்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வரும்போதெல்லாம் மனைவியிடம் சண்டை போட்டுக் கொண்டு திரிந்தவரை வெறுத்தான். இன்னும் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. கல்லூரிப் பரிட்சைக்குப் பணம் கட்ட அவனுக்கு அன்றுதான் கடைசி நாள். என்னைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு அவன் அப்பாவைப் பார்க்கப் போனான். கீழ்த்தெருவில் ஒரு பெண்ணுடன் அவருக்கு பழக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. நாங்கள் போன போது அந்தப் பெண்ணின் தோள் மீது கையைப் போட்டபடி போதையில் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தார். எங்களைப் பார்த்ததும் “என்ன விஷயம்?” என்றார் சிறிதும் லஜ்ஜையின்றி.

“பரத்வாஜன் தலையைக் குனிந்தபடி பரிட்சைக்குப் பணம் கட்ட வேண்டும் என்று சொன்னான். அவர் பெரிய ஜோக் கேட்டது போல் சிரித்தார்.

“நீ படிச்சிதான் இந்த நாட்டைக் காப்பாத்தப் போறியா? எனக்கில்லாத சொத்தா? நீ படிச்சி என்ன சம்பாதிச்சிடப்

போற? உங்கம்மாவும் நீயும் எப்படி வாய்க்கு ருசியா கோழிக் குழம்பு வெக்கறதுன்னு முதல்ல இவகிட்ட கத்துக் குங்க” என வாய்க்கு வந்தபடி உளறினார். இன்னும் உன் பாட்டியை கேவலமாய் திட்டினார். அவரின் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அந்தப் பெண் சிரித்தது எங்களுக்கு மிக அவமானமாய் இருந்தது. நான் போய் விடலாம் என்ற போது படிப்பிலேயே குறியாய் இருந்த உன் அப்பா வர மறுத்து அப்படியே நின்றான். கடைசியாய் பேசிப் பேசி வாய் ஓய்ந்த பிறகு அந்த பெண்ணின் இடுப்பில் செருகி யிருந்த பணத்தை எடுத்து பரத்வாஜனின் முகத்தில் எறிந்தார். அவன் கீழே குனிந்து பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி நடந்தான். அவன் கூடவே நடந்த என்னிடம் சொன்னான். “இத்தனை அவமானத்தையும் நான் எங்கம்மாவிற்காகத்தான் தாங்கிக் கொண்டேன். நான் மட்டும் என்றால் எப்போதோ வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து வேலை செய்து பிழைத்திருப்பேன். ஆனால் இதுவரை கஷ்டப்பட்ட எங்கம்மாவை மகாராணி போல வாழ வைக்க வேண்டும். அதற்குப் படிப்பை முடித்து நான் நல்ல வேலையில் ஆமர வேண்டும்” என்றான்.

“சொன்னது போலவே வெறித்தனமாய் படித்தான். கோல்டு மெடல் வாங்கி பாஸ் பண்ணினான். அரிஜோனா யுனிவர்சிட்டியிலிருந்து ஸ்காலர்ஷிப்புடன் படிக்க அழைப்பு வந்தது. ஆனால் அதை விட்டு விட்டு டெல்லியில் ஒரு கம்பெனியில் வேலையில் சேர்ந்தான். சில நாளில் இவனது திறமையை உணர்ந்து கம்பெனி நல்ல சம்பளமும் பதவி உயர்வும் கொடுக்கவே, அம் மாவை அழைத்து வர வீடு பார்த்து, குடித்தனம் ஆரம்பிக்க எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து கொண்டு சென்னை

வந்தான். அதற்குள் உன் தாத்தா இருந்த சொத்தை எல்லாம் அழித்துவிட்டு குடியிருக்க வீடு தவிர ஒன்று மில்லாத நிலைக்கு வந்திருந்தார். கீழ் தெருவையும், மேல் தெருவையும் நண்பர்களையும் மறந்து விட்டு வீடே கதி என்றிருந்தார்.

“வேலையில் அமர்ந்து வருமானத்துடன் திரும்பி வந்த உன் அப்பாவை சீராட்டிய பாட்டி, அவன் தன்னுடன் அவளை வரச் சொன்னபோது வர மறுத்தாள். தம்பிகளின் பொறுப்பு தன்னைச் சார்ந்தது என பரத்வாஜன் சொன்ன பிறகும் அவள் நகரவேயில்லை. பரத்வாஜன் எவ்வளவோ கெஞ்சினான். கோபப்பட்டும் பயனில்லாததால் கடைசியாய் “இனிதான் இங்கு வரவே போவதில்லை” என்று வைராக்கியத்துடன் கூறிவிட்டு கிளம்பினான். அவனைச் சமாதானப்படுத்தும் விதமாய் பேசியபடி நான் இரயில் நிலையம் வரை கூடச் சென்றேன். “என் அம்மா ஒரு கோழை. ஒரு மண் புழுவின துணிச்சல் கூட அவளுக்கு இல்லை. தன்னை மிதித்தவரின் காலிலேயே விழுந்து கிடக்கும் தன்மானம் அற்றவள். என் அம்மாவை என்னுடன் வைத்துக் கொண்டு அவளைக் கேவலமாய் நடத்திய கணவர் முன் ஒரு மகாராணியாய் வாழ வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். அதற்காகவே என் இளமைக்கால ஆசைகளையும், கனவுகளையும் துறந்து படிப்பில் கவனம் செலுத்தினேன். நான் நினைத்ததை நிறைவேற்றப் போகும் சமயத்தில் யாருக்காக இத்தனை பாடுபட்டேனோ அந்த அம்மாவே என்னைப் புறக்கணிக்கிறாள். அம்மாவுக்கு தன் கணவன் தான் முக்கியம். நான் தேவையில்லை. எவ்வளவோ பாடுபட்டும், படித்தும், பணம் சம்பாதித்தும் கூட என் அப்பாவை என்னால் ஜெயிக்க முடியவில்லை. பார்த்தாயா? முன்பு ஒரு முறை

என் அப்பா அந்த விபச்சார பெண்ணின் முன்னால் செய்த அவமானத்தை விட இதுதான் பெரிய அவமானம். அம்மா என்னை அலட்சியப்படுத்தக் காரணமாய் இருந்த அப்பாவை முன் எப்போதையும் விட பெரிதாய் வெறுக்கிறேன். இறந்தால் கூட அவர் முகத்தில் விழிக்க மாட்டேன்” என்று குமுறியபடியே பரத்வாஜன் இரயில் ஏறினான். பிறகு ஒரு முறை எனக்கு போன் செய்தபோது டெல்லி வேலையை ரிசைன் செய்து விட்டதாகவும் அமெரிக்காவில் படிக்கப் போவதாகவும் சொன்னான்.

“பிறகு அவன் இந்தியா வரவேயில்லை. என் திருமணம் தம்பிகளின் திருமணம் எல்லாவற்றையும் தெரிவித்த போதும் வரவில்லை. உன் அம்மாவைத் திருமணம் செய்து கொண்டதைக் கூட நான்தான் உன் பாட்டியிடம் தெரிவித்தேன். உன் தாத்தா பக்கவாதம் தாக்கி வருடக்கணக்கில் படுக்கையில் கிடந்தார். உன் பாட்டி எப்போதையும் விட அருமையாய் அவரை கவனித்துக் கொண்டார். தன் தவறை உணர்ந்து உன் தாத்தா மனைவியின் முன்னிலையில் கரைந்து போனார். மரணப் படுக்கையில் கிடந்த கணவனும், வயதாகி வாலிபத்தை தொலைத்த கணவனும் மனதால் சங்கமித்து இரண்டு வருடம் ஒரு அபூர்வமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார்கள்.

“கடைசிவரை மகன் தன்னை மன்னித்துப் பார்க்க வருவான் என்று நம்பியபடியே உன் தாத்தா உயிரை விட்டார்.

சண்முகநாதன் சொல்லி முடித்ததும் விசாலாட்சியும், ரோஷினியும் உணர்ச்சிகளில் சிக்குண்டவர்களாக கண்களிலிருந்து நீர் வழிய அப்படியே அமர்ந்திருந்தனர். சிறிது நேரம் அமைதியாய் அமர்ந்திருந்த சண்முகநாதன் தானே மெனனத்தைக் கலைத்தார்.

“ரோஷிணி உன்னிடம் இந்த விஷயங்களை நான் சொன்னதற்குக் காரணம் உன்னுடைய மூத்த தலைமுறையினர். அவர்கள் அனுபவித்த துயரங்களை அறியாமையால் செய்த தவறுகளை எந்த நேரத்திலும் விடாத சகிப்புத்தன்மையை நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றுதான். பெரியவர்களிடமிருந்து நீ பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர இந்தச் சம்பவங்களை வைத்து அவர்களை குறைத்து எடை போட்டுவிடக் கூடாது” என்றார் ரோஷிணியிடம்.

“உண்மைதான் மாமா. நடந்து போனவற்றை விமர்சிக்க எனக்கு அதிகாரம் இல்லை” என்ற ரோஷிணி, “அப்பா பாட்டி மாதிரி இருக்கிறார். அப்பாவுடைய தம்பிகள் யார் மாதிரி இருப்பாங்க?” என்றாள் ஆர்வத்துடன்.

விசாலாட்சியும் சண்முகநாதனும் அவள் ஆர்வத்தைக் கண்டு புன்னகைத்தனர்.

“உன் சித்தப்பாங்க யாரும் அவங்க அப்பா மாதிரி இல்லை. நீதான் உங்க தாத்தாவையே உரிச்சிட்டு வந்திருக்க. முதல் நாள் உன்னை பார்த்தபோதே எனக்கு அதுதான் ஆச்சரியமாக இருந்தது. உன் தாத்தா கூடவே இருந்த சித்தப்பாக்களுக்கோ, அவர்கள் குழந்தைகளுக்கோ இல்லாத சாயல் அவரை போட்டோவில் கூட பார்த்திராத உனக்கு இருக்கிறது. அதுவும் அப்பாவையே பிடிக்காத பரத்வாஜனின் பெண் அப்பாவைப் போலவே இருக்கிறாள் என்று எனக்குச் சிரிப்பு கூட வந்தது” என்றார் சண்முகநாதன்.

ரோஷிணி கரகரத்த குரலில் சொன்னாள். “நீங்கள் சொல்வது சரிதான். அப்பாவின் மனதில் தங்கிப் போன

வெறுப்பு ஜீன்களில் தங்கி எனக்கு இந்த உருவத்தை கொடுத்திருக்க வேண்டும். அப்பாவுக்குத் தாத்தாவைப் பிடிக்காததாலேயே அவரைப் போல இருக்கும் என்னையும் பிடிக்கவில்லை. சிறு வயதிலிருந்து அப்பா பாராமுகமாய் நடந்து கொள்ளும் போது மனம் வருந்தியிருக்கிறேன். இப்போதுதான் புரிகிறது. தான் வெறுக்கும் ஒருவர் தினமும் சவால் விடுவதைப் போல, எங்கே போனாலும் உன்னை விட மாட்டேன்னு சொல்கிற மாதிரி என் உருவத்தில் நடமாடியது அப்பாவுக்கு பெரிய துக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கும்” என்றாள் துயரத்துடன்.

பிரச்சனையில் புதிதாய் ஒரு கோணத்தைச் சந்தித்து விட்ட திகைப்பில் ஆழ்ந்தார்கள் சண்முகநாதனும் விசாலாட்சியும்.

“ரோஷிணி நீ என்ன சொல்கிறாய்? ஒரு அப்பாவுக்கு எப்படி மகளைப் பிடிக்காமல் போகும்?” என்றார் விசாலாட்சி திகைப்பிலிருந்து மீளாமல்.

“ரோஷிணி இது உன்னுடைய கற்பனையாக இருக்கலாம்” என்றார் சண்முகநாதன்.

“இந்த குடும்பத்தில் தனித்து நிற்கும் சமயங்களில் இது கற்பனையாக இருந்தால் நல்லா இருக்குமேன்னுதான் நானும் நினைக்கிறேன்” என்றாள் ரோஷிணி நகத்தைப் பார்த்தபடி.

சிறிது நேர மௌனத்திற்குப் பின் சண்முகநாதன் பச்சாதாபத்துடன் ரோஷிணியின் தலை மீது கை வைத்து “உங்கப்பா உன் பாசத்தையும் புரிஞ்சிக்கல, அவங்கம்மா வோட கருணையையும் புரிஞ்சிக்கல” என்றார் தழுதழுத்த குரலில்.

ரோஷிணிக்கு அடுத்து வந்த பத்து நாட்களும் மனம் நிறைவாக இருந்தது. பாட்டியைப் போலவே சண்முக நாதனும் பாசாங்கின்றி அன்பை வெளிப்படையாகக் காட்டினார். கடை வீதிகளையும், கோவில்களையும் அரட்டை அடித்தபடியே சுற்றி வந்தனர். இரவு எந்த நேரமானாலும் எல்லோரும் வரும் வரை காத்திருந்து சேர்ந்து சாப்பிட்டார்கள். இளவயதின் சுவாஸ்யமான சம்பவங்களை பரத்வாஜனும் சண்முகநாதனும் கிண்டலாய் பகிர்ந்து கொள்ள மற்றவர்கள் ரசித்து சிரித்தார்கள். இரவு படுக்கை அறையை மறந்து தீவானிலும் சோபாவிலும் அமர்ந்து பாட்டி பாடும் பக்தி பாட்டையும், சண்முகநாதன் பாடிய சிவாஜி பாடல்களையும், பூனத்தின் ஹிந்தி கஜலையும் கேட்டபடியே தூங்கிப் போனார்கள். பத்து நாள் கழித்து அவர் ஊருக்குக் கிளம்புகையில் பூனத்தின் முகம்கூட, வாடிப் போனது. "அண்ணா, இன்னும் கொஞ்ச நாள் இருந்துவிட்டுப் போங்களேன்" என்றாள் கெஞ்சலாக.

"இருந்திருப்பேன் அம்மா. பரத்வாஜனுடனும் அக்காவுடனும் நான் தங்கி பல வருஷங்கள் ஆகி விட்டது. குழந்தைகள் இருவரையும் பிரிந்து போகவும் வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் சுஜாதாவின் மாமியார் இன்று கிளம்புகிறார். அவள் பாவம் கைக் குழந்தையுடன் சிரமப்படுவாள். அம்மா இல்லாத பெண். நானாவது உதவ வேண்டாமா?" என்றார் தனிவாக.

அதற்குப் பிறகு அவரை யாரும் வற்புறுத்தவில்லை. ஏர்போர்ட் வரை அவருடன் சென்ற ரோஷிணி. "மாமா நீங்கள் அடிக்கடி வரவேண்டும். உங்களை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது" என்றாள் அவர் கைகளைப் பற்றி.

"இந்தியாவிலிருந்து வரும் கிழவனை மட்டும்தான் உனக்குப் பிடிக்குமா?" என்றார் சண்முகநாதன் குறும்பு சிரிப்புடன்.

"நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை" என்றாள் ரோஷிணி குழப்பத்துடன்.

அதற்குப் பதில் சொல்லாத பரத்வாஜன் சிரித்தபடி கையசைத்து விடைபெற்றார்.

திரும்பி வருகையில் ரோஷிணி தனக்குத் தேவைப் பட்ட சில டாய்லெட் பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வரச் சிறிது நேரமாகியது. காரை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே வந்ததும் 'சோபாவில் அமர்ந்திருந்த பரத்வாஜன் அவளைப் பார்த்ததும் "ரோஷிணி" என்றழைத்தார்.

ரோஷிணி ஆச்சர்யமாய் பார்க்கவும் "எனக்கு ஒரு டீ போட்டு தருவியா?" என்றார் சகஜமாக.

"தரேனே!" என்றபடி சமையலறைக்குள் சென்று டீக்கு நீரை வைக்கையில் அப்பாவாக நம்மை அழைத்து இயல்பாகப் பேசுவது இதுதான் முதன் முறை என்ற நினைவில் மனசு குலுங்கியது.

பாட்டிதான் இதற்குக் காரணமாய் இருக்க வேண்டும். தனிமையில் பாட்டி அப்பாவிடம் உருக்கமான குரலில் பேசுவதை ரோஷிணி கவனித்துக் கொண்டதான் இருந்தாள். பழைய சம்பவங்களுக்கு பாட்டி அப்பாவிடம் விளக்கம் அளித்திருக்க வேண்டும். கடைசி காலத்தில் தாத்தாவின் மனநிலையை, அவர் பட்ட சிரமங்களை எடுத்துச் சொல்லி மனதைக் கரைத்திருக்க வேண்டும். தன் மகளிடம் அப்பா காண்பிக்கும் அலட்சியம் அநியாயமானது. அது அவளை எந்த அளவு பாதிக்கும்

என்றெல்லாம் சுட்டிக்காட்டி இருக்க வேண்டும். போதாததற்கு சண்முகநாதன் மாமா வேறு குடும்பத்திற்குள் நெருக்கத்தை, கலகலப்பை ஏற்படுத்தி விட்டுப் போனார். எல்லாம் சேர்ந்து அப்பாவை இளக்கியிருக்க வேண்டும். ரோஷிணி நனைத்த இமைகளைத் துடைத்து விட்டு டீயை கப்பில் ஊற்றி ட்ரேயில் எடுத்து வந்தாள்.

“ஒரு வாய் டீயை குடித்த பரத்வாஜன் “டீ ஏ ஒன்னா இருக்கு.” என்றவர் திரும்பி மனைவியை அழைத்தார். “பூனம் நல்லா டீ போடறது எப்படின்னு ரோஷிணிகிட்ட கத்துக்கோ” என்றார் சிரிப்புடன்.

கணவரையும் மகளையும் மாறி மாறிப் பார்த்த பூனம் புரிந்து கொண்ட நிம்மதியுடன் “அப்ப இத்தனை நாள் நான் போட்ட டீ நல்லா இல்லையா?” என்றாள் உறைக்காத கோபத்தைக் காட்டி.

“ஒரு நல்ல டீ குடிச்ச பிறகுதானே அது தெரியுது” என பரத்வாஜன் சிரிக்க, “மகளை தாஜா பண்ண வேணும்னா பண்ணிக்கங்க. அதுக்காக என்னை மட்டம் தட்ட வேண்டியதில்லை” என்றாள் பூனம் கிண்டலாக.

ரோஷிணிக்குத் திடீரென்று மனம் லேசானது போலிருந்தது. இத்தனை நாளாய் பாரமாய் இருந்த சுமை திடீரென இறங்கிப் போன மகிழ்ச்சியில் வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

இரவு பாட்டியின் அருகே இடுப்பை அணைத்தபடி தூங்குகையில் “பாட்டி உன்னால்தான் இது நடந்தது” என்றாள் ரோஷிணி.

“இத்தனை நாளாய் அவன் மனசிலிருந்த அறியாமை தான் பிரச்சனைக்கெல்லாம் காரணம்” என்றார் விசாலாட்சி பொதுவாக.

9

விசாலாட்சி அமெரிக்கா வந்து நான்கு மாதங்கள் விரைவாக ஓடிப் போனது. சென்னையிலிருந்து போன் செய்த கணேசனும், மணியும்.

“அம்மா எப்போது திரும்பி வருகிறாய்?” என்றார்கள்.

“எனக்கென்னப்பா தெரியும்! பரத்வாஜனைக் கேள். அவன்தான் என்னை அனுப்பி வைக்கணும்” என்றார் விசாலாட்சி.

போனை வாங்கிய பரத்வாஜன் “ஆறு மாதம்தான் அம்மாவுக்கு விசா இருக்கு. இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் விசா முடிந்து கண்டிப்பாய் இந்தியா வந்துதான் ஆக வேண்டும். இந்தியா போனதும் மறுபடி விசா எடுத்துக் கொண்டு இங்கேயே வரவழைத்துக் கொள்ளலாம் என்றிருக்கிறேன். சிலமுறை இப்படி போய் வந்தால் பிறகு அம்மா இங்கேயே இருக்க கிரீன்கார்டு வாங்கி விடலாம்” என்றார்.

“அம்மா நிரந்தரமாய் அங்கே தங்க ஒத்துக் கொள் வார்களா?” என்றான் கணேசன் சந்தேகத்துடன் “என்ன இருந்தாலும் அம்மாவுக்கு இங்கதான் வசதி.”

“இல்ல கணேசா. இத்தனை நாள் அம்மாவை பிரிஞ்சு இருந்தாச்சு. கடைசி காலத்திலயாவது கூட இருக்கணும்னு பிரியப்படறேன். நீங்க எல்லோரும் இத்தனை நாள்

அம்மா கூடத்தானே இருந்தீங்க. கொஞ்ச நாள் எங்கிட்டயும் இருக்கட்டும். என் பெண்களுக்கும் அம்மா மேல உயிர்" என்றார் பரத்வாஜன்.

"என்னவோ அம்மா சம்மதிச்சா சரி" என்றபடி கணேசன் பேச்சை முடித்துக் கொண்டான்.

தம்பிகளுடன் பேசிய விபரத்தை பரத்வாஜன் அம்மா விடம் சொல்லி விட்டு "இனிமே நீ எங்க கூடத்தான் இருக்கணும்" என்று சொன்ன போது விசாலாட்சி உடனே பதில் எதுவும் சொல்லாமல் புன்னகைத்தார்.

சண்முகநாதன் கைக்கருகே ஒலித்த போனை எடுத்தார். "அப்பா நான் கிளம்பிட்டேன். அமெரிக்க நேரப்படி நாளை இரவு ஒரு மணிக்கு நியூயார்க்கில் இருப்பேன். சுஜாதாவிடம் சொல்லி விடுங்கள்" என்றான் சஞ்சய்.

மகன் வருவதைப் பற்றி மகளிடமும் மருமகளிடமும் தெரிவித்தார் சண்முகநாதன்.

"நான் நாளை ஏர்போர்ட் போய் சஞ்சய்யை பிக்அப் பண்ணிக் கொள்கிறேன்" என்றான் மனோகர்.

"அப்பா மாப்பிள்ளை வருவதாக அனுஷா வீட்டில் சொல்லி விடலாமா?" என்றாள் சுஜாதா.

"அவசரப்படாதே சுஜாதா. அவன் வரட்டும்" என்றார் சண்முகநாதன்.

"வந்தால் மறுபடி வேண்டாம். அப்புறம் பார்க்கலாம் என்று ஏதாவது சொல்லுவான். அண்ணன் வருவதற்குள் நாம் பெண் பார்க்க எல்லா ஏற்பாடும் செய்து விடலாம். எப்படியும் பெண்ணின் அழகைப் பார்த்தால் ஒத்துக் கொள்வான்."

சண்முகநாதன் பதில் பேசாமல் இருக்கவும், "மாமா வின் மனதில் வேறு ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது சுஜாதா" என்றான் மனோகர்.

"அப்படியாப்பா?" என்றாள் சுஜாதா கேள்விக் குறியுடன்.

"யார் மனதில் என்ன இருந்தாலும் எல்லாம் விதிப்படிதான் நடக்கும்" என்றார் சண்முகநாதன் தத்துவார்த்தமாக.

அடுத்த நாள் சஞ்சய் வந்தவுடன் அந்த வீடே கலகலத்தது. தங்கை குடும்பத்திற்கு வழக்கம் போல் பரிசு பொருட்களை கொண்டு வந்து குவித்தவன். சுஜாதாவின் குழந்தையைக் கொஞ்சி விளையாடினான். குழந்தை இப்போது முகம் பார்த்துச் சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தான். அவனைக் கீழே விடவே மனசில்லாமல் விளையாடியவனிடம் "அண்ணா அடுத்த வருடத்தில் நீயும் இதே போல ஒரு குழந்தைக்கு அப்பா ஆகி இருப்பாய்" என்றாள் சுஜாதா.

"ஐய்யய்யோ. நான் நல்ல பையன். அந்த மாதிரித் தவறான வழிக்கெல்லாம் போக மாட்டேன்" என்றான் சஞ்சய் பயந்தவனாய்.

ஒரு நிமிடம் திகைத்த சுஜாதா "ச்சீ, உனக்குத் திருமணம் ஆகியிருக்கும் என்று சொல்ல வந்தேன்" என்றாள் சிரிப்புடன்.

பேச்சை மாற்ற அப்பாவிடம் சென்று அமாந்த சஞ்சய், "அப்பா பாட்டியை போய் பார்த்தீர்களா? எப்படியிருக்கிறார்கள்? மகனுடன் சமாதானம் ஆகி விட்டார்களா?" என்றான்.

சண்முகநாதன் தான் ஸான்பிரான்சிஸ்கோ போய் வந்த விபரத்தை மகனிடம் கூறினார். "அக்காவுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். இத்தனை வருடம் கழித்தாவது மகனை சமாதானப்படுத்தியாகி விட்டது. பேத்திகளை பார்த்தாகி விட்டது. இனி நான் இப்போதே செத்தாலும் கவலை இல்லை" என்கிறாள். பரத்வாஜனுக்கும் அம்மா இப்ப வாவது தன்னைத் தேடி வந்தாளே என்ற ஆறுதல்தான்."

"அப்புறம்?"

"அப்புறமென்ன, பரத்வாஜனின் மனைவியும் ரொம்ப நல்ல பெண். எனவே மாமியாரும் மருமகளும் மற்ற வித்தியாசங்களை மறந்தே போய் விட்டார்கள்."

"பிறகு?"

"பிறகென்ன?" என்றார் சண்முகநாதன் கேள்விக் குறியுடன்.

"பரத்வாஜன் மாமாவின் பெண்கள்."

"அவர்களுக்கென்ன, நன்றாக இருக்கிறார்கள்" என்றார் சண்முகநாதன் ஒத்தை வார்த்தையில்.

அதற்கு மேல் விசாரிக்க முடியாமல் சஞ்சய் அமைதியானான். மகனைப் பார்த்த சண்முகநாதனுக்கு ஒரு புறம் சிரிப்பாகவும் மறுபுறம் பாவமாகவும் இருந்தது. எனவே ரோஷிணியைப் பற்றி அவராகவே பேசினார். பரத்வாஜன் ரோஷிணியிடம் நடந்து கொண்ட முறையை சொன்னார். "என் அப்பாவுக்கு என்னைப் பிடிக்காது மாமா" என்று அந்தப் பெண் சொன்னதும் நான் அப்படியே ஆடிப் போய் விட்டேன். பரத்வாஜன் ஒரு முட்டாள் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. அவன் தாயிடம் செலுத்த வேண்டிய அன்பையும், தந்தையிடம் காட்டியிருக்க வேண்டிய

கருணையையும் காட்டவில்லை என்றுதான் இத்தனை நாள் நினைத்திருந்தேன். தான் பெற்ற பெண்ணிடம் எந்தத் தவறும் இல்லாதபோது ஒருவன் இப்படி நடந்து கொள்வானா என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது. அக்காதான் மகனிடம் பேசி அவனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வழிக்குக் கொண்டு வந்தாள். நேற்று நான் போனில் பேசியபோது பரத்வாஜன் பெண்ணிடம் பிரியமாய் இருப்பதாகச் சொன்னாள். பிறகுதான் எனக்கும் நிம்மதியாக இருந்தது."

சண்முகநாதன் சொல்லி முடித்ததும் சஞ்சய்யும் திகைத்துதான் போனான். சிறு வயதிலேயே ரோஷிணி சந்தித்த ஏமாற்றமும், ஏக்கமும் அவன் மனதை நெகிழ்த்தியது. வெகு நேரம் இருவரும் அப்படியே அமர்ந்திருந்தனர்.

பரத்வாஜனின் வீட்டில் காலண்டரைப் பார்த்த விசாலாட்சி "இந்த பெள்ளணியுடன் நான் வந்து நாலரை மாசமாச்ச" என்றாள். சஞ்சய்யுடன் பேசியும் நாலரை மாதம் ஆகிறது என்று நினைத்தாள் ரோஷிணி. அவ்வளவு படித்தவன். பல நாடுகளில் வியாபாரம் செய்பவன், இத்தனை நாள் கோபித்துக் கொள்வானா என்று அவளால் நம்ப முடியவில்லை. வேறு ஏதாவது காரணம் இருக்க வேண்டும். அது என்னவாக இருக்கும் என்று யோசித்தும் ஒன்றும் புரியாததால் நாமே பேசினால் என்ன என்று தோன்றியது. ஒருவேளை அவன் நானே கூப்பிடுவேன் என்று எதிர்பார்த்திருக்கலாம். உண்மையில் அவன் இந்த வீட்டிற்குச் செய்திருக்கும் உதவி பெரியதுதான். சண்முகநாதன் மாமா இங்கு வந்திருந்தபோது அப்பா பாட்டிக்கு இங்கு வர சஞ்சய் செலவு செய்த தொகையை அவரிடம் கொடுத்த போது அவர் வாங்க மறுத்து விட்டார்.

உனக்குத் தெரியாததில்லை. நீயே இல்லாட்டிக் கூட அக்காவைக் கூட்டிட்டு வந்து என்னுடன் வெச்சுக்க கடமைப்பட்டவன் நான். முதலில் அக்காவை நியூயார்க் வரவழைச்சு எங்களுடன் சில நாள் இருக்கச் சொல்லலாம் என்றுதான் இருந்தேன். ஆனால் சஞ்சய்யும் ரோஷினியுமாய் முடிவெடுத்து நேராய் இங்கேயே வரவழைச் சுட்டாங்க. அதுவுமில்லாம அக்காவுக்குச் செலவு செஞ்ச தெல்லாம் சஞ்சய்தான். மகனே ஆனாலும் அவன் பணத்தை நான் வாங்கிக்கறது சரியில்ல" என்றார் தீர்மானமானக் குரலில்.

இப்போது சஞ்சய்க்கு பேசலாமா என்று யோசித்தபடி ரோஷினி டெலிபோன் அருகே சென்றபோது பாட்டி கரிஷ்மாவைக் கூப்பிட்டார்.

"இந்தியாவுக்கு ஒரு போன் போடும்மா" என்றார் சொல்லி வைத்தாற் போல.

ரிசீவரை கையில் பிடித்தபடி "சித்தப்பா நெம்பரா பாட்டி?" என்றாள் கரிஷ்மா.

"இல்லை. உன் சித்தப்பாவிடம் நேத்துதான் பேசினேன். சஞ்சய் நெம்பருக்கு போன் போடு" என்றார் பாட்டி.

"சஞ்சய்க்கா? ஆளை மாத்தி போடச் சொல்றீங்களே பாட்டி. ரோஷினியை வேண்டுமானால் போடச் சொல்லுங்களேன். நெம்பரை அழுத்தாமயே லைன் கிடைச்சிடும்" என்றாள் கரிஷ்மா.

"அவதான் பேசமாட்டேங்கறாளே. நானும் நிறையத் தடவை சொல்லிட்டேன். விருப்பமில்லாதவளை ஏன் தொல்லை செய்யணும்?" என்றார் விசாலாட்சி.

"விருப்பமில்லையா உனக்கா?" என்றாள் கரிஷ்மா ரோஷினியைப் பார்த்து.

"கரிஷ்மா, எங்கிட்ட அடி வாங்கப் போகிறாய் பார்" என்றாள் ரோஷினி எரிச்சலுடன்.

"ஓ.கே. உனக்குப் பிடிக்காட்டி என்ன செய்ய முடியும்? சஞ்சய்யை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. நானே பேசுகிறேன்" என்று நெம்பரை கரிஷ்மா டயல் செய்தாள். முகத்தில் அலட்சியம் காட்டினாலும் ரோஷினி நகராமல் அங்கேயே நிற்பதையும், சஞ்சய்யின் குரலுக்குக் காத்திருப்பதையும் பார்த்த கரிஷ்மாவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

சஞ்சய்யின் செல் நெம்பர் தெரியாததால் டயரியில் அப்பா எழுதியிருந்த அவனது அலுவலக நெம்பருக்கு டயல் செய்தபோது சஞ்சய்யின் செகரட்டரிதான் போனை எடுத்தாள். சஞ்சய் அமெரிக்காவில் இருப்பதாக அவள் சொன்னதும் கரிஷ்மா மேற்கொண்டு எதுவும் கேட்காமல் போனை வைத்தாள்.

ரோஷினி அவளையே பார்த்தபடி நின்றிருக்க, பாட்டி வாய்விட்டே கேட்டார் 'சஞ்சய் இல்ல?'

"சொல்றேன் வாங்கபாட்டி. என் அறையில் உப்கார்ந்து பேசலாம்" என விசாலாட்சியை அழைத்துச் சென்றாள் கரிஷ்மா. பின் தொடர்ந்த ரோஷினியிடம் "உனக்கு விருப்பமில்லாத விஷயத்தில் ஏன் தலையிடுகிறாய் ரோஷினி? நான் சஞ்சய் பற்றிப் பாட்டியிடமே பேசிக் கொள்கிறேன்" என்றபடி அறைக் கதவைத் தாழிட்டாள்.

முகத்தில் அறை வாங்கின தினுசில் ரோஷினி திகைத்து நின்றாள் உடனே கதவைத் திறந்த கரிஷ்மா, "எங்கிட்ட ஆக்டிங் பண்ணாதே மைடியர். சஞ்சய் நியூயார்க் வந்திருக்கிறானாம். தகவல் போதுமா? இன்னும் ஏதாவது வேணும்னா நீயே போன் பண்ணிப் பேசிக்கோ" என்று சிரித்தபடி மீண்டும் அறைக்கதவைத் தாழிட்டாள்.

“அக்காவை உள்ளே வரவிடாமல் இது என்ன விளையாட்டு கரிஷ்மா?” என்றார் விசாலாட்சி சின்னப் பேத்தியிடம்.

“நான் அறைக்கதவை மூடித்தான் விளையாடினேன். அவளோ மனசையே பூட்டி வெச்சிருக்கா” என்றாள் கரிஷ்மா பாட்டியிடம்.

சஞ்சய் இங்குதான் இருக்கிறான் என்று தெரிந்ததும் ரோஷிணிக்குத் தன்னையறியாமல் உற்சாகம் ஏற்பட்டது. இங்கிருந்து நியூயார்க் இரண்டாயிரத்து ஐநூற்று எழுபத்தி ஏழு மைல் தொலைவில் இருந்தாலும் அவன் இந்த நாட்டில் இருக்கிறான் என்பதே அவள் சந்தோஷமடையப் போதுமானதாக இருந்தது. எப்படியும் அவனிடம் பேசியே ஆக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அடங்காமல் இருக்கவும் அன்று அலுவலகத்தில் மதிய உணவு இடைவேளையில் சுஜாதா வீட்டிற்குப் போன் பண்ணினாள். போனை எடுத்த சண்முகநாதன் ரோஷிணி என்றறிந்ததும் உற்சாகமாக நலம் விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். எல்லாருடைய நலனையும் சொல்லி முடித்து, சுஜாதா வீட்டிலிருப்பவர்களை பற்றி எல்லாம் தெரிவித்த பிறகு,

“என்னம்மா விஷயம்?” என்றார் சண்முகநாதன்.

“சஞ்சய் வந்திருக்கிறானா?” என்றாள் ரோஷிணி தன் ஆவலை அடக்க முடியாமல்.

“ஓ வந்திருக்கிறானே!” என்ற சண்முகநாதன், எங்கே என்று கேட்பதற்கு முன்பே விளக்கம் தந்தார். “சுஜாதா வுடன் பெண் பார்க்கப் போயிருக்கிறான்.”

“பெண் பார்க்கவா? யாருக்கு?”

“யாருக்கா? இந்த வயதில் என்னைப் பார்த்தால் திருமணம் செய்து கொள்கிற மாதிரியா இருக்கிறது?” கடகடவெனச் சிரித்தார் சண்முகநாதன்.

“மாமா உங்க ஜோக் கொஞ்சமும் சகிக்கல” என்றாள் ரோஷிணி எரிச்சலுடன்.

“அப்படியா? உங்க ஊருக்கு வந்தபோது மாமா நீங்க கூட இருந்தா வீடே கலகலன்னு சிரிப்பும் சந்தோஷமுமா இருக்கு. இத்தனை நாளில் இப்போது தான் நாங்க எப்பவும் சிரிச்சுகிட்டே இருக்கோம்னு சொன்னியே!” சண்முகநாதன் நினைவு படுத்தினார்.

“தெரியாமச் சொல்லிட்டேன். போதுமா? இப்பச் சொல்லுங்க. யாருக்கு பெண் பார்க்கப் போயிருக்கிறார்கள்?” படபடத்தாள் ரோஷிணி.

“வேறு யாருக்கு சஞ்சய்க்குத்தான்.”

“சஞ்சய்க்கா?”

“ஆமாம். அவனுக்கும் வயதாகவில்லையா? நான் நன்றாக இருக்கும்போதே அவனுக்கு ஒரு திருமணத்தைச் செய்து வைத்து வயதான காலத்தில் நானும் உங்க பாட்டி இருக்கிற மாதிரி பேத்தி பேரன்களுடன் கழிக்க வேண்டாமா?”

“பெண் யார்?” என்றாள் ரோஷிணி. குரல் இறங்கிப் போனதை உணர்ந்த சண்முகநாதன் மகிழ்ச்சியுடன் விவரித்தார். “நம்ம சுஜாதா மாப்பிள்ளையின் உறவுப் பெண். சுஜாதா கணவர் குடும்பத்தினரே ஒரு வகையில் முன்பே உறவுதான் என்பதால் இந்தப் பெண்ணின் தாத்தா பாட்டியெல்லாம் நமக்கு ஏற்கனவே உறவுதான். ஒரே பெண். நியூயார்க்கில்தான் இருக்கிறார்கள். பெண் டாக்டராக இருக்கிறாள். பார்த்ததும் மயங்கி விழுகிற மாதிரி அழகு அந்தப் பெண்.”

“அவ்வளவு பயங்கரமாகவா இருக்கிறாள்?” என்றாள் ரோஷிணி வியப்புடன்.

“பயங்கரமாகவா? என்ன சொல்கிறாய் ரோஷிணி?”

“நீங்கதானே சொன்னீங்க. மயங்கி விழுகிற மாதிரின்னு. பார்த்ததும் பயத்துல மயங்கி விழலாமன்னா அந்தப் பொண்ணு எவ்வளவு கேவலமா இருக்கணும்?”

சண்முகநாதன் சிரிப்பை அடக்கியபடி சொன்னார். “இது அந்த மயக்கம் இல்ல ரோஷிணி. அழகுல மயங்கி விழறதுன்னு நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா? அந்த மாதிரி அழகு அந்தப் பெண்.”

“ஓ.. அப்ப உங்க மகன் விழுந்துட்டானா? இல்ல நின்னுகிட்டிருக்கானா?”

“விழுந்திருப்பானுதான் நினைக்கிறேன். காலையில் பெண் பார்க்கப் போனவன் இன்னும் வந்து சேரலையே!”

“பார்த்துக்கங்க மாமா. மயங்கி விழுந்ததில் எங்காவது அடிபட்டு விட்டதோ என்னவோ? நீங்க போய் தூக்கிட்டு வாங்க.”

“நீ சொல்வது நிஜம்தான். ஆனால் ஒரு பெண்ணிடம் மயங்கி விழுந்தால் உடம்பில் அடி ஏதும் படாது. இதயத்தில்தான் அடி படும்.”

“மாமா உங்களுக்கு வயசுக்கு தகுந்த புத்தி கொஞ்சமும் இல்லை.”

கோபமாக சொல்லிவிட்டுப் போனை வைத்தாள் ரோஷிணி. சண்முகநாதன் அதற்கு மேலும் சிரிப்பை அடக்க மாட்டாமல் வாய் வலிக்கச் சிரிக்கத் தொடங்கினார்.

சமையலறையில் இருந்த சுஜாதாவும், தன் லேப் டாப்பில் ஆழ்ந்திருந்த சஞ்சய்யும் “என்னப்பா, என்ன விஷயம்?” என்று வியப்புடன் ஓடி வந்தார்கள். சிரித்த

நூல் கண் ஓரத்தில் தேங்கி நின்ற நீரை துடைத்தபடி “ஒரு பழைய ப்ரண்டப்பா” என்றார் சண்முகநாதன்.

ரோஷிணி அலுவலகம் முடிந்து வீடு போய் சேர்ந்த போது மொத்தக் குடும்பமும் லானில் அமர்ந்திருந்தது. கரிஷமா எதையோ சொல்ல அப்பாவும் அம்மாவும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். ரோஷிணி காரை நிறுத்தி விட்டு வரவும் “இங்கே வா ரோஷிணி” என்றார் பரத் வாஜன் கை அசைத்து.

ரோஷிணி அப்பாவின் அருகே சென்று அமர்ந்ததும் அவள் தோளைத் தட்டி “என்ன இன்னிக்கு சோர்வா தெரியற?” என்றார் பரத்வாஜன்.

“இன்னிக்கு கொஞ்சம் வேலை ஜாஸ்த்திப்பா” என்றாள் ரோஷிணி. பூனம் கோபத்துடன் படபடத்தாள். “உன்னுடைய படிப்பையும் திறமையையும் வீணாகாமல் இருப்பதற்காகத்தான் நீ வேலைக்குப் போகிறாய். மற்றபடி நீ கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிச்சுதான் சாப்பிடணும்ங்கிற நிலையில் இங்கு யாரும் இல்லை தெரியுதா?”

“அதுக்காக என்னுடைய பாசனல் செலவுகளுக்கு உங்களைச் சார்ந்து இருக்க முடியுமா?” என்றாள் ரோஷிணியும் அதே கோபத்துடன். மகள் கோபத்தைக் காட்டவும் பூனம் தணிந்து போனாள்.

“இந்த வயசில்தான் வாழ்க்கையை உல்லாசமா அனுபவிக்க முடியும். இந்த நாள் சந்தோஷங்களை மிஸ் பண்ணினேன்னா பிறகு மீண்டும் கிடைக்காது. அட் லீஸ்ட் கல்யாணம் ஆகிற வரையாவது வீட்டில் எங்களுடன் இரு. வீட்டை நிர்வகிக்க கத்துக்கோ.”

ரோஷிணி பதில் பேசாமல் அமர்ந்திருக்க, பரத் வாஜனும் சொன்னார். “நானே இதைப் பத்தி உங்கிட்ட

சொல்லணும்னு இருந்தேன். பேசாம வேலையை ரிசைன் பண்ணிட்டு எங்களோடு சந்தோஷமாய் நேரத்தை செலவழி. உன்னுடைய குவாலிபிகேஷனுக்கு எப்போ வேண்டுமானாலும் வேலை கிடைக்கும். உனக்கு தோணும்போது திருமணத்திற்குப் பிறகு கூட வேலை பார்க்கலாம்" என்றார்.

"எனக்குக் கல்யாணம் பண்ணதைத் தவிர உங்களுக்குக் கெல்லாம் வேறு வேலையே இல்லையா?" என்றாள் ரோஷிணி எரிச்சலை உள்ளடக்கிய குரலில்.

"உனக்குச் சீக்கிரம் கல்யாணம் நடந்தால்தானே எனக்கு லைன் திளியர் ஆகும்" என்றாள் கரிஷ்மா.

"அவ்வளவு அவசரம் இருந்தா நீ முதல்ல பண்ணிக்கோ" என்றாள் ரோஷிணி.

"நான் ரெடிதான். ஆனா இந்த வீட்ல யாரும் அதைப் புரிஞ்சிக்க மாட்டேங்கறாங்களே" என கரிஷ்மா புலம்பினாள். பாட்டி சிரித்தபடி எழுந்து போய் சூடாய் இட்லி, சட்னி, சாம்பாருடன் வந்தார்.

"சாப்பிடு ரோஷிணி" என அவளிடம் கொடுக்கவும், "இல்ல பாட்டி வரும்போதுதான் கூல்ட்ரிங்க்ஸ் குடிச் சேன்" என்றாள் ரோஷிணி.

"கூல்ட்ரிங் வெறும் தண்ணி தானே. அதுல் வயிறு நிரம்புமா?" என்ற பாட்டி இட்லியை சாம்பாரில் தொட்டு ஊட்டத் தொடங்கினார்.

"என்ன இருந்தாலும் உங்களுக்கு பெரிய பேத்தி மீதுதான் பிரியம் அதிகம். எனக்கு என்னைக்காவது இப்படி ஊட்டி விட்டுருக்கீங்களா?" என்றாள் கரிஷ்மா லேசான பொறாமையுடன்.

"சரியா சாப்பிடாதவங்களுக்குத்தான் ஊட்டி விடுவாங்க. நீ அடுப்பில் வேகும் போதே தட்டுல போட்டு சாப்பிடுவ. உனக்கு யார் ஊட்டுவா?" என்றாள் ரோஷிணி கிண்டலாய்.

"அப்படின்னா இனி நான் சாப்பிடவே போவதில்லை. உண்ணா விரதம் இருக்கப் போகிறேன். ஊட்டி விட்டால் தான் சாப்பிடுவேன்." என்று கரிஷ்மா சிணுங்கவும், "அதுக்கு ஏன் உண்ணாவிரதம் எல்லாம் இருக்கணும்? நான் ஊட்டி விடுகிறேன்" என்று விசாலாட்சி கரிஷ்மாவுக்கு ஊட்டி விட்டார்.

"ம்.. இவள் உடம்பு இளைக்க ஒரு சான்ஸ் கிடைச்சதென்னு நினைச்சேன். விட மாட்டேங்கறீங்களே" என சலித்தாள் ரோஷிணி.

"உன் கையால் சாப்பிட்டு எவ்வளவு நாளாச்சும்மா!" என்றபடி பரத்வாஜன் அம்மாவின் அருகில் வந்து உட்காரவும் தன் இரு பேத்திகளுடன் சேர்த்து அந்த ஐம்பது வயது குழந்தைக்கு உணவு ஊட்டினாள் விசாலாட்சி.

"எனக்கும் குடுங்க அததை" என பூனமும் கணவன் மகள்களுடன் போட்டியிட்டாள்.

"எல்லாத்துக்கும் ஊட்டி விட்டுட்டே இருந்தா பாட்டி எப்ப சாப்பிடுவது?" என ரோஷிணி தட்டிலிருந்த உணவை எடுத்து பாட்டிக்கு ஊட்டி விட்டாள்.

விசாலாட்சிக்கு கண் கலங்கியது. "கடவுளே இந்த பிறவியில் இனி எனக்கு வேறு எதுவும் வேண்டாம்." வாய் ப்ராத்தித்தது.

"பாட்டி ஏன் அழற?" என்றாள் ரோஷிணி பதட்டத் துடன்.

"நீ பாசமா ஊட்டி விடும்போதே நினைச்சேன். இப்படி ஏதாவது நடக்கும்னு ஊட்றேன்னு சொல்லிட்டு பச்சை மிளகாயை இட்லியோட வெச்சு குடுத்தா பாட்டி பாவம் என்ன செய்வா?" என்றாள் கரிஷ்மா.

"இட்லில் ஏதுடி பச்சை மிளகாய்?" ரோஷிணி கேட்கவும் எல்லோரும் சிரித்தனர்.

சிரிப்பும் விளையாட்டுமாய் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் சஞ்சய் இங்கேயே இருந்தும் ஒரு போன் கூட பண்ணவில்லை என்பது உறுத்தலாகவே இருந்தது. இரண்டு நாள் அவளை கவனித்த பாட்டியே மூன்றாம் நாள் கேட்டாள். "ஏதாவது பிரச்சனையா ரோஷிணி?" என்று.

"அப்படி ஏதுவுமில்லையே! ஏன் கேட்கிறாய் பாட்டி?"

"வாடித் தெரிகிறாயே" என்றுதான் கேட்டேன்."

"ஒரேயடியாய் இல்லை என்று மறுக்க முடியாமல், "என்னவென்று தெரியவில்லை பாட்டி. ஒரே போர் அடிக்கிறது" என்றாள்.

"உன் அம்மாவும் அப்பாவும் சொல்கிற மாதிரி கொஞ்ச நாள் வீட்டில் இருந்து பாரேன்" என்றார் விசாலாட்சி.

"கொஞ்ச நாள்னா விடுமுறை வேண்டுமானால் எடுக்கலாம். அவங்க சொல்ற மாதிரி ரிசைன் பண்ணிட்டு வீட்டையே சுத்தி வருவது என்னால் முடியாது பாட்டி."

"அப்படி சுத்தி வரத் தேவையும் இல்லை" என்றார் விசாலாட்சி. நம்ம செலவுகளுக்குப் பிறர் கையை எதிர் பார்த்துக் காத்திருப்பது அது புருஷனோ அப்பாவோ

யாராயிருந்தாலும் ரொம்ப கடினமான விஷயம். மிகக் கேவலமும் கூட."

"பாட்டி நீயா இப்படிப் பேசற? உனக்குள் இத்தனை தன்மானம் இருக்கிறதா? என்றாள் ரோஷிணி வியப்புடன்.

"ஆமாம் ரோஷிணி மூணு பசங்களை பெத்துட்டு எல்லா செலவுகளுக்கும் புருஷன் கையை எதிர்பார்த்து அவமானப்பட்டு தின்ற என்னை மாதிரி பொம்பளைங்க தான் தங்கள் வாரிசுகள் சொந்தக் காலில் நின்றே ஆக வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்துடன் வளர்க்கிறார்கள்" என்றார் பாட்டி.

"பாட்டி நீ பார்க்கறதுக்குதான் பசு. உள்ளுக்குள்ள பெரிய புலி" என்றாள் ரோஷிணி சிரிப்புடன்.

10

விசாலாட்சி அமெரிக்கா வந்ததிலிருந்து இங்கு ஏற்கனவே குடியேறியிருந்த துவாகளது பழைய உறவுகள் புதுப்பிக்கப்பட்டன. நண்பர்கள், உறவினர்கள் யார் யார் எங்கேயிருக்கிறார்கள் என்ற விஸ்ட்டையே விசாலாட்சி தயார் செய்து வைத்திருந்தார். அடிக்கடி அவர்களுக்குப் போன் செய்து நலம் விசாரித்தாள். அருகில் இருந்தவர்கள் விசாலாட்சியைப் பார்க்க வந்து போனார்கள். விசாலாட்சியும் அவர்களுடன் சேர்ந்து விநாயகர் சதுர்த்தியை கொண்டாடினார்.

“அம்மா வந்தவுடன் உறவுகளைச் சேர்த்து நமக்கு ஒரு பாலம் அமைத்து கொடுத்து விட்டாள் பார்த்தாயா?” என்றார் பரத்வாஜன் மனைவியிடம்.

“அத்தையைப் போல் ஒரு அற்புதமான மனுஷியை நான் பார்த்ததேயில்லை. நல்லவேளை இப்போதாவது அவர்களுடன் இருக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததே” என்றாள் பூனம் நெகிழ்ச்சியுடன்.

“சந்தர்ப்பம் தானாக கிடைக்கவில்லை. என் பெண் உருவாக்கினாள்.”

“என்ன, உங்கள் பெண்ணா?”

“ஆமாம். ரோஷிணி என் பெண் தான். அதில் என்ன சந்தேகம் உனக்கு?” என்றார் பரத்வாஜன் குரலில் அழுத்தத்துடன்.

பூனம் திருப்தியுடன் சிரித்தபடி காலிங்பெல் சத்தத்திற்கு எழுந்து போனாள். அதற்குள் பாலை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிய விசாலாட்சி “பசு மாட்டுப் பால், எத்தனை திக்கா கள்ளி சொட்டு மாதிரி இருக்கு. நம்ம ஊர்ல கூட இப்படிப் பாலும் தினம் புதுசா காய்கறியும் கிடைக்காது. தண்ணி கூட பைப்லயிருந்து அப்படியே பிடிச்சி குடிக்கலாம். காய்ச்சி சுத்திகரிக்க வேண்டியதே இல்லையே” என்றும் தன் வழக்கமான ஆச்சர்யத்துடன், சமையலறைக்குச் சென்றவரை பரத்வாஜன் கூப்பிட்டார்.

“நீங்க போய் பேசிட்டு இருங்க அத்தை. நான் டீ போடுகிறேன்” என பூனம் விசாலாட்சி கையிலிருந்த பாலை வாங்கிக் கொண்டு சமையலறைக்குள் சென்றதும் விசாலாட்சி மகன் அருகே வந்து அமர்ந்தாள்.

“அம்மா அப்பாவின் ஒன்று விட்ட தம்பி வடிவேல் சித்தப்பா வாஷிங்டனிலிருந்து ஒரு முறை உங்களிடம் பேசினாரே நினைக்கிறதா?” என்றார் பரத்வாஜன்.

“ஆமாம். அவனுடைய பெண்ணுக்குத் திருமணம் ஏற்பாடாகி இருப்பதாகக் கூடச் சொன்னானே!” என்றார் விசாலாட்சி நினைவு வந்தவராக.

“அந்தக் கல்யாணத்துக்குத்தான் காட்டு அனுப்பியிருக்கிறான். என்னிடம் போனிலும் கட்டாயம் குடும்பத்துடன் வரவேண்டும் என்று சொன்னார். சென்ற வருடம் பையனுக்குத் திருமணம் என்று அழைத்தார்கள். நான் போகவில்லை. இதுவரை சண்முகநாதனைத் தவிர எந்த உறவினர்களுடனும் தொடர்பு இல்லாமல் இருந்தேன். இப்போது நீங்களும் இங்கே இருப்பதால் எனக்கும் போகலாம் என்று ஆசையாக இருக்கிறது.”

“கட்டாயம் போகலாம்” என்றார் விசாலாட்சி உற்சாகத்துடன்.

“அப்பா பாட்டி இப்படியே கோவில், உறவு விசேஷம்னு அமெரிக்காவிலிருக்கிற ஐம்பது ஸ்டேட்டையும் ஒரு ரவுண்ட் அடிக்கப் போறாங்க பாருங்க” என்றாள் கரிஷ்மா கிண்டலாய்.

“நல்லா சுத்தட்டும். இந்தியாவில் இதுவரை வீட்டை விட்டே வெளியே சென்றிராத அம்மா இப்பவாவது வர்றாங்களேன்னு எனக்கு சந்தோஷமா இருக்கு” என்றார் பரத்வாஜன்.

“ரோஷிணி ஏதாவது ஷோ போகலாமா?” என்றாள் லிரியா.

“ம்ஹூம்.”

“பீச் ஹோட்டல் அல்லது ரெட்வூட் பாரஸ்ட்?”

“எனக்கு மூட் இல்ல லிரியா.”

“சினிமா?” அல்லது பார்க்?”

"சரி மவுண்டன் வ்யூ கடை வீதிக்குப் போய் தமிழ் நாட்டு உணவு சாப்பிடலாமா?"

"அதைத்தான் தினமும் சாப்பிடுகிறேனே."

"அப்ப எங்கே போகலாம் என்று நீயே சொல்?"

"எங்கும் வேண்டாம். இங்கேயே இருக்கலாம்" என்றாள் ரோஷிணி முடிவாக.

லிரியா ரோஷிணியைச் சந்தித்து ரொம்ப நாட்கள் ஆகியிருந்ததால் அவளை சந்திக்க லிரியா வந்திருந்தாள். வந்ததிலிருந்து வெளியே போகலாம் என்று அவள் அழைக்க ரோஷிணி எங்கும் வர மறுத்தாள். விசாலாட்சி ஒரு பீங்கான் கப்பில் தேங்காய்ப் பாலில் மிதந்த இடியாப் பத்தை லிரியாவிடம் கொடுத்தார். வாங்கி சுவைத்த லிரியா, "ஸ்வீட் நூடுல்சா? மிகவும் வித்தியாசமாக இருக்கிறது" என ரசித்து சாப்பிட்டாள்.

"ரொம்ப நல்ல பெண்ணாய் தெரிகிறாள்" என்றாள் விசாலாட்சி ரோஷிணியிடம்.

"பின்னே, நீ கொடுத்த இடியாப்பத்தை நூடுல்சுன்னு நினைச்சி சாப்பிடறானே!" என்றாள் ரோஷிணி கிண்டலாய்.

லிரியா மேலும் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு கிளம்புகையில் சொன்னாள். "நான் நாளை வாஷிங்டன் போகிறேன். திரும்பி வர ஒரு மாதம் ஆகக்கூடும். எனக்கு போன் செய்ய மறக்காதே."

வாஷிங்டன் என்ற வார்த்தை காதில் விழுந்ததும் விசாலாட்சி ரோஷிணியிடம் சொன்னார். "நம்ம வடிவேல் பெண்ணுக்கு வாஷிங்டனில்தான் கல்யாணம். பரத் வாஜன் கூட நாம் எல்லோரும் போகலாம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தானே" என்றார்.

"அப்படியானால் நானும் வருகிறேன்" என்றாள் ரோஷிணி உடனடியாக.

"ரோஷிணி நீ வாஷிங்டனில் எங்கே தங்குகிறாய் என்ற தகவல் கொடு. நாம் இருவரும் சந்திக்கலாம். வாஷிங்டனில் என் வீட்டில் நீ கண்டிப்பாய் சில நாள் தங்க வேண்டும்" என்றாள் வற்புறுத்தலாய்.

"நாம் கட்டாயம் சந்திக்கலாம். உன் வீட்டில் தங்குவதைப் பற்றி வீட்டில் என் பெற்றோரிடம் பேசி விட்டுச் சொல்கிறேன்" என்றாள் ரோஷிணி.

லிரியா விடைபெற்றுப் போனதும் "இந்த பெண்ணின் வீடு வாஷிங்டனிலா இருக்கிறது? இங்கே எங்கு தங்கியிருக்கிறாள்?" என்றார் விசாலாட்சி.

"இவளது சிறு வயதில் இங்கேதான் லிரியாவின் பெற்றோர் இருந்தார்கள். நாங்கள் கல்லூரியில் படிக்கும் போது லிரியாவின் அப்பாவிற்கு வாஷிங்டனில் பெரிய அரசு உத்யோகம் கிடைத்த பிறகு அவளது அப்பாவும் அம்மாவும் வாஷிங்டன் குடி போனார்கள். லிரியா தனியாக ஒரு விடுதியில் தங்கியிருக்கிறாள். விடுமுறை கிடைக்கும் போதெல்லாம் லிரியா தன் பெற்றோரிடம் போய் விடுவாள்" என்றாள் ரோஷிணி.

"அப்பா அண்ணன் வந்து ஒரு வாரமாகிறது. நீங்களும் அமைதியாகவே இருக்கிறீர்கள். எப்போது பெண் பார்க்கப் போவது?" என்றாள் சுஜாதா.

"கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறவனைக் கேள்" என்றார் சண்முகநாதன் பட்டுக் கொள்ளாமல்.

"அண்ணா நீயே சொல்லு எப்ப போகலாம்?" என்றாள் சுஜாதா அண்ணனிடம்.

“அப்பாவுடன் தங்கையுடன் கொஞ்ச நாள் இருக்கலாம் என்று என் வேலைகளை எல்லாம் ஒதுக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். என்னை நிம்மதியாய் இங்கே இருக்க விட மாட்டியா நீ?” என்றான் சஞ்சய் கடுப்புடன்.

“அண்ணா உனக்காகத்தானே சொல்கிறேன். நானும் இங்கே இருக்கிறேன். அம்மாவும் இல்லாத உன்னைப் பார்த்துக் கொள்ள ஒரு பெண் வேண்டாமா?” சுஜாதா சொல்லி முடிக்கும் முன் கண்களில் நீர் ததும்பியது.

“அட்டா என்ன இது! நீ இப்படி வருத்தப்படும் நிலையில் நான் இல்லை. நான் நன்றாக இருக்கிறேன். மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். நீயாக எதையாவது கற்பனை செய்து கொண்டு எனக்குத் துணை தேடாதே. வாழ்க்கை முழுவதும் இவளுடன்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிற பெண்ணைத்தான் நான் மணப் பேன்.”

“சரி எந்தப் பெண்ணையாவது போய் பார்த்தால்தான் உனக்கு இவளை மணந்து கொள்ளலாம் என்று தோன்றும்.”

“நிச்சயமாய் நீ பார்த்திருக்கிற பெண் நான் நினைக்கிற மாதிரி இருக்க மாட்டாள்” என்றான் சஞ்சய் உறுதியுடன்.

“பார்க்காமலே எப்படிச் சொல்கிறாய்?”

சஞ்சய் அதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறவும் சுஜாதா கெஞ்சலில் இறங்கினாள். “அண்ணா அந்த பெண் சினிமா ஸ்டார் மாதிரி இருக்கிறாள். என்ன அழகு தெரியுமா? நானே அசந்து போய் விட்டேன். நீ எதுவா யிருந்தாலும் அவளுடன் பேசிப் பார்த்து விட்டு முடி வெடு.” சஞ்சய்க்கு தங்கையின் கெஞ்சல் பரிதாபத்தை ஏற்படுத்தவே, என்ன செய்வது என்று யோசித்தான்.

“அண்ணா இப்படிச் செய்தால் என்ன?” என்றாள் சுஜாதா எதையோ நினைத்தவளாய்.

“எப்படி?”

“அந்தப் பெண் வீட்டாரை இங்கே வரச் சொல்ல லாம்.”

“மாப்பிள்ளை பார்க்கவா?”

“பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்வதுதான் முக்கியம். அது எங்கே பார்த்தால் என்ன?” என்றாள் சுஜாதா விடாப்பிடியாக.

“இங்கே என்னைப் பெண்ணுக்கு காபி கொடுக்கச் சொல்லி, பாட்டு பாடச் சொன்னால்?”

“சொன்னால் என்ன, பாடிவிட்டுப் போயேன்.”

“உனக்கு வரவர தமிழ் ரொம்ப அதிகமாகி விட்டது. மனோகர் கொடுக்கிற இடம் போலும்” என்றபடி சஞ்சய் எழுந்து செல்லவும், “அண்ணா எனக்குப் பதில் சொல்லி விட்டுப் போ” என்றாள் சுஜாதா.

அத்தனை நேரமும் மகன் நழுவிக்கொள்வதையும், மகள் அவனிடம் மல்லுக்கு நிற்பதையும் வேடிக்கை பார்த்த சண்முகநாதன் இன்னும் நாலு நாளில் வாஷிங் டனில் வடிவேல் வீட்டுத் திருமணத்திற்குப் போகிறோம் இல்லையா, அங்கே பார்த்துக் கொள்ளலாம். கல்யாணத் துக்குப் போன மாதிரியும் இருக்கும். பெண் பார்த்த மாதிரியும் ஆச்சு” என்றார் முடிவாக.

“குட் ஐடியா” என்றாள் சுஜாதா உற்சாகத்துடன்.

“எப்படியோ தப்பினோம்” என்றான் சஞ்சய் மனதிற்குள்.

பரத்வாஜனின் குடும்பம் வாஷிங்டன் கிளம்புவதற்கான பரபரப்பில் இருந்தது. விசாலாட்சிக்கும் பூனத்திற்கும் புதிய புடவைகள் ரவிகைகளுடன் தயாராகி வந்து விட்டனர். கரிஷ்மா கூட தான் பட்டு பாவாடையும் தாவணியும் அணியப் போவதாகச் சொன்னாள். ரோஷிணியைக் கேட்டபோது "சஜாதா வீட்டிற்குப் போனபோது கொடுத்த புடவையை இன்னும் நான் உடுத்தவே இல்லை. அதையே கட்டிக் கொள்கிறேன்" என்றாள்.

"நமக்குத் தெரிந்து இப்போதுதான் அப்பா உறவில் முதன் முறையாக ஒரு அசல் தமிழ் கல்யாணம் பார்க்கப் போகிறோம். எனக்கு ரொம்ப இன்ட்ரஸ்டிங்காக இருக்கிறது" என்றாள் கரிஷ்மா ரோஷிணியிடம். தங்கையின் ஆர்வத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாதவளைப் பார்த்த கரிஷ்மா "சண்முகநாதன் மாமாவுக்கும் திருமண வீட்டினர் நெருங்கிய உறவுதான். இப்போது இங்கேயிருக்கும் சஞ்சய் திருமணத்திற்கு வந்தாலும் வரலாம்" என்றாள் ரோஷிணியிடம்.

"அவன் வரமாட்டான் கரிஷ்மா" என்றாள் ரோஷிணி.

"எப்படிச் சொல்கிறாய்? உனக்கு போன் செய்தானா?"

"இல்லை. அவனுக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன. அவன் இப்போது நியூயார்க் வந்திருப்பதே கல்யாணத்திற்குப் பெண்ணைப் பார்க்கத்தான். கிட்டத்தட்ட முடிவான மாதிரிதான் மாமா சொன்னார்."

"மாதிரிதானே! நிச்சயமாய் முடிவாகவில்லையே. இந்த அரேன்ஜட் மேரேஜில் எத்தனையோ பெண்ணைப் பார்க்கிறார்கள். அழகு படிப்பு, வசதி எல்லாம் இருந்தாலும் பல திருமணங்கள் முடிவாவதில்லை" என்றாள் நூத்துக் கிழவி போல.

சஞ்சய் பெண்ணைப் பார்க்க போயிருந்ததாக மட்டும் நான் சண்முகநாதன் சொன்னார் என்பது அப்போதுதான் மனதில் உறைக்க "ஒருவேளை பெண்ணை அவனுக்குப் பிடித்திருக்கலாம். இப்போது முடிவுகூடச் செய்திருக்கலாம்" என்றாள் சந்தேகத்துடன்.

"பைத்தியமே! சஞ்சய்யின் விதி சான்பிரான்சிஸ் கோவில் இருக்கும்போது நியூயார்க் பெண் எப்படி முடிவாகும்?" என்றாள் கரிஷ்மா அக்காவின் தலையை நலைத்து.

ரோஷிணி முகம் மலர தங்கையுடன் சேர்ந்து சிரித்தாள்.

முதன் முறையாக கரிஷ்மாவும் ரோஷிணியும் வாஷிங்டன் வந்திருந்ததால் அவர்களுக்கு அந்த நகரம் பிரமிப்பாக இருந்தது. ஏக்கர் கணக்கில் விஸ்தீரணம் கொண்டிருந்த கட்டிடங்களும், அதை ஒட்டிய மலர்த் தோட்டங்களும், திரும்பிய பக்கமெல்லாம் சிரிக்கும் டியூலிப் மரங்களும், பசேலென்ற புல்வெளிகளும் கூடவே வரும் 'போடாமாக்' நதியுமாய் கவிதைத் தனமான அழகுடன் இருந்தது வாஷிங்டன்.

அதை ரோஷிணி பரத்வாஜனிடம் சொன்னபோது "உலகின் மிகப் பெரிய வல்லரசான அமெரிக்காவின் தலை நகரம் இத்தனை அழகுடன் பிரமிப்புடன் இல்லை என்றால்தான் நீ ஆச்சரியப்பட வேண்டும்" என்றார்.

பரத்வாஜன் குடும்பத்தினர் தங்க திருமண வீட்டார் ஏற்பாடு செய்திருந்த வீட்டிற்குச் செல்ல வெகுதூரம் பயணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

"இவ்வளவு தூரமா?" என்று கரிஷ்மா சலித்துக் கொள்ளவும், பரத்வாஜன் சிரித்தார். "இங்கு ஒவ்வொரு

கட்டிடமும் வெட்டவெளியுடன் ஏக்கர் கணக்கில் விஸ்தாரமாய் இருப்பதால் டி.ஸி. எனப்படும் நகரின் மையப் பகுதியிலிருந்து மக்கள் வசிக்கும் பகுதி ஐம்பது மைல்கள் தள்ளி இருக்கின்றன. நகரின் மையப் பகுதியில் வேலை செய்பவர்கள் தினமும் ஐம்பது அறுபது மைல்கள் பயணம் செய்துதான் வேலைக்கு வருகிறார்கள்" என்று மகளிடம் விளக்கினார். அருகருகே இருந்த இரண்டு பெரிய வீடுகளில் ஒன்றில் திருமணமும், மற்றொரு வீட்டில் உறவினர்கள் தங்கவும் ஏற்பாடாகியிருந்தது. சிலர் ஹோட்டல்களிலும் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

"நாளன்றுதான் திருமணம். இன்றும் நாளையும் ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கலாம்" என்றார் பரத்வாஜன்.

ஒரு வாடகைக் காலை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு அவர்கள் வாஷிங்டன் நகரத்தைச் சுற்றி வந்தார்கள். கேப்பிடல் ஹில்லில் இருந்த ஆபிரஹாம் லிங்கனின் நினைவகத்திற்குப் போனார்கள். லிங்கனின் சிலைக் கீழே செதுக்கியிருந்த "கடவுள் படைத்த மனிதரில் வேற்றுமை இல்லை. வேற்றுமைப் படுத்துவது கடவுளுக்கு நாம் செய்யும் துரோகம்" என்ற அவரது வார்த்தைகளை சத்தமிட்டு படிக்கையில் "இந்தியாவில் பாமர மக்களின் ஜாதிய கொடுமைகளுக்கும் அன்றைய அமெரிக்க வெள்ளையர்களின் கறுப்பின வெறிக்கும் வித்தியாசம் எதுவுமில்லை" என்றார் பரத்வாஜன்.

"இப்போது நிறம் மாறி விட்டது அப்பா. அமெரிக்காவே ப்ரவுன் நிறமாகி வருவதாகச் சொல்கிறார்கள். முக்கியமாய் ஒபாமா அதிபரான பிறகும் நீங்கள் இப்படிச் சொல்லலாமா?" என்றாள் ரோஷிணி.

"ஒபாமாவின் வெற்றியில் அவரது தாயாரின் இனத்திற்கும், நிறத்திற்கும் கூடப் பங்கிருக்கிறது" என்றாள் கரிஷ்மா சிரித்தபடி.

அரசியலையும், கல்வியையும் உலக சரித்திரத்தையும் பெற்றோரிடம் தயங்காமல் விவாதிக்கும் அமெரிக்க குழந்தைகளின் அதிபுத்திசாலித்தனத்தையும், சுதந்திரப் போக்கையும் கண்டு வியந்தபடி அவர்களுடன் நடந்தார் விசாலாட்சி.

ஜெபர்ஸன் மெமோரியலில் 'எல்லா மதத்தினருக்கும் இந்த மண்ணில் இடமுண்டு. கருத்து சுதந்திரமே எனது மந்திரம்' என்ற வரிகள், ரூஸ்வெல்டின் நினைவகத்தில் 'போரில் வெற்றி பெறுவது முக்கியமல்ல. போர் உண்டாகும் காரணங்களை களைவதுதான் முக்கியம்' என்ற வைர வரிகளை படித்து சிலிர்த்துப் போய், ஸ்மித்ஸோனியன் அருங்காட்சியகத்தை பார்வையிட்டு, இந்திய ஸ்பதிகளால் கட்டப்பட்டு அழகிய சுத்தமான கோவில்களில் குடியிருக்கும் தெய்வங்களை வலம் வந்து வீடுவந்து சேர இரவாகி விட்டது.

பாயில் சப்பணமிட்டு அமர்ந்து வடை பாயசத்துடன் கூடிய கல்யாண சமையலை ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டு அசதியில் எல்லோரும் சீக்கிரமே தூங்கப் போனார்கள்.

மறுநாள் காலையில் மேளமும், நாதஸ்வர இசையுமாய் கல்யாண வீடுகளை கட்டியது. விருந்தினர்கள் ஒவ்வொரு வராய் வந்து சேர ஆரம்பித்தனர். பாட்டி ஒவ்வொருவராய் தேடிப்போய் நலம் விசாரித்து நெடுநாளைய கதைகளைப் பேசி மகிழ்ந்தாள். மருமகளையும், பேத்திகளையும் பெருமையுடன் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள். நல்லுங்கு, மாப்பிள்ளை அழைப்பு, நிச்சயதார்த்தம் என்ற கல்யாணச் சடங்குகளை கரிஷ்மா ஆவலுடன் வேடிக்கைப் பார்த்தாள்.

"அம்மா ரோஷிணி கல்யாணத்திலேயும் இதே மாதிரி எல்லாம் செய்ய வேண்டும்" என்றாள் பூனத்திடம்.

“அதற்கு முதலில் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்” என்றாள் பூனம்.

“ஏய், அம்மா கூடப் பேச கத்துக்கிட்டாங்க பாரேன்” என இருவரும் சிரித்தார்கள்.

“அட்டே ரோஷினியா இது?” என்ற சண்முகநாதனின் குரலில் மூவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

சஜாதாவின் குழந்தையுடன் சண்முகநாதன் நின்றிருந்தார்.

“புடவையில் ரோஷினியை அடையாளமே தெரிய வில்லை. உள்ளே வரும்போது நான் கூட இது எந்த ஊர் அழகியோன்னு நினைச்சேன்” என்றார் தொடர்ந்து.

“கூசாமப் பொய் சொல்லாதீங்க மாமா. நான் கூடத்தான் பட்டுப் பாவாடையும் ஒட்டியாணமுமாய் நிற்கிறேன். நான் கண்ணுக்குத் தெரியலையா உங்களுக்கு?” என்றாள் கரிஷ்மா கிண்டலாய்.

“ஓ, கரிஷ்மாவும் இங்கேதான் இருக்கிறாயா? நான் பார்க்கவேயில்லை” அவளைச் சீண்டினார் சண்முக நாதன்.

“என்னைப் போன்ற ஒரு அழகிய பெண்ணைப் பார்க்காம இருந்தீங்கன்னா உங்களுக்கு கண் சரியா தெரியலேன்னு அர்த்தம்.”

கரிஷ்மா சொல்ல, “அதெல்லாம் இல்லை. வயசா யிடிச்சின்னு அர்த்தம்” என ரோஷினி சொல்லவும் எல்லோரும் சிரித்தனர்.

“ஷ... என்ன இது மாமாவிடம் மரியாதை இல்லாமல்?” என பூனம் மகள்களை அதட்டவே, “விடும்மா. என்னிடம் பேசத்தான் யார் இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் தானாகட்டும்

வேறு யாரிடம் இத்தனை உரிமையுடன் பேச முடியும்?” என பரிந்தார் சண்முகநாதன்.

எல்லோரும் பேச்சில் மூழ்கியிருக்க சண்முகநாதனின் தோள்களுக்கு பின்னால் பார்வையை ஒட்டிய ரோஷினி யிடம் “யாரைத் தேடுகிறாய்? ரோஷினி?” என்றார் சண்முகநாதன் விஷமமாக.

“யாரையும் இல்லையே, சும்மா பார்த்தேன்.”

“பொய் சொல்லாதே, எனக்குத் தெரியும் நீ யாரை எதிர்பார்க்கிறேன்னு!”

“யாரை?” என்றாள் ரோஷினி படபடப்புடன்.

“இந்த குழந்தை எங்கிட்ட இருக்கானே, இவங்கம்மா எங்கேன்னுதானே பார்க்கிறாய்?”

“எப்படி மாமா அவ்வளவு கரெக்ட்டா கண்டு பிடிச்சீங்க?” என்றாள் ரோஷினி விழிகளை விரித்து.

“அதுதான் என் சாமர்த்தியம்” என்றார் சண்முகநாதன் பெருமையுடன். இவர்கள் பேச்சைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த கரிஷ்மா, “மாமா” என்றாள் இனிமையாக. “எனக்கு ஒரு சந்தேகம்.”

“என்ன சந்தேகம்?”

“நீங்க பிறக்கும் போதே இப்படி கிழவனாய் தான் பிறந்தீங்களா?”

“ஏன் அப்படிக்கேட்கிறாய்?”

“இல்ல வயசு பிள்ளைகளின் மனசு உங்களுக்குப் புரியவேயில்லையேன்னு கேட்டேன்.”

சண்முகநாதன் கடகடவெனச் சிரித்தார். அப்போது தான் உள்ளே வந்த சஜாதா தன்னைப் பார்த்ததும்

அப்பாவிடமிருந்து தாவிய மகனை தூக்கிக் கொண்டு சகோதரிகள் இருவரையும் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

“யு லுக் ஸ்வீட்” என கரிஷ்மாவின் கன்னத்தை செல்லமாய் கிள்ளியவள்.

“புடவையில் நீங்க ரொம்ப அழகாய் இருக்கீங்க” என்றாள் ரோஷிணியிடம்.

“இத்தனை நேரமாய் நானும் இதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்” சண்முகநாதன் மகளுக்கு ஒத்துப் பாடினார்.

“இந்தப் புடவையை அண்ணன்தான் செலக்ட் பண்ணினான். நான் உங்களுக்கு வேறு கலர்தான் தேர்ந்தெடுத்தேன். அண்ணன்தான் இந்த கலர் நல்லாயிருக்கு. டிசைன் பிடிச்சிருக்கு. இதையே எடுக்கலாம் என்று எடுத்தான். அவன் செலக்ட் பண்ணிய டிரஸ் உங்களுக்கு எவ்வளவு அழகா பொருந்தியிருக்குன்னு பார்த்தா ரொம்ப சந்தோஷப் பட்டிருப்பான். ஆனால் ஏதோ வேலை விஷயமாய் போயிருக்கிறான். நாளையதான் திருமணத்தில் கலந்து கொள்வான்” என்றாள் சுஜாதா.

“அப்பாவை விட பொண்ணு பெட்டர்தான். இல்லையா?” ரோஷிணியின் காதருகே முணுமுணுத்தாள் கரிஷ்மா.

மனோகரும், பரத்வாஜனும் அவர்களுடன் வந்து சேர்ந்து கொள்ளவே எல்லோரும் சுற்றி அமர்ந்து பேசிய படியே திருமண நிகழ்ச்சிகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“சண்முகநாதன் எப்ப வந்தீங்க?” என்றபடியே தன் அருகில் வந்தவரைப் பார்த்த சண்முகநாதன் “வாங்க” என்றார் கைகளை குவித்து.

“இவர் நம் சுஜாதா மாப்பிள்ளைக்கு சித்தப்பா. அவர் மனைவி” என்று அமர்ந்திருந்தவர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தியவர் பெற்றோரின் அருகே நின்றிருந்த மிக அழகிய பெண்ணைக் காண்பித்து “இவர்கள் பெண் அனுஷா. ஒரே பெண். நியூயார்க்கில் டாக்டராக இருக்கிறாள்” என்றார்.

பெரியவர்கள் கைகுலுக்கிக் கொள்ள கரிஷ்மாவும், ரோஷிணியும் அனுஷாவிடம் மரியாதையின் பொருட்டு “ஹலோ” என்று முறுவலித்தனர்.

“அனுஷாவைத்தான் அண்ணனுக்குப் பார்த்திருக்கிறோம்” என்றாள் சுஜாதா.

ரோஷிணி ஒரு திகைப்புடன் அந்தப் பெண்ணை உற்று கவனித்தாள்.

வெள்ளை வெளேரென்ற நிறமும், உயரமும் அதற்கேற்ற உடல் கட்டுமாய் அந்த பெண் எந்த ஆணும் தலையாட்டும் விதத்தில் மிக அழகாக இருந்தாள். இவளைப் போய் “பயங்கரமாய் இருப்பாளா?” என சண்முகநாதன் மாமாவிடம் கிண்டல் செய்தது எத்தனை அபத்தம் என்று தோன்றியது.

“இந்தப் பெண்ணை வேண்டாம் என்று சொல்ல ஒருவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தால்தான் உண்டு” என்றாள் ரோஷிணி தங்கையிடம்.

“சஞ்சய் சரியான கிறுக்கன். தெரியாதா உனக்கு?” என்றாள் கரிஷ்மா.

இரவு தங்களுக்குக் கொடுத்திருந்த அறைக்கு வந்து படுத்த ரோஷிணிக்கு தலையை வலித்தது.

தன் மீது பிரியம் இல்லாதவனை நினைத்துப் பாப்பதே முட்டாள்தனம் என்று தன் மீதே எரிச்சல் வந்தது. சஞ்சய் அவன் அப்பாவின் அழைப்பை தெரியப்படுத்துவதற்காக முதன் முதலாய் ஸான்பிரான்சிஸ்கோவில் வீட்டிற்கு வந்தான். அதன் பிறகு பாட்டியிடம் அவன் அப்பாவுக்கு உள்ள உறவின் உரிமையால் பாட்டியை இந்தியாவிலிருந்து அனுப்பும் வேலையை அவன் செய்ய நேர்ந்தது. அதுவுமாய் ரோஷினியும் அவனும் அடிக்கடி பேச நேர்ந்தது. பாட்டி இங்கே வந்து விட்டாள். அத்துடன் அவன் வேலை முடிந்து விட்டது. இனி ரோஷினிக்கும் அவனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இப்போது அனுஷாவைப் பெண் பார்க்க அமெரிக்கா வந்திருக்கிறான். ஒரு நல்ல நாளில் திருமணம் செய்து கொள்வான். சண்முகநாதன் மாமாவின் அழைப்பிற்கிணங்க அப்பாவும் குடும்பத்துடன் சென்று மணமக்களை ஆசீர்வதித்து பரிசளிப்பார். பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டு தன் பளீரென்ற பல்வரிசையைக் காட்டி 'மீட்மை ஓய்ப்' என்பான் அழகிய மனைவியைக் கர்வத்துடன் அணைத்து. அப்புறம்...

“ரோஷினி... ரோஷினி...”

பாட்டியின் உலுக்கலில் கண் விழித்தாள் ரோஷினி.

“ஏதாவது கெட்ட கனா கண்டியா? தூக்கத்தில் கண்டபடி கத்தினாயே!” என்ற பாட்டி ஒரு டம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். “இதைக் குடிச்சிட்டுப் படுத்துக்கோ.”

தண்ணீரை வாங்கிக் குடித்த ரோஷினி “கனாதான் கண்டேன் பாட்டி. நல்லதா கெட்டதானனுதான் தெரியல” என்றபடி கண்களை மூடினாள்.

11

காலையில் வைதீக முறைப்படி திருமணம் அமார்க் களமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. ஐயர் மந்திரம் முழங்க, அக்னியைச் சுற்றி வந்து, அருந்ததி பார்த்து மணமகன் தாலி கட்டினான். பாட்டியும் அம்மாவும் மணமக்களின் அருகே இருக்க, அவர்களுடன் கரிஷ்மாவும் நிகழ்ச்சிகளை வேடிக்கை பார்த்து ரசித்தபடி நின்றிருந்தாள். பரத்வாஜன் ஆண்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்க தனியே அமர்ந்திருந்த ரோஷினியைப் பார்த்ததும் அடையாளம் புரிந்து கொண்ட புன்னகையுடன் அவள் அருகில் வந்தாள் அனுஷா.

அணிந்திருந்த இரத்த சிவப்பு நிற புடவையில் உடலின் நிறம் பளீரென்று மின்ன தன் அருகில் அமர்ந்தவளைப் பார்த்த ரோஷினிக்கு ஒரு நிமிடம் தன்னையும் அறியாமல் ஒரு பொறாமை ஏற்பட்டது. அனுஷா எதையும் அறியாதவளாய் இயல்பாய் அவளிடம் பேசத் தொடங்கவும் அடுத்த நிமிடமே தன் எண்ணத்திற்கு கூசிப் போனவளாய் அவளுடன் பேச்சில் ஈடுபட்டாள் ரோஷினி. சம வயதுடையவர்கள் என்பதால் இருவரும் தயக்கமின்றிப் பேச முடிந்தது.

“எங்கே படித்தாய்? என்ன வேலை பார்க்கிறாய்?” என்ற ஆரம்ப உரையாடல்கள் முடிந்த பிறகு அனுஷா விஷயத்துக்கு வந்தாள்.

"நீ சஞ்சய்யை பார்த்திருக்கிறாயா ரோஷிணி?" என்றாள் அவளிடம்.

இதை எதற்கு நம்மிடம் கேட்கிறாள் என்ற வியப்புடன் "ஓ பார்த்திருக்கிறேனே!" என்றாள் ரோஷிணி.

"பேசி பழகியிருக்கிறாயா?"

டெலிபோனில் இருவரும் மணிக்கணக்கில் பேசியது நினைவுக்கு வர, "பேசியிருக்கிறேன்" என்றாள் ரோஷிணி குரலை சரி செய்தபடி.

"சஞ்சய் எப்படிப்பட்டவன்?"

"நல்லவன்தான்" என்றாள் ரோஷிணி.

"நல்லவனாக இருந்தால் மட்டும் போதாது. என்னுடன் ஒத்துப் போகக் கூடியவனாகவும் இருக்க வேண்டும் இல்லையா?"

"நிச்சயமாய்."

"சஞ்சய் அப்படி இருப்பான் என்று உனக்குத் தோன்றுகிறதா?"

"அது நீங்கள் இருவரும் பேசி முடிவெடுக்க வேண்டிய விஷயம்" என்றாள் ரோஷிணி.

"நீ சொல்வது உண்மைதான். ஆனால் இதுவரை எனக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை" என்ற அனுஷா சிறிது யோசனைக்குப் பிறகு பேச்சைத் தொடர்ந்தாள். "ரோஷிணி நான் இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவள். சிறுவயதிலிருந்து என்னுடைய மற்ற அமெரிக்க நண்பர்களுக்கும் எனக்கும் படிப்பிலோ வசதியிலோ, பழக்கங்களிலோ எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. எனக்குப் பிடித்த படிப்பையும் தொழிலையும் நான்தான் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

இப்போது திருமணம் என்ற நிலையில் முன்பின் பழக்கமில்லாத ஒருவனை மணந்து கொள்வது என்பது இதுவரை நான் நினைத்தும் பார்த்திராத விஷயம். என் வளர்ப்பு முறைக்கு முரணானது. இதுவரை நான் செய்த விஷயங்களுக்கு எல்லாம் ஆதரவு காட்டி உற்சாகமூட்டி வந்த என் பெற்றோர் இந்த விஷயத்தில் என் பேச்சைக் கேட்க மறுக்கிறார்கள். எங்கே நான் ஒரு அமெரிக்கனை திருமணம் செய்து கொண்டு விடுவேனோ என்று பயப்படுகிறார்கள். இங்கு வாழ வந்திருக்கும் தன் இனத்தை சேர்ந்தவர்களைத் தேடி ஓடுகிறார்கள். நான் இந்தியப் பெற்றோர்களுக்கு பிறந்தாலும் சிந்தனையில் வளர்ப்பில் ஒரு அமெரிக்கன்தான். சஞ்சய்யை மணந்து கொண்டு நான் இந்தியா செல்ல வேண்டியிருந்தால், இந்தியா வம்சாவளியில் பிறந்த அமெரிக்க சிந்தனைகளுடன் என்னால் இந்தியாவில் காலம் தள்ள முடியாது. நிச்சயம் முடியாது" என்றாள் உணர்ச்சி வசப்பட்டு.

"அனுஷா எனக்குப் புரிகிறது" என்றாள் ரோஷிணி அவள் கைகளைப் பற்றி.

"உனக்குப் புரியும் என்பதால்தான் உன்னிடம் இதைப் பற்றிப் பேசினேன். ஏனென்றால் நீயும் என்னைப் போல் இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவள். இதே பிரச்சனை உனக்கும் இருக்கக் கூடும்."

"இல்லை. என்னுடைய பிரச்சனைகள் வேறு. என் பெற்றோர் இந்தியாவுடன் தொடர்பே இல்லாத நிலையிலும் எங்களை இந்தியத் தனமாய் வளர்த்தார்கள். அதனால் சமூக, கலாச்சார சிக்கல்கள் எதுவும் எனக்கில்லை" என்றாள் ரோஷிணி.

"ஓ.. யு வார் லக்கி" என்றாள் அனுஷா தோள்களைக் குலுக்கி.

“நானா?” என்றாள் ரோஷிணி கேள்விக்குறியுடன்.

மதிய உணவு முடிந்ததும் திருமண வீடு இனிமையான களைப்பில் இருந்தது. விசாலாட்சி பேத்திகளுடன் தாங்கள் தங்கியிருந்த அறைக்கு வந்தார். “மாலையில் வரவேற்புக்குத் தயாராகணும். அதுக்குள்ள கொஞ்சம் படுத்து எழுந்திருக்கணும்” என்றபடி படுக்கையில் சாய்ந்தவளை கரிஷ்மா கிண்டல் செய்தாள்.

“கண்டிப்பா ரெஸ்ட் எடுத்துதான் ஆகணும். கல் யாணத்துல பொண்ணை விட நீதானே பிஸியா இருந்த!”

“ஆமாம். நாலு மனுஷங்களைப் பார்க்கணும்தானே அவ்வளவு தூரம் செலவழிச்சு வர்றோம். ஒரே இடத்தில் உட்கார் முடியுமா? அதுவுமில்லாம வடிவேலு பொண்டாட்டி பாவம் தனியா திண்டாடிட்டு இருந்தா. அவளுக்குக் கொஞ்சம் உதவியா இருந்தேன்” என்ற பாட்டி ரோஷிணியைப் பார்த்ததும் “நீ ஏன் இப்படியே உட்கார்ந்திருக்க, சித்த படும்மா” என்றாள்.

“அவள் கவலை அவளுக்கு” என்றாள் கரிஷ்மா.

“ரோஷிணி என்ன கவலை உனக்கு?” என்றாள் பாட்டி.

“கரிஷ்மா வாயைப் பத்தி தெரியாதா? அவ சொல்றதை நீ வேற நம்பறியா பாட்டி?” என்றாள் ரோஷிணி.

“பின் ஏன் இப்படிச் சுரத்தில்லாம இருக்க?”

“வேண்டியவங்களைப் பார்க்க முடியலையேன்னு இருக்கும்” என்றாள் கரிஷ்மா மீண்டும்.

“அது யார் வேண்டியவங்க?”

“கரிஷ்மா நீ பேசாம இரு” என்று அதட்டிய ரோஷிணி “லிரியா வரேன்னு சொன்னா, காணோமேன்னு நினைச்சேன்” என்றாள் பாட்டியிடம். அந்த பதிலில் சமாதானமான பாட்டி “முகூர்த்தத்தின் போது உன்னிடம் ஒரு பெண் உட்கார்ந்து ரொம்ப நேரம் பேசிட்டு இருந்தாளே, யார் அது?” என்றாள்.

“அது சஞ்சய் கட்டிக்கப் போற பெண்” என்றாள் ரோஷிணி.

“உனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“சஞ்சய் வீட்டிலுள்ளவர்கள் சொன்னார்கள்.”

“சஞ்சய் ஒத்துக்கிட்டானா?”

“ஒத்துக்காமயா அந்தப் பெண் அவனுடன் வாழப் போவதைப் பற்றி எல்லாம் எங்கிட்ட பேசுவா?”

சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்த விசாலாட்சி “எதையும் விசாரிச்சிதான் முடிவு பண்ணணும்” என்றாள் பொதுவாக.

“அதே யோசனைதான் அந்தப் பெண்ணுக்கும்” என்றாள் ரோஷிணி.

“அவளுக்கென்ன யோசனை? ராஜா மாதிரி பையன் கிடைச்சா கசக்குதா?”

“அமெரிக்காவில் மன்னர்களே கிடையாது தெரியுமா?” என்றாள் ரோஷிணி கிண்டலாய்.

“சரி. தங்கமான பிள்ளைன்னு வையேன்.”

“அந்த தங்கமான குணம் தன்னோடு ஒத்துப் போகுமாங்கிறதுதான். யோசனை” என்ற ரோஷிணி சுருக்கமாக இரண்டே வரிகளில் அனுஷா தன்னிடம் கூறிய விபரத்தைப் பாட்டியிடம் சொன்னாள்.

“அடப்பாவமே, படிச்ச அப்பாவும் அம்மாவும் பொண்ணை அத்தனை சுதந்திரமா வளர்த்துட்டு இப்ப

ஏன் கட்டாயப்படுத்தணும்?" விசாலாட்சி வியப்புடன் கேட்டாள்.

"இந்த நாட்டில் வாழ வந்தவர்களிடையே இது ஒரு பிரச்சனை பாட்டி. மனித முயற்சியில் உலகம் சுருங்கி விட்டது. ஆனால் மனிதன் எங்கு சென்றாலும் தன்னுடன் ஒரு குட்டி உலகத்தை தூக்கிக் கொண்டேதான் செல்கிறான். அதில்தான் தன்னுடைய சுகமும் பாதுகாப்பும் இருப்பதாக நினைக்கிறான். அந்த நம்பிக்கையே சுமையாக மாறி இங்குள்ள தலை முறையினரை அழுத்துகிறது. இந்திய பெற்றோரின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஈடு கொடுக்க சிலரால்தான் முடியும். பலரால் முடியாது."

பாட்டி புரிந்தும் புரியாததுமான பாவனையில் அமர்ந்திருந்தார்.

மாலையில் லிரியா ரோஷினியைப் பார்க்க வந்திருந்தாள். ஏற்கனவே திட்டமிட்டபடி ரோஷினி லிரியாவுடன் கிளம்பிப் போக மற்றவர்கள் வரவேற்பில் கலந்து கொள்ளத் தயாரானார்கள்.

***

சஞ்சய் நானகாவது முறையாக தலையை வாரினான். கண்ணாடியின் முன் நின்று டையின் முடிச்சைப் போடுவதும் அவிழ்ப்பதுமாய் இருந்தவனைப் பார்த்த மனோகர் சிரித்தான்.

"கல்யாணமே வேண்டாம்னு கப்சா விட்டுட்டு பொண்ணைப் பார்க்கப் போகிறோம்ன்னு சொன்ன உடனே எப்படி டிரஸ் பண்ணான் பாத்தியா?" என்றான் சுஜாதாவிடம்.

"பொண்ணு பாக்கத்தான் போகிறேன். நீங்க பார்த்த பெண்ணை இல்லை.

நான் பார்த்த பெண்ணை என்றான் சஞ்சய் மனதினுள். சஞ்சய்க்கு முக்கியமான வேலைகள் சில வாஷிங் டனில் காத்திருந்ததால் வடிவேல் வீட்டுத் திருமணத்தில் அவனால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. காலையில் சம்பிரதாயப்படி வீட்டில் உறவினர்கள் முன்பு திருமணம் முடிந்த பிறகு வரவேற்பு நிகழ்ச்சியை மாலையில் ஒரு ஹோட்டலில் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். திருமணத்திற்கு பரத்வாஜன் குடும்பத்துடன் வந்திருக்கிறார் என்று கேள்விப்படவே சஞ்சய் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் வரவேற்பிற்குக் கிளம்பினான்.

அந்த பெரிய ஹோட்டலில் நடந்த வரவேற்பு நிகழ்ச்சி அமெரிக்கர்கள், சீனர், ஆப்பிரிக்கர், இந்தியர் எல்லோரும் கலந்த கலவையாய் இருந்தது. மணமக்களை வாழ்த்திப் பரிசுப் பொருளை கொடுத்து விட்டு எல்லோரும் சாப்பிட ஆரம்பிக்க, சஞ்சய் ஹோட்டலைச் சுற்றி வலம் வந்தான். பப்பட் ஹாலில் பீங்கான் ப்ளேட்டில் உணவை சாப்பிட எடுத்துக் கொண்டிருந்த கரிஷ்மாவின் அருகில் சென்று அவள் பின்னந்தலையில் வலிக்காமல் தட்டினான். "ஸான்பிரான்சிஸ்கோவிலிருந்து சாப்பிடறதுக்காகவே வந்தியா?"

திரும்பிப் பார்த்த கரிஷ்மா சஞ்சய்யைப் பார்த்ததும் முறைத்தாள். "ஏன் எங்க வீட்ல சாப்பாடே இல்லைன்னு நினைச்சீங்களா?"

"சேச்சே! உன் சைஸை பாத்தப்புறம் உங்க வீட்ல சாப்பாடு இல்லைன்னு யாராவது சொல்ல முடியுமா?"

"என்னை கலாய்க்கறதுக்காகவே இப்ப வந்தீங்களா?"

"உன்னைக் கலாய்ச்சி எனக்கென்ன ஆகப் போகுது! எங்கே உன் அக்கா?"

“அப்படி வாங்க வழிக்கு. என் அக்காவைப் பார்க்க வந்தீங்களா?”

“சரி அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளேன்” என்றபடி சஞ்சய் சுற்றிலும் பார்வையை ஓட்டினான்.

“ரொம்பத் திருப்பாதீங்க. கழுத்து வலிக்கப் போகுது. அவ இங்க இல்லை.”

“ஏன்? எங்க போனா?”

“நேத்திலிருந்து கல்யாண வீட்டில்தான் இருந்தா. ஈவ்னிங்தான் அவ ப்ரண்ட் லிரியா கூடப் போய் இருக்கா.”

“ப்ரண்ட் கூடப் போயிட்டாளா? வயசுப் பொண்ணை அனுப்பி வெச்சுட்டு நீங்க எல்லோரும் இங்க என்ன பண்ணீங்க?” என்றான் சஞ்சய் எரிச்சலுடன்.

“இங்க பார்டா கோபத்தை! அவ எங்க போனா உங்களுக்கு என்ன சார்? அனுஷா வந்திருக்கா போய் பாருங்க.”

“அது யார் அனுஷா?”

“இந்த நடிப்பெல்லாம் எங்கிட்ட வேண்டாம் சஞ்சய்” என்றாள் கரிஷ்மா கடுப்புடன்.

“நிஜமாவே சொல்றேன். நீ யாரைச் சொல்றேன்னே தெரியல.”

“அனுஷாவுக்கும் உங்களுக்கும் கல்யாணம்தான் எல்லோரும் சொல்றாங்க. உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

ஒரு நிமிடம் உதட்டைக் கடித்தபடி அமைதியான சஞ்சய், “எல்லாம் இந்த சுஜாதாவால் வந்தது” என்றபடி ஆத்திரத்துடன் தங்கையைத் தேடிச் சென்றான்.

அவன் சென்ற சிறிது நேரத்தில் கரிஷ்மாவிடம் வந்த அனுஷா “சஞ்சய் எங்கே கரிஷ்மா?” என்றாள் அவளிடம். “உன்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன்.”

“இன்னிக்கு எல்லோரும் வந்து எங்கேன்னு கேட்கறதுக்கு நான்தான் கிடைச்சேனா” என்ற கரிஷ்மா, “உன்னைத் தேடிப் போயிருக்கிறானோ என்னவோ!” என்றாள்.

“சான்சே இல்லை” என்றாள் அனுஷா. “அவன் இதுவரை என்னைப் பார்த்தே இருக்காத போது எப்படி என்னைத் தேடிப் போக முடியும்?”

“என்ன, நீங்கள் இருவரும் பார்த்ததே இல்லையா?” என்றாள் கரிஷ்மா வியப்புடன்.

“ஆமாம். இந்தக் கல்யாணத்தில்தான் நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்வதாக ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். இரண்டு நாள் பேசிப்பழகலாம் என்றுதான் முன் கூட்டியே திருமணத்திற்கு வந்தோம். ஆனால் சஞ்சய்க்கு ஏதோ அவசர வேலை இருந்ததால் திருமணத்திற்கு அவனால் வர முடியவில்லை. இப்போது நாங்கள் சாப்பிடும் போதுதான் உன்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த சஞ்சய்யை அப்பா கூட்டினார். நாங்கள் டின்னர் முடித்து கை கழுவி சரிப் படுத்திக் கொண்டு வருவதற்குள் சஞ்சய்யை காணோம்.”

“உன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் எண்ணத்துடன் அவன் வந்திருந்தால் கட்டாயம் உன்னைப் பார்க்காமல் போகமாட்டான். கவலைப்படாதே” என்றாள் கரிஷ்மா.

“ஆனால் எனக்கு அவனை இப்போதே பார்க்க வேண்டும். ஏன்னா நான் நினைச்சதை விட சஞ்சய் ஸ்மார்ட்டா, ஹேன்சம்மா இருக்கான். எனக்குப் பார்த்ததும் பிடித்துவிட்டது. பேசிப் பார்த்து கேரக்ட்டரும் ஒகே என்றால் உடனே கல்யாணம்தான். பாரேன், இரண்டு நாளாய் நன்றாய் பழகினோம், இந்த நேரம் பார்த்து உன் அக்கா இல்லை” என்றாள் அனுஷா.

“நல்லவேளையாய் இல்லை” என்றாள் கரிஷ்மா நிம்மதியுடன்.

திருமணவீட்டினர், தெரிந்தவர்கள் எல்லோரிடமும் மரியாதை நிமித்தம் பேசி, கை குலுக்கிவிட்டு ஒரு சேரில் அமர்ந்த சஞ்சய்க்கு தலைவலித்தது. கிளம்பும்போது இருந்த உற்சாகம் சுத்தமாய் வடிந்துபோய் எப்போது போவோம் என்றிருந்தது. திரும்பிப் பார்த்தான். சுஜாதா உற்சாகத்துடன் எல்லோருடனும் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மேலுள்ள கோபத்தைக் காட்டி அதைக் கெடுக்க மனம் வராமல் மெதுவாய் எழுந்து வெளியே வந்தான். அப்பா பேரணைப் பார்த்துக்கொண்டு அவர்கள் தங்கியிருந்த ஹோட்டல் அறையிலேயே இருந்தார். நாமும் அறைக்குப் போய்விடலாம் என்று நடந்தபோது “சஞ்சய் நல்லா இருக்கியாப்பா? நேத்து ஏன் வரல? ரொம்ப நாளாய் போன் கூட பண்ணல?” என்றபடி விசாலாட்சி அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“பாட்டி நீங்களும் இங்கேதான் இருக்கிறீர்களா? கரிஷ் மாவைப் பார்த்தேன். அவள் சொல்லவேயில்லையே!” என்று பாட்டியுடன் பேசத் தொடங்கினான் சஞ்சய்.

“பாட்டியை கேட்டிருந்தால் சொல்லியிருப்பேன். நீங்க வேற யாரையோ இல்ல கேட்டீங்க” என்றாள் பாட்டியின் அருகே நின்றிருந்த கரிஷ்மா.

அவளுக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் பாட்டியிடமும் பரத்வாஜன் தம்பதிகளிடமும் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கிளம்பினான் சஞ்சய். சோர்ந்து போன அவன் முகத்தைப் பார்த்த கரிஷ்மாவுக்குப் பாவமாக இருந்தது. வரும்போது உற்சாகத்துடன் ஓடிவந்து தன்னிடம் ரோஷி னியைப் பற்றி விசாரித்தது நினைவு வரவும் “சஞ்சய்” என்றபடி அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் கரிஷ்மா.

டாக்ஸியில் ஏறப்போன சஞ்சய் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“உங்களுக்கு உபயோகமாய் ஒரு தகவல் சொல்லட் டுமா?” என கரிஷ்மா வினையாட்டாய் கேட்டபோதும் அதில் ஏதும் ஆர்வம் ஏற்படாமல் பார்த்தவனிடம், நான், பாட்டி, அம்மா அப்பா எல்லோரும் இன்று இரவு ஸான் பிரான்சிஸ்கோ போகிறோம். ரோஷிணி மட்டும் விரியா வுடன் ஒருவாரம் இங்கே தங்கிவிட்டு வரப்போகிறாள்” என்றாள் கரிஷ்மா சிரிப்புடன்.

சடாரென முகம் மலர, “லிரியாவின் நெம்பர் என்ன?” என்றான் சஞ்சய் பரபரப்பாக.

கரிஷ்மா சொன்னதும் குறித்துக் கொண்டு “ஸ்வீட் கேர்ல். தேங்க்யு கரிஷ்மா. தேங்க்யு” என்றபடி கையசைத்து விட்டுக் கிளம்பிச் சென்றான்.

அவர்கள் தங்கியிருந்த அறைக்குப் போய் சேர்ந்ததும், “சுஜாதாவும் மனோகரும் எங்கே சஞ்சய்?” என்றார் சண்முகநாதன் மகனிடம். அப்போதுதான் அவர்களிடம் நான் தகவல் சொல்லாமலேயே வந்துவிட்டதை உணர்ந்த வனாக மனோகருக்கு போன் செய்தான். “ஒரே தலைவலி மனோகர். அங்கு இருக்கவே முடியவில்லை. உங்களைத் தொல்லை செய்ய வேண்டாம் என்றுதான் நான் கிளம்பி வந்துவிட்டேன்” என்றான்.

“இங்கு வரும்போது நன்றாகத்தானே இருந்தாய்?” என்றான் மனோகர் கவலையுடன். “மாத்திரை கையில் இருக்கிறதா? தைலம் ஏதும் வேணுமா? ரெஸ்ட் எடு” என் றெல்லாம் சொல்லிவிட்டு மனோகர் போனை வைத்தான். அமைதியாக பார்த்துக் கொண்டிருந்த அப்பாவிடம் “நான் தூங்கப் போகிறேன்” என்று அறைக்குள் சென்றான் சஞ்சய்.

தன் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்த பேரனிடம் விளையாட்டுக் காட்டிய சண்முகநாதன் "என் மகனைப் பாத்தியா, எனக்கே விளையாட்டு காட்டறான்" என்றார் குழந்தையிடம்.

12

டிவியில் செய்திகள் ஒடிக்கொண்டிருந்தன. லிரியாவும் ரோஷினியும் ப்ளாக் டயை மெதுவாய் குடித்தபடி தொலைக்காட்சியை மேலோட்டமாய் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார்கள். விடுமுறை நாளின் சோம்பல் இன்னும் விலகாமல் இருந்தது. லிரியாவின் அம்மா குஸன் வேலைக்கு போயிருக்க, அவள் அப்பா வெளிநாடு போயிருந்தார்.

நாங்கள் இருவர் இருக்கும்போதே போரடிக்கத்தான் செய்கிறது. லிரியா பாவம் பெற்றோரிடம் விடுமுறையைக் கழிக்க என்று வந்துவிட்டுத் தினமும் வீட்டில் இப்படித் தனியாகத்தான் இருக்க வேண்டியிருக்கும். அதனால்தான் இந்த முறை என்னைக் கூடத்தங்கியே ஆக வேண்டும் என்று அத்தனை வற்புறுத்தினாள் போலும் என்று நினைத்தாள் ரோஷினி.

அம்மாவுக்கு அவளைத் தனியே விட்டுப்போக மனசே இல்லை. அப்பா கூட வெகு நேர யோசனைக்குப் பிறகு "இது அடிக்கடி தொடரக்கூடாது" என்ற நிபந்தனையுடன் ஒத்துக் கொண்டார். பாட்டியும் கூட "கவனமாய் இரு.... ஜாக்கிரதையாய் நடந்து கொள்" என்றார் திரும்பத் திரும்ப.

கரிஷ்மா மட்டும் ரோஷினியின் கைகளைப் பற்றி அழுத்தி, "இந்த ஒரு வார விடுமுறை நிச்சயம் உனக்கு கவாரஸ்யமாய் கழியப்போகிறது" என்றாள் கண்களை சிமிட்டி.

"ரோஷினி" என்றழைத்து லிரியா அவள் கவனத்தை கலைத்தாள்.

"மவுண்ட் வர்னன் போகலாம் வருகிறாயா?" என்றாள் அவளிடம்.

"ஓ போகலாமே!" என்று எழுந்த ரோஷினி நீளமான டெனிம்பாவாடையும் வெள்ளை நிற டாப்சுமாய் பத்து நிமிடத்தில் தயாராகி வந்ததும் "யு லுக் சோ குட்" என்றாள் லிரியா.

ரோஷினி சென்று காரில் அமரவும், போனில் பேசிய படியே கதவைப் பூட்டி விட்டு வந்த லிரியா "மவுண்ட் வர்னன் போகிறோம்" என்று யாரிடமோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தது காதில் விழுந்தது.

வாஷிங்டனிலிருந்து அறுபது மைல் தொலைவில் இருந்தது அமெரிக்காவின் முதல் அதிபர் ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் இருநூற்று ஐம்பது வயதான பாரம்பரிய வீடு. வீட்டைச் சுற்றியிலுள்ள இருநூறு ஏக்கர் நிலம்தான் 'மவுண்ட் வர்னன்' என்றழைக்கப்பட்டது.

"வாஷிங்டன் காலத்தில் அவருக்கு இங்கு எட்டாயிரம் ஏக்கர் நிலம் இருந்தது" என்றாள் லிரியா.

வாஷிங்டன் மனைவி வீட்டை அலங்கரித்த விதத்திலிருந்து சற்றும் மாறுபடாமல் அதே டிசைனில் ஸ்கிரீன் துணிகளும், தரை விரிப்புகளும் இருந்தன. அடிமைகளின் வீடுகள், சமையலறை, மாவரைக்கும் அறை, சலவையும், ரொட்டி செய்யும் இடம் என்று அந்தக் காலத்திலேயே

நேர்த்தியாகக் கட்டப்பட்ட வீட்டை ஒரு சுவாஸ்யத்துடன் பார்த்தனர்.

வீட்டைச் சுற்றி ஓடிய போட்டோமாக் நதியும் மலர்த் தோட்டங்களும் மனதை அள்ளவே மெதுவாய் நடந்து சென்று மலர்தோட்டத்திற்கு நடுவே போடப்பட்டிருந்த பலகைகளில் அமர்ந்தார்கள்.

நிறையப் பள்ளிச் சிறுவர்கள் ஆசிரியர்களுடன் வந்து அவர்கள் சொல்வதை நோட் பேடில் குறிப்பெடுத்துக் கொள்வதைப் பார்த்ததும் இருவருக்கும் தாங்கள் பள்ளியில் படிக்கும் போது சென்று பார்த்த அருங்காட்சியகங்களும் சுற்றுலாக்களும் நினைவு வந்தன. அதைப் பற்றிப் பேசிச் சிரித்தபோது 'ஹாய் லிரியா' என்ற குரல் ஒன்று இவர்கள் பேச்சுக்கு நடுவே குறுக்கிட்டது. திரும்பிப் பார்த்த லிரியா யாரென்று தெரியாமல் ஒரு நிமிடம் விழிக்க,

"நான் சஞ்சய். ரோஷினியின் உறவினன்" என தன் வழக்கமான பளீர் சிரிப்புடன் லிரியாவிடம் கையை நீட்டினான் சஞ்சய்.

"அப்படியா? உன்னை சந்தித்ததில் மிகவும் மகிழ்ச்சி" என்று அவன் கைகளைப் பற்றி குலுக்கினான் லிரியா.

அவனை அங்கு சற்றும் எதிர்பாராத திகைப்புடன் ரோஷினி விழித்தாள்.

"ஹலோ" என அவளைப் பார்த்து சஞ்சய் தலைசாய்த்துச் சிரிக்கவும், "நீ இங்கே எப்படி வந்தாய்?" என்றாள் ரோஷினி தன் வியப்பு மாறாமல்.

"லிரியாதான் வரச் சொன்னாள்" என்றான் சஞ்சய்.

"சும்மா கதை விடாதே. லிரியா இப்போதுதான் உன்னை முதல் முறையாகப் பார்க்கிறாள்."

"இருக்கலாம். ஆனால் அவள்தான் என்னை வரச் சொன்னாள். இல்லை என்றால் நீங்கள் இங்கே வருவது எனக்கெப்படி தெரியும்?"

கிளம்பும் சமயத்தில் லிரியா யாரிடமோ மவுண்ட் வர்னன் போவதாகச் சொன்னது நினைவுக்கு வரவும் லிரியாவிடம் திரும்பி, "சஞ்சய் சொல்வது உண்மையா?" என்றாள் ரோஷினி.

"காலையில் நாம் கிளம்பும்போது யாரோ போன் செய்து தான் நியூயார்க்கிலிருந்து வந்திருப்பதாகவும், என் அம்மாவுக்கு தெரிந்தவர்கள் என்றும், என்னிடம் ஏதோ பேச வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். என்ன பேச வேண்டும் என்றதற்கு அதை நேரில்தான் சொல்ல முடியும். இப்போது எங்கே இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நான் மவுண்ட்வர்னன் போவதாகச் சொன்னேன்" என்றாள் லிரியா.

"எதற்காக இத்தனை பொய் சொல்லி என்னைப் பார்க்க வரவேண்டும்?" என்றாள் ரோஷினி.

"உன்னைப் பார்க்க வந்ததாக யார் சொன்னது?" என்றான் சஞ்சய் பதிலுக்கு.

"பிறகு எதற்காக இங்கே வந்தாய்?"

"நான் லிரியாவைப் பார்க்க வந்தேன்."

"சரி லிரியாவுடன் பேசு. நான் போகிறேன்" என ரோஷினி எழுந்து நடக்கவும், லிரியா அவள் கைகளைப் பற்றினாள். "நீ ஏன் போகிறாய் ரோஷினி?"

"சஞ்சய்க்கு உன்னிடம்தான் பேசவேண்டுமாம்."

"உன்னுடைய உறவினனிடம் உனக்குத் தெரியாமல் நான் பேச என்ன இருக்கிறது?"

“எனக்கு மட்டுமல்ல. சஞ்சய் உனக்கு கூட உறவாக மாறலாம் லிரியா.”

“என்ன சொல்கிறாய்?” என்று லிரியா குழப்பத்துடனும் சஞ்சய் கூர்மையுடனும் ரோஷிணியைப் பார்க்க “ஆமாம் லிரியா. சஞ்சய்யை உன் சகோதரனாக நினைத்துப் பேசு” என்றாள் ரோஷிணி கண்களில் சிரிப்புடன்.

“அடிப்பாவி அவளை சகோதரின்னு நான் சொல்லவே யில்லையே!” என்றான் சஞ்சய் தமிழில்.

“நீ சொல்லாட்டி என்ன, நான் சொல்லிட்டேன்.”

“உன்னை யார் சொல்லச் சொன்னார்கள்? அது எவ்வளவு கஷ்டமான விஷயம்னு உனக்குத் தெரியுமா?”

“என்ன கஷ்டம்?”

“ஒரு அழகான பெண்ணைச் சகோதரியா நினைக்க யாருக்குப் பிடிக்கும்?”

“சரியான ஜொள்ளு பேக்டரி. ஆனா நீ விடற ஜொள்ளுல அவ விழ மாட்டா. ஏற்கனவே அவளுக்கு ஸான்பிரான் சிஸ்கோவில் ஒரு பாய்ப்ரண்ட் இருக்கிறான்.”

“ஓ... வாட் ஏ டிராஜிடி! அப்ப உன்னை விட்டால் எனக்கு வேறு வழியே இல்லை.”

“சஞ்சய் இனி இந்த மாதிரியெல்லாம் என்னிடம் பேசாதே” என்றாள் ரோஷிணி கண்டிப்புடன்.

“ஏன் பேசக் கூடாது?”

“ஏன்னா உனக்குன்னு உரிமையானவன் ஒருத்தி இருக்கும்போது நீ மற்றவர்களிடம் இத்தனை உரிமை எடுத்துக் கொள்வது கொஞ்சமும் சரியில்லை.”

“எனக்கு உரிமையானவளா? நான் யாரிடமும் என்னை விற்கவோ, குத்தகைக்கு விடவோ இல்லையே!”

“நீ என்னிடம் நடிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை சஞ்சய். அது எனக்குப் பிடிக்கவும் பிடிக்காது” என்றாள் ரோஷிணி கோபத்துடன்.

“நான் சொல்வதை நீ நம்பக்கூடாது என்றே முடிவு செய்திருந்தால் என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது” என்றான் சஞ்சய் கைகளை விரித்து.

அதற்குள் அவர்கள் அருகே வந்த லிரியா “சஞ்சய் எங்கிட்ட என்னவோ பேசணும்னு சொன்னியே!” என்றாள் நினைவாக.

“அதுவா?” என்று சஞ்சய் யோசிக்கவும், “நல்லா மாட்டினியா?” என்று சிரித்தாள் ரோஷிணி.

“நான் என்னிக்கோ மாட்டிக்கிட்டேன்” என்று அலுத்துக் கொண்ட சஞ்சய் திரும்பி லிரியாவிடம் பேசினான். “லிரியா நான் இங்கு திருமணத்திற்காக குடும்பத்துடன் வந்து ஒரு ஹோட்டலில் தங்கியிருந்தேன். திருமணம் முடிந்ததும் அவர்கள் ஹோட்டலை காலி செய்துவிட்டு நியூயார்க் போய்விட்டார்கள். எனக்கு இங்கு இன்னும் நூலைந்து நாட்கள் தங்க வேண்டியிருக்கிறது. இங்கு அருகிலேயே ஏதாவது ஹோட்டலோ பேயிங் கெஸ்ட்டாக தங்க வீடோ கிடைக்குமா?”

“அதற்கென்ன. எங்கள் வீட்டிலேயே தங்கலாம்” என்றாள் லிரியா தாராளமாக.

“லிரியா உனக்கெதுக்கு சிரமம்?” என்று ரோஷிணி மறுத்தபோதும் “எனக்கு எந்தச் சிரமமும் இல்லை. வீட்டில் விருந்தினர் அறை காலியாகத்தான் இருக்கிறது. அதில் தங்கிக் கொள்ளட்டும். உன் உறவினருக்கு உதவி செய்யச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததில் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி” என்றாள் லிரியா.

சஞ்சய்யிடம் திரும்பி, "மிஸ்டர் சஞ்சய் உங்கள் லக் கேஜை இப்போது எங்கே வைத்திருக்கிறீர்கள்?" என்றான் லிரியா.

"இங்கேதான். நான் வந்த காரில் வெளியே இருக்கிறது" என்றான் சஞ்சய்.

"ஏற்கனவே ஒரு முடிவோடுதான் கிளம்பி வந்துருக்க" என்று முணுமுணுத்த ரோஷினியைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான் சஞ்சய்.

"சஞ்சய் உனக்கு ப்ரேக்பாஸ்ட்டுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்றபடி சமையலறைக்குள் சென்ற லிரியாவின் அம்மா சூஸனை பின்தொடர்ந்தான் சஞ்சய்.

"நீங்க போய் உங்க வேலையை கவனிங்க ஆன்ட்டி. நானே செய்து கொள்கிறேன்" என்று ப்ரெட்டை பட்டர் தடவி டோஸ்ட்டரில் வாட்டினான். லிரியாவின் அம்மா சென்று வேலைக்குப் போகத் தயாராகத் திரும்பி வரும் போது டைனிங் டேபிளில் ப்ரெட் டோஸ்ட்டுடன், பீங்கான் கிண்ணங்களில் சூப்பும், ப்ளாஸ்கில் சூடான பாலும், கார்ப்ப்ளேக்கம், வேக வைத்த முட்டையும் சாப்பிடத் தயாராக இருந்தன. டேபிள் மீது நாப்கின்கள் அழகாய் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. கவிழ்த்திருந்த கண்ணாடி டம்ளர்களை நேராய் நிமிர்த்தி வைத்து அவற்றில் நீரை நிரப்பினான் சஞ்சய்.

"யு ஆர் வெரி ஸ்லீட். சோ நைஸ்" என்றான் சூஸன் மகிழ்ந்துபோய்.

"இந்த இரண்டு பெண்களும் எனக்கு இப்படி உதவியதேயில்லை" என்றான் ரோஷினியையும் லிரியாவையும் காட்டி.

சட்டைக் காலரை பெருமையுடன் தூக்கிவிட்டபடி "நான் இருக்கும்வரை நீங்கள் சாப்பாட்டையும் வீட்டை

யும் பற்றிக் கவலையே பட வேண்டியதில்லை" என்றான் சஞ்சய்.

"ஸ்..ஸ்ச்ச.." என கைகளால் விரட்டிய ரோஷினி "இந்தக் காக்காய்ங்க தொல்லை தாங்க முடியலப்பா" என்றான் மேலே பார்த்தபடி.

சூஸன் கிளம்பிச் சென்றதும் மூவரும் பேசியபடியே சாப்பிட்டார்கள். வீட்டில் கார்ட்ஸ் விளையாடினார்கள். மாலையில் டென்னிஸ் ஆடிவிட்டு இருட்டும் வரை பார்க்கில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ரோஷினி சஞ்சய்யுடன் தனியே பேசுவதை ஜாக்கிரதையாக தவிர்த்து மூவரும் சேர்ந்திருக்கும் படியாய் பார்த்துக் கொண்டாள்.

இரவு எட்டு மணிக்கு வேலை முடிந்து திரும்பி வந்த சூஸன் சோகத்துடன் இருந்தாள். "வர்ஜீனியா பீச் எனும் இடத்தில் வசித்து வந்த என் அப்பா இன்று மாலை இறந்துவிட்டார். அவரது இறுதி சடங்கில் கலந்து கொள்ள நாங்கள் இப்போது கிளம்புகிறோம்" என்றாள்.

லிரியாவுக்கும் அவள் அம்மாவுக்கும் சஞ்சய்யும் ரோஷினியும் முறைப்படி தங்கள் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் உடனடியாய் கிளம்ப உதவி செய்த படி "நீங்கள் இங்கிருந்து எப்படிப் போகப் போகிறீர்கள்?" என்றான் ரோஷினி.

"இங்கிருந்து மூன்றுமணி நேரப் பயணம்தானே! காரிலேயே போய்விடலாம்" என்றான் லிரியா.

"எனக்கு சனிக்கிழமை இரவுதான் ஸான்பிரான்சிஸ் கோவுக்கு டிக்கெட் எடுத்திருக்கிறேன். டிக்கெட்டை மாற்றி இன்றே கிடைக்குமா என்று பார்க்க வேண்டும்" என்றான் ரோஷினி.

"எனக்கும்" என்றான் சஞ்சய்.

“நீங்கள் இருவரும் இங்கிருந்து போகவே கூடாது” என்றாள் குஸன்.

“நாங்கள் இருவரும் இரண்டு நாளில் வந்துவிடுவோம். நாங்கள் வந்த பிறகு நீங்கள் போகலாம். எங்களது விருந்தினராக வந்துவிட்டு இடையில் கிளம்பிப் போவது எனக்கு மனவருத்தத்தை அளிக்கிறது” என்றாள் ரோஷினியின் கைகளைப் பற்றி.

“ஆமாம் ரோஷினி. பேசாமல் இருந்துவிடு. இன்னிக்கு உனக்குக் கண்டிப்பா டிக்கெட் கிடைக்காது” என்றான் சஞ்சய்.

“உனக்குக் கிடைக்கும் கண்டிப்பா. இரயிலிலோ காரிலோ நியூயார்க் போகலாம்” அவனுக்கு யோசனை சொன்னாள் ரோஷினி.

“நான் போய்விட்டால் புது இடத்தில் நீ பயந்து போவாய் ரோஷினி.”

“ஓசியில் ஒட்டிக்க என்னவெல்லாம் காரணம் கண்டு பிடிக்கற நீ!”

“நீயே ஓ.சி. என்னைச் சொல்றியா?”

“லிரியா என் ப்ரெண்ட் சஞ்சய்.”

“எனக்கும்தான் ப்ரெண்ட். நீயே சொன்னமாதிரி சகோதரின்னு கூட வெச்சுக்கலாம்.”

அவர்களுக்கிடையே குறுக்கிட்ட லிரியா, “நாங்கள் கிளம்புகிறோம். நீங்க இரண்டுபேரும் இரண்டு நாள் மட்டுமாவது சண்டை போடாமல் இருக்க முயற்சி செய்யுங்கள்” என்றபடி கிளம்பி வெளியே வந்தாள்.

“ஸாரி லிரியா. நான் வந்த சமயம் உனக்கு இப்படியாகி விட்டது. எனக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது”

என்றாள் ரோஷினி தோழியிடம் உண்மையான வருத்தத்துடன்.

“என் தாத்தாவுடன் எனக்கு அதிகப் பழக்கம் இல்லை. அவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்ததாக கேள்விப்பட்டிருந்தேன். அவருடைய ஆத்மா சாந்தியடைய வேண்டும் என்ற ப்ரார்த்தனைதான் எனக்கு” என்ற லிரியா கையசைத்து விடைபெற்று, அம்மாவுடன் கிளம்பிப் போனாள்.

அவர்கள் கார் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு உள்ளே வந்த சஞ்சய் கண்களில் குறும்பு மின்னியது.

“ரோஷினி நாம இரண்டுபேர் மட்டும்தான் வீட்டில் இருக்கிறோம்.”

“சோ?”

“வேறு யாரும் இல்லை.”

“நீ சொன்ன இரண்டு விஷயத்துக்கும் ஒரே அர்த்தம் தான் சஞ்சய். நம்ம இரண்டு பேர் மட்டும்தான் வேறு யாரும் இல்லைன்னுதான் அர்த்தம்.”

“கரெக்ட்டா புரிஞ்சிக்கிட்டியே, புத்திசாலி.”

“போடா..” என்று திரும்பியவளின் கைகளைப் பற்றினான். “இப்ப உன்னை என்ன செஞ்சாலும் நீ ஒண்ணும் பண்ண முடியாது.”

“ஹை! வில்லன் ரோல் ப்ளே பண்றியா?”

“அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளேன்.”

ரோஷினி கடகடவெனச் சிரித்தாள். “நான் இப்ப என்ன பண்ணணும்? வீட்டு கத்திகிட்டு வீட்டை சுத்தி ஓடணுமா? இல்ல என்னை ஒண்ணும் பண்ணிடாதேன்னு கை கூப்பி கெஞ்சணுமா? இல்ல கையில் கிடைச்ச பொருளை

எல்லாம் தூக்கி உன் மீது எறிந்து..." அவள் முடிக்கும் முன் சஞ்சய் அடக்க மாட்டாமல் சிரித்தான்.

"பரவாயில்லையே. நிறையத் தமிழ்சினிமா பார்த்திருக்க போலிருக்கே!"

"ஆமாம். எங்கப்பா நிறைய தமிழ் வீடியோ, ஆடியோ சிடிக்கள் வெச்சிருக்கார். அது சரி நீ அமெரிக்க சினிமா பார்த்திருக்கிறாயா சஞ்சய்?"

"ஏன் கேட்கிறாய்?"

"ஏன்னா எங்க ஊர் சினிமாவில் ரேப் பண்ண வருப வனை பெண்கள் அடி பின்னியெடுத்துடுவாங்க" என்றான் சட்டையின் கைகளை மடித்து விட்டபடி.

"அப்படியா?" என்றான் சஞ்சய் அளவுக்கு மீறிய வியப்புடன். "இப்ப நீ அமெரிக்கனா இல்ல இந்திய னானனு செக் பண்ணிடலாமா?" என்றவன் அவள் என்ன தென்று புரிந்து கொள்ளும் முன் ஒரே இழுப்பில் அவளை தன் கைக்குள் கொண்டு வந்தான். முதன்முதலாய் ஒரு ஆணின் அணைப்பு ஏற்படுத்திய திகைப்பிலிருந்து அவள் விடுபடுமுன் சஞ்சய் குனிந்து அவளை முத்த மிட்டான். ரோஷிணி மின்சாரம் பாய்ந்தது போன்ற உணர்வில் விலகத் தோன்றாமல் நின்றிருந்தாள். மென்மையுடன் அவளை அணைத்த சஞ்சய் தலையையும், கன்னங்களையும் வருடத் தொடங்கவும் ரோஷிணி அவனுக்குள் புதைந்து போனாள்.

மனதுக்கு பிடித்தவன் கைபட்டதும் மனதும் உடலும் உருகி நின்ற நிலையில் முணுமுணுத்தாள் "விடு சஞ்சய்."

சஞ்சய்யின் அணைப்பு மேலும் இறுகவும் வெளியே காலிங்பெல் சத்தமிட்டது. ரோஷிணி சடாரென விலக வும் மறுபடி மணி சத்தம் உரக்கக் கேட்டது. சஞ்சய் விரைந்து சென்று கதவைத் திறந்தான்.

குஸனைத் தேடி யாரோ வந்திருந்தார்கள். குஸன் வெளியூர் போயிருக்கும் தகவலை அவர்களிடம் தெரி வித்துவிட்டு அவர்கள் போனதும் கதவை தாழிட்டான் சஞ்சய்.

ரோஷிணி சோபாவில் அமர்ந்து முழங்காலில் முகம் புதைத்திருந்தாள். இன்னமும் தன் வசத்துக்கு வந்திராத மனம் படபடத்தது.

சிறுவயதிலிருந்தே பொது இடங்களிலும், தன் நண்பர்களுக்கிடையேயும் கட்டி அணைப்பதையும் முத்தமிடுவதையும் பார்த்து அதை இயல்பான விஷயமாக கருதி வளர்ந்தவள்தான் ரோஷிணி. ஆனால் இப்போது சஞ்சய் அவளை அணைத்தது நட்பு ரீதியிலோ, மரியாதை தெரிவிக்கும் நிமித்தமாகவோ அல்ல. அவன் தன் இறுக் கத்தில் வெளிப்படுத்திய காதலும் அன்பும், உரிமையும், அதை தான் ஏற்றுக் கொண்டு நெகிழ்ந்து நின்றதும் தன்மீதே கோபத்தை வரவழைத்தது.

அப்பா இந்தியாவில் பெண்ணைக் கொடுக்கப் போவ தில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டார். சஞ்சய் வீட்டிலும் அவனுக்கு வேறு பெண்ணைப் பார்த்து ஏற்பாடு செய்விட்ட நிலையில் இதற்கெல்லாம் என்ன பொருள் என்று புத்தி கேள்வி கேட்டது.

சோபாவில் அமர்ந்திருந்த ரோஷிணியைப் பார்த்த சஞ்சய் "ரோஷிணி" என்றான் அவள் அருகில் அமர்ந்து. அவள் நிமிர்ந்தே பார்க்காமல் இருக்கவும் "ரோஷிணி இங்கே பாரேன்" என்றான் அவள் தலைமீது கைவைத்து. ரோஷிணி சடாரென அவன் கைகளைத் தட்டிவிட்டாள்.

"என்னைத் தொடாதே."

"ஏன்?"

“எனக்குப் பிடிக்கல.”

“உண்மையாகவா?” என்றான் சஞ்சய் ஆச்சரியத்துடன். “இப்பக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் பிடிச்சது!”

பதில் சொல்ல முடியாமல் ரோஷிணி முகத்தைத் திருப்பினாள். பிடிக்காதவன், அறிமுகமற்றவன் தொட்டால் உடல் இறுகும். அனிச்சையாய் கைகளைத் தட்டிவிட்டு விலகிப்போகத் தோணும். சஞ்சய்யை அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கையில் அவன் கையில் கரைந்து போவதை தடுப்பது தனக்குச் சாத்தியமா என்ற பலவீனம் எழுந்தது.

சஞ்சய் எழுந்து வந்து அவளுக்கு எதிரே மண்டியிட்டு அமர்ந்தான். திரும்பியிருந்த அவள் முகத்தை தன் இருகைகளாலும் பற்றினான். “உனக்கு என் மீது கோபம் ரோஷி?” என்றான் மிருதுவான குரலில். அந்தக் குரலில் ரோஷிணியின் மனம் கரைந்து கண்களில் நீர் துளிர்த்து நின்றது.

“மைகாட். ரோஷிணி நீ அழுகிறாயா?” சஞ்சய் பதறினான். “ஐ யம் ஸாரி. நான் விளையாட்டுத்தனமாய் உன்னைச் சீண்டப்போய் உண்மையாலுமே கஷ்டப்படுத்தி விட்டேன் போலிருக்கிறது. ஆனால் நான் ஏதும் தவறாக நடந்து கொண்டதாக எனக்குத் தோணவில்லை.”

“அப்படி உனக்குத் தோணலைன்னா நீ ஒரு ப்ராட்ன்னு அர்த்தம்” என்றாள் ரோஷிணி சீற்றத்துடன்.

சஞ்சய்க்கும் கோபம் வந்தது. “நான் விரும்பும் பெண்ணை அவளது விருப்பத்துடன் முத்தமிடுவதில் என்ன ப்ரார்த்தனம் இருக்கிறது?” என்றான் கோபத்துடன்.

“இன்னொரு பெண்ணை மணக்கப் போகிறவன், அவளைப் பார்ப்பதற்கென்றே இந்தியாவிலிருந்து கிளம்பி வந்திருப்பவன், வந்த இடத்தில் ஏற்கனவே அறிமுகமான

பெண்ணைப் பார்த்ததும் விருப்பம் ஏற்பட்டதென்றால் யாரால் நம்பமுடியும்?”

“முட்டாள்” என்றான் சஞ்சய் ஆத்திரத்துடன். “நான் எந்தப் பெண்ணையும் பெண் பார்க்கக் கிளம்பி வரவில்லை. ரில் மாதங்களுக்கு முன் என் அப்பாவின் வற்புறுத்தலின் பேரில் ஸான்பிரான்சிஸ்கோ போயிருந்த போது ஒரு வீட்டிற்கு போனேன். அந்த வீட்டின் கதவைத் திறந்த ஒரு பெண் என் மனக் கதவையும் திறந்துவிட்டாள். அவள் யார் வேண்டும் என்று கேட்டபோது, எனக்காகவே அவள் பிறந்து காத்திருப்பதை உணர்ந்தவனாய் நீதான் வேண்டும் என்றேன். அந்த நிமிடத்திலிருந்து இன்றுவரை எனக்கு எல்லாமே அவள்தான். அவள் இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத அளவு பைத்தியமான நிலையில்தான் அந்தப் பெண் வீட்டில் இந்தியாவில் சம்பந்தம் செய்து கொள்ள விருப்பமில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். அதன்பிறகு அவளைப் பார்க்காமல் அவளுடன் பேசாமல் இருக்க எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் முடியாத நிலையில்தான் அவளைப் பார்க்க ஓடி வந்திருக்கிறேன். நான் பார்த்ததும், பார்க்கப் போவதும், வாழ விரும்புவதும் என் எதிரில் இருக்கும் இந்தப் பெண்ணிடம்தான் என்ற சஞ்சய், அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

மனம் கரைந்து உருகியதை வெளிக்காட்டாமல், “என்னைத் தொடாதே” என்றாள் ரோஷிணி கண்டிப்புடன்.

“வேணும்னா நீ என்னைத் தொட்டுக்க” என்றபடி சஞ்சய் அவள் அருகே நெருங்கவும் அவன் முதுகிலும் தோளிலும் மாறி மாறி அடித்தாள் ரோஷிணி.

“ரோஷி உன் காதலில் வன்முறை அதிகம்” என்று முதுகை தடவினான் சஞ்சய். “காதலை மென்மையாக

வெளிப்படுத்த வேண்டும் ரோஷிணி. தெரியவில்லை என்றால் கேள். நான் சொல்லித் தருகிறேன்" என்றான் சஞ்சய் கண்களில் சிரிப்புடன்.

"அடி வாங்கியும் உனக்கு புத்தி வரல இல்ல?" என்ற ரோஷிணிக்கு தன்னையறியாமல் புன்னகை மலர்ந்தது.

சஞ்சய் வாஷிங்டனில் தன் வியாபார விஷயமாய் ஒருவரை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. எனவே ரோஷிணியையும் அழைத்தான். "நீ வீட்டில் தனியாக என்ன செய்யப் போகிறாய்? என்னுடன் கிளம்பி வா. வரும்போது எங்காவது ஹோட்டலில் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொள்ளலாம்" என்றதும் 'சரி' என்று உற்சாகத்துடன் கிளம்பினாள் ரோஷிணி. உடை தேர்ந்தெடுப்பதில் வழக்கத்தை விட்டு நேரம் அதிகம் பிடித்தது. தன் வழக்கமான வெஸ்ட்டர்ன் உடைகளை தவிர்த்து, திருமண வீட்டில் தேவைப்படும் என்று கொண்டுவந்திருந்த ரோஜா நிற காஷ்மீர் சில்க் சுடிதாரையும், மெல்லிய வைரம் கோர்த்த செயினும் தோடும் அணிந்தாள். மிக நேர்த்தியாய் அலங்கரித்துக் கொண்டு தோள்வரை விரிந்த முடியை கைகளால் ஒதுக்கியபடி "போகலாமா?" என்று வந்து நின்றவளைப் பார்த்த சஞ்சய் "வாவ்" என்றான் கூச்சலாய்.

"நிஜமாவே நீ ரொம்ப அழகுதான் ரோஷிணி" என்றான் பார்வையை மீட்காமல்.

"நீ சொல்கிற எத்தனையோ பொய்களில் இதுவும் ஒன்று" என்றாள் ரோஷிணி சிரித்தபடி.

"அழகை, அழகாயிருக்குன்னு சொல்றதுல பொய் எங்கிருந்து வந்தது?" என்றபடியே அவளுடன் கிளம்பினான் சஞ்சய்.

சஞ்சய் தான் பார்க்க வேண்டிய நபரைச் சந்தித்துவிட்டு சரியாக முப்பது நிமிடங்களில் திரும்பி வந்தான்.

அதுவரை அந்த அலுவலகத்தின் வரவேற்பறையில் அவனுக்காக காத்திருந்த ரோஷிணி அவளுடன் வெளியே வந்தாள். அங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்று ஒரு சீன உணவகத்தில் சாப்பிட்டார்கள். உணவை முடித்துவிட்டு பில்லுக்காக காத்திருக்கையில் ரோஷிணி கல்லூரியில் அவளுடன் படித்த ஜோன் என்பவனை சந்தித்தாள்.

அவளை அங்கு எதிர்பார்க்காத ஆச்சர்யத்துடன் "ஹாய் ரோஷிணி" என உற்சாகத்துடன் ஜோன் அவள் கைகளைக் குலுக்கினான். "இது எதிர்பாராத இனிய சந்திப்பு. நீ எப்போது வாஷிங்டன் வந்தாய்? இன்னும் எத்தனை நாள் இருப்பாய்? உன் வேலை எப்படிப் போகிறது?" என்று தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே இருந்தான்.

ரோஷிணி தான் விரியா வீட்டில் தங்கியிருப்பதைக் கூறியவுடன், அவர்களுடன் படித்த மற்ற நண்பர்களைப் பற்றி விசாரித்தான். பரஸ்பர புன்னகையில் பளபளத்த இருவர் முகத்தையும் பார்த்த சஞ்சய் ரோஷிணியின் அருகில் வந்து அவள் தோள்களை அணைத்து "போகலாமா டார்லிங்?" என்றான்.

ஜோன் வியப்புடன் விழிகளை விரித்து "யார்?" என்பதுபோல் பார்க்க, ரோஷிணி பதில் சொல்லும்முன் முந்திக் கொண்ட சஞ்சய், "நீ ரோஷிணியின் க்ளாஸ்மேட் இல்லையா? ரோஷிணி எனக்கு அறிமுகம் செய்ய மறந்துவிட்டாள் போல. உன்னைச் சந்தித்ததில் ரொம்ப சந்தோஷம்" என்று அவன் கைகளைப் பற்றி குலுக்கினான்.

"நீங்கள்..?" என்று ஜோன் தயங்கவும் "நான் ரோஷிணியின் பியான்ஸி" என்றான் சற்றும் தயங்காமல்.

அடப்பாவி, அண்டபுளுகா என ரோஷிணி முணுமுணுக்க, "ரோஷிணி உனக்குத் திருமணம் நிச்சயித்

திருப்பதை முன்பே ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை?" என்ற ஜோன் இருவரின் கைகளையும் மாறி மாறி குலுக்கினான்.

"இன்னிக்கு உங்க சாப்பாடு என் டீட்" என்றபடி அவள் கையிலிருந்த பில்லை பறித்துக் கொண்டான்.

"ரோஷிணி மிக பாரம்பரிய பழக்கவழக்கங்கள் கொண்டவள். படிக்கும் போது கூட எங்களுடன் வெளியே எங்கும் வந்ததில்லை. இந்தியாவிலுள்ள பெண்களைப் போல பெற்றோர் சொல்லும் பையனுடன் தான் வாழ்க்கையைப் பிணைத்துக் கொள்வது என்பதில் உறுதியாக இருந்தாள். ஆனால் இப்போது திருமணத்திற்கு முன்பே நீங்கள் இருவரும் ஹனிமூன் வந்திருப்பதைப் பார்த்தால் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அவள் உங்களைக் காதலிக்கிறாள் என்று புரிகிறது" என்றான் ஜோன் மகிழ்ச்சியுடன்.

மேலும் அவன் திருமணம் பற்றி ஏதேதோ பேசிக் கொண்டே போக அதற்கு மேல் அங்கு நிற்க முடியாமல் "நான் போகவேண்டும்" என்றாள் ரோஷிணி.

"ஸாரி... உங்கள் மகிழ்ச்சியான நேரத்தை நான் வீணடித்து விட்டேன். உங்கள் எதிர்கால நல்வாழ்க்கைக்கு என் வாழ்த்துக்கள்" என வாழ்த்தி விடை கொடுத்தான் ஜோன்.

13

ரோஷிணி வீடுவரும்வரை ஒரு வார்த்தை பேசாமல் அமைதியாக வந்தவள், வீட்டிற்குள் வந்ததும் வெடித்தாள்.

"உன் மனசுல நீ என்ன நினைச்சிட்டு இருக்க சஞ்சய்?"

"இதென்ன கேள்வி? உன்னைத்தான்."

"கிறுக்குத்தனமா பேசாதே. ஜோன் என் க்ளாஸ்மேட். இங்கே அடிக்கடி பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய தொலைவில் இருப்பவன். அவனிடம் போய் நமக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகி விட்டதாக சொல்கிறாய். அவனும் முன்கூட்டியே ஹனிமூன் வந்ததாக நினைத்துப் பேசுகிறான். நீ கிளம்பிப் போன பிறகு உன்னைப் பற்றி ஜோனும், ஜோன் மூலமாய் தெரிந்து கொண்ட நண்பர்களும் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன்! அவர்களை விடு, இது தெரிந்தால் என் பெற்றோர் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்?"

"ம்.. என்ன நினைப்பார்கள்?" சஞ்சய் வெகுவாக யோசித்தான். "உன் நிலையும் பாவமாகத்தான் இருக்கிறது. இதை சரி செய்ய ஒரே வழிதான் இருக்கிறது."

"என்ன வழி?" என்றாள் ரோஷிணி ஆவலுடன்.

"ஜோனிடம் சொன்ன பொய்யை உண்மையாக்குவது."

"அதாவது?"

"அதாவது உண்மையாலுமே திருமணம் செய்து கொள்வது. அதை விட முக்கியமாய் இதை ஹனிமூன் டிரிப்பாக மாற்றுவது."

"ராஸ்கல்... உன்னை என்ன செய்யறேன்னு பார்" என்றபடி ரோஷிணி அவனை துரத்திக் கொண்டு ஓடினாள். சோபாவின் மேலும், கட்டில் மீதும் ஏறி குதித்து. டீபாயை டைனிங்டேபிளை சுற்றி ஓடி, குஷன்களை தூக்கி வீசி அரைமணி நேர கலாட்டாவுக்கு பின் "சே! நீ எப்படியோ போ. நா இனி உங்கிட்ட பேசவே போறதில்லை"

என்றபடி தன் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாழிட்டாள் ரோஷிணி.

“ரோஷிணி... கதவைத்திற” என சஞ்சய் கதவைத் தட்டினான்.

ரோஷிணி பதிலே பேசவில்லை.

“ரோஷிணி என்ன இது, குழந்தைத்தனமாய்!”

“ரோஷிணி எதுவாயிருந்தாலும் வெளியே வந்து சண்டை போடு. கதவைத் திற ப்ளீஸ்.”

“.....”

“ரோஷிணி”

“.....”

“ரோஷிணி கல்யாணத்துக்கு முன்னடியே இத்தனை சண்டை போட்டீன்னா, அப்புறமாய் நான் உங்கிட்ட என்ன பாடுபடப் போகிறேனோ தெரியலையே!” என்று புலம்பியபடி சஞ்சய் ஒரு சேரில் அமர்ந்தான். சஞ்சய்யின் குரலையும் புலம்பலையும் கேட்டபடி புன்னகையுடன் தலையணையில் சாய்ந்து அமர்ந்த ரோஷிணி அப்படியே தூங்கிப் போனாள். திரும்ப கண் விழித்தபோது ஜன்னலில் வெளிச்சம் குறைந்து இருட்டிப் போயிருந்தது. வெகு நேரம் தூங்கிப் போனோம் என்ற பரபரப்புடன் முகத்தைக் கழுவித் துடைத்தபடி வெளியே வந்தாள் ரோஷிணி.

ஹாலில் மட்டும் விளக்கெரிந்து கொண்டிருக்க, சஞ்சய் ஸ்போர்ட்ஸ் சேனலில் ஆழ்ந்திருந்தான். ரோஷிணிக்கு பசித்தது. நேராய் அவன் எதிரில் சென்று “சஞ்சய் வா சாப்பிடலாம்” என்றாள் ரோஷிணி. சஞ்சய் டிவியை விட்டு விழியைத் திருப்பாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

“சும்மாதான் ரும் கதவைத் தாளிட்டேன். அப்புறம் அப்படியே தூங்கிட்டேன். ஸாரி சஞ்சய்.”

“.....”

“எனக்கு ரொம்பப் பசிக்குது சஞ்சய். நான் பேசாம இருந்தேன்னு நீயும் அதே மாதிரி செய்யாதே. எழுந்து வா சாப்பிடலாம்.”

சஞ்சய் பதில் பேசாமல் இருக்கவும், ரோஷிணி டிவியை மறைத்தபடி நின்றாள். “நாம இங்கிருப்பதே இன்னும் நலைந்து நாள்தான். நீ இந்தியா போய், நானும் என் ஊருக்கு போய்ட்டா நாம நினைச்சா கூட இந்த மாதிரி பார்த்துப் பேச்சு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமோ என்னவோ! ப்ளீஸ் எழுந்து வா சஞ்சய்.”

அவன் அதற்கும் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் இருக்கவும் ரோஷிணி சோர்வுடன் சேரில் அமர்ந்தாள். தான் இவ்வளவு தூரம் சொன்ன பிறகும் சின்ன விஷயத்தைப் பெரிது படுத்துகிறான் என்று அவளுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. பசியாகவும் இருந்தது. அவன் கோபத்துடன் இருக்கையில் சாப்பிடவும் பிடிக்கவில்லை. கைகளால் தலையைப் பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்த ரோஷிணியின் கண் முன் ஒரு தட்டு தெரிந்தது. அதிலிருந்து சப்பாத்தியையும் சப்ஜியையும் பார்த்ததும் ரோஷிணி நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

சஞ்சய் புன்சிரிப்புடன் நின்றிருந்தான்.

“இந்தா சாப்பிடு” என்றான் அவனிடம்.

சந்தோஷத்துடன் தட்டை வாங்கிக் கொண்டு பாதி சாப்பிட்டு முடித்த பின் நினைவு வந்தவளாக, “நீ சாப்பிடவில்லையா?” என்றாள் அவனிடம்.

“எப்படியோ, இப்பவாவது கேட்கணும்னு தோணுச்சே!” என்றான் சஞ்சய்.

“ஸாரிடா, பசில மறந்துட்டேன். இந்தா நீ சாப்பிடு” என்று தட்டை அவனிடம் கொடுத்தாள் ரோஷிணி.

“ஐய்! நீ மிச்சம் வெச்ச சாப்பாட்டை சாப்பிட நான்தான் கிடைச்சேனா? நான் ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு விட்டேன்.”

“எப்போது?”

“நீ ருமிலிருந்து எவ்வளவு கூப்பிட்டும் வெளியே வரவில்லை. கோபம் தீர்ந்து நீயாக வருவாய் என்று சிறிதுநேரம் காத்திருந்தேன். வரவில்லை என்றதும் வீட்டை சுற்றி வந்து ஜன்னல் வழியாய் பார்த்தேன். நீ ஏசி, பேன் எதுவும் போடாமல் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாய். தூங்குகிறவளை தொல்லை பண்ண வேண்டாம் என்று பசித்ததும் ஹோட்டலில் போய் சாப்பிட்டுவிட்டு உனக்கும் வாங்கி வந்தேன்.”

“தேங்க யு சஞ்சய்” என்று காலித்தட்டை அவனிடம் கொடுத்தாள் ரோஷிணி.

“என்ன இன்னும் வேணுமா? ப்ரெட், சப்பாத்தி எது வேண்டும்?” என்றான் சஞ்சய்.

“எதுவும் வேண்டாம். இந்த ப்ளேட்டை கொஞ்சம் கழுவி வைத்துவிடுகிறாயா? ப்ளீஸ்” என்றாள் ரோஷிணி.

“ரொம்ப கொழுப்பு டீ உனக்கு” என சஞ்சய் கையை ஓங்கவும் கலகலவென சிரித்தாள் ரோஷிணி.

அடுத்தநாள் லிரியா போன் பண்ணினாள். “இங்கிருந்து நாங்கள் கிளம்பி வர இன்னும் நான்கு நாட்கள் ஆகும் போலிருக்கிறது. என் தாத்தாவின் சொத்துக்கள் விஷயமாய் என் அம்மா கவனிக்க வேண்டிய வேலைகள் சில இருக்கின்றன. உங்களால் அங்கே சமாளிக்க முடியுமா?” என்றாள்.

“எங்களைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம் லிரியா. உன் வேலைகளை முடித்துவிட்டு வா” என்றாள் ரோஷிணி.

போனை அவள் கையிலிருந்து பிடுங்கிய சஞ்சய் “லிரியா நீ நூறு வருடங்கள் நலமாக இருக்க வேண்டும். உனக்கு பிடித்த கணவன் கிடைத்து நீ மகிழ்ச்சியாய் வாழ வேண்டும்” என்றான் அவனிடம்.

“என்ன திடீரென்று வாழ்த்துகிறாய்? எனக்குப் பிறந்த நாள் கூட இல்லையே!” என்றாள் லிரியா குழப்பத்துடன்.

“எனக்கு இப்படி ஒரு சான்ஸ் கொடுத்ததற்கு உன்னை எப்போதும் வாழ்த்திக் கொண்டே இருக்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தான் சஞ்சய்.

“சோ, இன்னும் நாலுநாள் நம்ம குடித்தனம்தான்” என்றான் ரோஷினியிடம் திரும்பி.

“எனக்கு ப்ரெட்டும், ரெஸ்ட்டாரண்ட் சாப்பாடும் அலுத்துப் போச்சு சஞ்சய். இன்னிக்கு வீட்டிலேயே சமைக்கலாம்” என்றாள் ரோஷிணி.

“ரோஷிணி, நீ என்னைத் தப்பா புரிஞ்சிகிட்டேன்னு நினைக்கிறேன். லிரியாவுடைய அம்மாவுக்கு ப்ரேக் பாஸ்ட் தயார் பண்ணியதை வைத்து என்னை சமையல்ல புலின்னு நினைச்சிருப்ப. ஆனா பார் ரோஷிணி, எனக்கு டின் சூப்பை சூடு பண்ணவும், ப்ரெட்டை டோஸ்ட் பண்ணவும் தான் தெரியும். வேக வெச்சி, வறுத்து மிக்ஸிங் பண்ண ப்ராப்பர் சமையல் எல்லாம் தெரியாது. என் மீது ரொம்ப நம்பிக்கை வைக்காதே!”

“போடா, நீ சமையல்ல புலி என்ன, எலி கூட இல்லேன்னு எனக்குத் தெரியும். உங்கிட்ட சாப்பாட்டை எதிர்பார்த்தா நான் பட்டினிதான் கிடக்கணும் அல்லது வயித்துவலில துடிக்கணும்ங்கறது கூடத் தெரியாதா. எனக்கு? நீ நான் சொல்ற சாமானை மட்டும் வாங்கி வா. நானே சமைப்பேன்” என்றாள் ரோஷிணி.

“காலம் எப்படி மாறிப்போச்சு பாத்தியா? அமெரிக்க பொண்ணுங்க கூட சமைக்கறாங்க” என்றபடி அவள் கேட்ட பொருட்களை டிபார்ட்மென்ட்டில் ஸ்டோரி லிருந்து வாங்கி வந்தான் சஞ்சய். கூடவே காய் வெட்டி தந்து உதவி செய்ய ஒரு மணி நேரத்தில் கத்தரிக்காய் சாம்பார், தக்காளிரசம், உருளைக்கிழங்கு கறி, பீன்ஸ் பொறியல், பாயசம் எல்லாம் தயாராகியது.

“வெயிட் பண்ணு சஞ்சய். நான் குளித்துவிட்டு வந்ததும் சாப்பிடலாம்” என்றபடி டேபிள் மீது சாப்பாட்டு வகைகளை கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு ரோஷினி குளிக்கப் போனாள்.

“நான் ஹெல்ப் பண்ணவா?” என்றான் சஞ்சய்.

“எதுக்கு?” என்றாள் புரியாமல்.

“வேண்டாம். சொன்னால் அடிக்க வருவாய். நீ போய் சீக்கிரம் குளித்து விட்டுவா. நான் வெயிட் பண்ணுகிறேன்” என்றான் சஞ்சய்.

ரோஷினி வந்ததும் இருவரும் சேர்ந்து சாப்பிடுகையில் சஞ்சய்யால் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. “ரொம்ப பிரமாதம் ரோஷினி. இந்த மாதிரி சமைக்க எங்க கத்துகிட்ட?”

“வேறு எங்கே! எங்க வீட்டில்தான். அம்மா நல்லா சமைப்பாங்க. நார்த் இண்டியன், சௌத் இண்டியன் டிபன் வகைகள் எல்லாம் செய்வாங்க. ஆனா பாட்டி வந்த பிறகுதான் சம்பிரதாயமான தமிழ்நாட்டு சமையலை கத்துக்கிட்டேன். பாட்டி இங்கே வந்த பிறகு எங்கள் வீட்டிலும், மனதிலும் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் வந்திருக்கு. அதற்கு உனக்கு எவ்வளவு நன்றி வேண்டு

மானாலும் சொல்லலாம்” என்றாள் ரோஷினி உணர்ச்சியுடன்.

பாட்டி வரும்வரை பரத்வாஜன் ரோஷினியிடம் நடந்துகொண்ட விதம்பற்றி அப்பா மூலமாய் அறிந்திருந்த சஞ்சய் மேலும் அவளிடம் பேச்சை கிளறாமல் தன்னைப் பற்றிச் சொன்னான். “என் அம்மா இறந்த பிறகு இப்போதுதான் முதன் முறையாக இந்த மாதிரிச் சாப்பிடுகிறேன் ரோஷினி. இத்தனை நாட்களில் ஹோட்டல் சாப்பாடு சாப்பிட்டு எனக்கு உணவின் கவையே மரத்து போய் விட்டிருந்தது” என்றவன், “இந்த சாப்பாட்டிற்காகவே உன்னை மிஸ் பண்ணக் கூடாது என்று தோன்றுகிறது” என்றான் அவளைப் பார்த்து சிரித்தபடி.

“அனுஷாவுக்கு சமைக்கத் தெரியுமா சஞ்சய்? எனக்குத் தெரிந்த வரையில் அவள் சமைப்பாள் என்றே தோன்றவில்லை” என்றாள் ரோஷினி அவளையே பார்த்தபடி.

“யார் அது அனுஷா?” என்றான் சஞ்சய் புரியாமல்.

“ஓவர் ஆக்டிங் பண்ணாதே சஞ்சய்.”

“உண்மையாகத்தான் கேட்கிறேன். அனுஷா யார்?”

“உனக்குப் பார்த்திருக்கும் பெண். டாக்டராக இருக்கிறாள். என்னிடம் உன்னைப் பற்றி ரொம்ப விசாரித்தாள். முக்கியமாய் அவள் ரொம்ப அழகாக இருக்கிறாள். வெள்ளை வெளேர் என்ற நிறம்...”

சஞ்சய் சிரித்தான். “அமெரிக்காவில் இருந்து கொண்டு வெள்ளை நிறத்தைப் பற்றி நீ புகழ்ந்து பேசுவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இது வெள்ளையர்கள் தேசம் இல்லையா?”

“இந்த தேசத்திலும் நிற வித்தியாசம் என் வாழ்க்கையை எப்படி ஆட்டிப்படைத்தது என்று உனக்கு

தெரியாது சஞ்சய். ஆப்ரகாம் லிங்கனாவது ஆப்ரிக்கர் களுக்கு எதிரான நிறுவெறிக்கு முடிவு கட்டினார். என் குடும்பத்திற்குள்ளேயே நிகழ்ந்த நிற பேதத்திற்கு சமாதிகட்டியவன் என் பாட்டிதான்," என்றாள் ரோஷிணி கரகரத்த குரலில்.

"எனக்குத் தெரியும் ரோஷிணி. என் அப்பா ஒருமுறை சொன்னார். பரத்வாஜன் மாமாவின் துக்கமும், ஏக்கமும் உன்னிடம் திசைமாறி உன்னைக் காயப்படுத்தி விட்டது. இப்போது அதைப் பற்றி நாம் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டியதில்லை" என்றான் சஞ்சய் சமாதானப்படுத்தும் விதமாய்.

"நீ கூட என்னை இந்தக் குடும்பத்தில் நீ வித்தியாசமானவன் என்றுதான் சொன்னாய். அப்போது உன் மீதும் எனக்கு கோபம் வந்தது" என்றாள் ரோஷிணி வருத்தத்துடன்.

"இப்போதும் சொல்கிறேன். நீ வித்தியாசமான பெண்தான் ரோஷிணி. உங்கள் வீட்டிற்கு வந்தபோதுதான் முதன்முறையாய் உன் பெற்றோரைப் பார்த்தேன். உன் அப்பா இயல்பிலேயே நிறம்தான் என்றாலும் அமெரிக்க வாசத்தில் பளபளப்பாகி அவரும் உன் அம்மா மாதிரி ஒரு வட இந்தியன் போலவே இருந்தார். எனவே நீங்கள் இருவரும் நல்ல புஷ்டியாய் சிவந்த கன்னமும், அலட்சிய சிரிப்பும், அமெரிக்க ஆங்கிலமுமாக இங்கேயே பிறந்த மற்ற குழந்தைகளைப் போலத்தான் இருப்பீர்கள் என்று நினைத்திருந்தேன். கரிஷ்மாவும் அப்படித்தான் இருந்தாள். ஆனால் உன்னைப் பார்த்ததும் என்னையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. எனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்ட அழகிய உருவம், இந்த நாட்டின் செழுமை, சரளமான

தமிழ்ப்பேச்சு என்று ரொம்ப வித்தியாசமாய் தெரிந்தாய். அதைத்தான் சொன்னேன். ரோஷிணி ஒருமுறை என்னுடன் இந்தியக் கோவில்களுக்கு வந்து பார். அந்த கோவில்களில் கை தேர்ந்த சிற்பிகளால் செதுக்கப்பட்டுள்ள பெண் சிலைகள் உன்னைப் போன்ற உருவ அமைப்புடன்தான் இருக்கும். அதனால்தான் நீ கதவைத் திறந்த போது எங்கள் ஊரிலிருந்து ஒரு சிலை உயிர் பெற்று வந்து என் எதிரே நிற்பது போலவே இருந்தது. புதிதாக புதிய இடத்தில் பார்க்கும் பெண் என்ற உணர்வே தோன்றவில்லை. அதனால்தான் நீ யார் வேண்டும் என்றதும் என்னையும் அறியாமல் நீதான் வேண்டும் என்றேன்."

அன்றைய நினைவில் ரோஷிணியின் முகத்தில் புன்னகை பூத்தது. இருவரும் சிரித்தபடியே எழுந்தார்கள்.

அடுத்துவந்த நாட்கள் அவர்களுக்கு நிமிடங்களாய் நழுவிச் சென்றன. ரோஷிணி தினமும் விதவிதமாய் சமைத்தாள். சஞ்சய் நல்ல சாப்பாட்டுக்கு ஏங்கிப் போயிருக்கிறான் என்ற நினைவில் இந்த சில நாட்களில் தன்னால் முடிந்த வரை வெரைட்டியாக சமைத்தாள். சஞ்சய் சிரிப்பும் விளையாட்டுமாய் அவளுக்கு எல்லா வேலைகளிலும் உதவி செய்தான். வீட்டை ஒதுக்கி, வெளியே போய்வந்து, பாத்திரங்கள் துலக்கி சமையலறையை சுத்தம் செய்து, என்று இருவரும் பகிர்ந்து கொண்டு வேலை செய்கையில் சஞ்சய் சொன்னான்.

"ரோஷிணி நமக்குத் திருமணம் நடந்துவிட்டது போலவே இருக்கிறது. நீ என் உறவினன் என்றோ, நான் விரும்பும் பெண் என்றோ தோன்றவில்லை. என் மனைவி எனக்காக சமைக்கிறாள். நான் அவளுக்கு உதவி

செய்கிறேன் என்றுதான் தோன்றுகிறது. பார்த்த நாளிலிருந்து நீ என்னுடையவள் என்பதைத் தவிர என்னால் வேறு எதையுமே நினைக்க முடியவில்லை" என்றான்.

ரோஷிணி பதில் பேசாமல் பரோட்டாவிற்கு மாவு பிசைவதில் கவனம் செலுத்தினாள். சஞ்சய் அவள் அருகே வந்து ஒரு விரலால் அவள் முகவாயைப் பற்றி முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

"எதுவும் பேச மாட்டாயா ரோஷிணி? உன் அப்பா விடம் உன் மனதை சொல்லமாட்டாயா? எனக்கென்னவோ நம் திருமணம் நடக்காமல் போகக்கூடும் என்றே தோன்றவில்லை" என்று சொன்னான்.

ரோஷிணி தலையை குனிந்தபடி தன் வேலையை தொடர முற்படவே ஒரு பெருமூச்சுடன் சஞ்சய் விலகிப் போனான்.

கஜாதாவிற்காக சஞ்சய் வாங்கி வந்திருந்த சில சினிமா சிடி கேஸட்கள் அவனது பெட்டியில் இருந்தன. அதில் தினமும் படம் பார்த்தார்கள். படத்தில் வரும் இடங்களை மெரீனாபீச், ஊட்டி, சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன், டெல்லி, மும்பை என சுட்டிக்காட்டி அந்த இடங்களைப் பற்றி அவளுக்கு விளக்கினான் சஞ்சய். சினிமாவில் மட்டுமே பார்த்திருந்த தமிழ்நாட்டைப் பற்றி ரோஷிணி அவனிடம் நிறையக் கேள்வி கேட்டாள். தான் பார்த்த ஹாலிவுட் படங்களின் ஷூட்டிங் பற்றி விவரித்தாள். அரிஜோனாவில் நிறைய சினிமா எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வைல்டு வெஸ்ட் டான் ஹாலிவுட் சினிமாக்கள் எல்லாம் அரிஜோனாவின் காட்டுப் பகுதியில் நடந்தவையாக புனையப்பட்டு எடுக்கப்பட்டவைதான். நான் சிறுவயதில் என் அம்மா வழி பாட்டி வீட்டிற்குச் சென்றபோது பார்த்திருக்கிறேன்

என்ற சோஷிணி அங்குள்ள கள்ளிச்செடிகளின் பிரம்மாண்டத்தையும் வசந்தகாலத்தில் அவை மலர்வதையும் ராணையுடன் விவரித்தாள்.

"எங்கள் நாட்டிலும் கள்ளிச்செடிகள் உண்டு ரோஷிணி. எங்கள் தமிழ் கவிஞர் ஒருவர் கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம் கூட எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் எங்களது கள்ளிச் செடிகள் வறுமையின் அடையாள சின்னங்கள். அமெரிக்காவின் கள்ளிச்சாடுகளோ வளம் கொழிப்பவை" என்றான் சஞ்சய்.

இருவரும் வேறுபட்ட சூழலில் வளர்ந்ததால் பள்ளிக் கதைகள், கல்லூரி பற்றிய விபரங்கள், நண்பர்கள் என பகிர்ந்து கொள்ள வித்தியாசமான அனுபவங்கள் நிறைய இருந்தன. இரவும் பகலுமாய் மணிக்கணக்கில் நாட்கணக்கில் பேசினார்கள். என்ன பேசலாம், எதைப் பற்றிச் சொல்லலாம் அல்லது கேட்கலாம் என்று யோசிக்க தேவையின்றி வார்த்தைகள் சரளமாய் வந்தன.

லிரியாவும் அவள் அம்மாவும் வர்ஜீனியாவிலிருந்து வந்த பிறகுதான் தாங்கள் வந்து ஒரு வாரமாயிற்று. அடுத்த நாள் கிளம்ப வேண்டும் என்பதே இருவருக்கும் நினைவு வந்தது.

"இந்த வாரம் எப்படிக் கழிந்தது?" என்றாள் லிரியா சம்பிரதாயமாக.

"அற்புதமாய்" என்றார்கள் இருவரும் ஒரே குரலில்.

மாலையில் சஞ்சய்யுடன் ரோஷினியும் லிரியாவும் வாஷிங்டன் கடைவீதிகளைச் சுற்றி வந்தார்கள். சஞ்சய் லிரியாவுக்கு ஒரு விலை உயர்ந்த கிறிஸ்டல் பொம்மையை வாங்கிப் பரிசளித்தான். வெள்ளை நிறத்தில்

ஒளிச்சிதறல்கள் ஊடுருவிய பொம்மையைப் பார்த்ததும் விரியா மயங்கிப் போனாள்.

“ஓ சஞ்சய். தேங்க யு. தேங்க யு சோ மச்” என்றாள் அவன் கைகளைப் பற்றி.

பெட்டியில் பேக் பண்ணி பில்போடும் போதுதான் அதன் விலையை கவனித்த விரியாவுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. “எதற்கு இத்தனை விலையில் வாங்க வேண்டும்?” என்றாள் தயக்கத்துடன்.

“விலையே மதிக்க முடியாத ஏழு நாட்களை எங்களுக்கு நீ பரிசளித்திருக்கிறாய். அதற்காக” என்றான் சஞ்சய்.

ரோஷிணி மனம் கலங்கிப் போனதை வெளிக்காட்டாமல் இருக்க முன்னால் நடக்க ஆரம்பித்தாள். மற்ற இருவரும் அவளைப் பின்தொடர்ந்து செல்கையில் “ரோஷிணிக்கு நீ ஏதும் பரிசளிக்கவில்லையா சஞ்சய்?” என்றாள் விரியா.

“நான் கொடுக்க நினைக்கும் பரிசை அவள் ஏற்க மறுக்கிறாள்” என்றான் சஞ்சய் ரோஷிணியையே பார்த்தபடி.

“ரோஷிணி நீ ஏன் சஞ்சய் கொடுக்கும் பரிசை ஏற்க மறுக்கிறாய்?” என்றாள் விரியா அவளிடம்.

“அவன் என்ன பரிசு தருவதாக சொன்னான் என்று உனக்குத் தெரியுமா விரியா?”

“உனக்குத் தகுந்த பரிசைதான் தருவான் ஏற்றுக் கொள்” என்றாள் விரியா.

“சிறிது நேரம் பழகிய இந்தப் பெண்ணுக்கு என் மீது இருக்கும் நம்பிக்கை கூட உனக்கில்லையே ரோஷிணி!” என்றான் சஞ்சய் தமிழில்.

அவன் குரலிலிருந்த வருத்தம் தாக்க, “உன்மீது நம்பிக்கை இல்லாமலா உன்னுடன் இத்தனை நாள் நங்கியிருந்தேன்! விபரம் தெரிந்த நாளாய் நான் யாருடனும் வெளியில் போனதோ தங்கியதோ இல்லை.”

“அப்புறம் ஏன் திருமணம் செய்து கொள்ளமாட்டேன் என்கிறாய்!”

“ஏன்னா என் திருமணம் நான் மட்டும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் இல்லை சஞ்சய்.”

சஞ்சய் பெரிய குரலில் சிரித்தான். “இதை நான் நம்பமாட்டேன். எங்க ஊரில் கூட மாப்பிள்ளையை பெண்களே தேர்ந்தெடுக்கிற நிலை வந்தாச்சு. உனக்கு வரப் போகிறவனை நீ செலக்ட் பண்ண முடியாதுன்னு பத்தாம்பசலித்தனமா சொல்லறதை நான் நம்புவேன்னு எதிர்பார்க்கிறியா?”

“நீ நம்பினாலும் இல்லாவிட்டாலும் அதுதான் உண்மை.”

“எது உண்மை? உன் பெற்றோரே காதலித்து மணந் தவர்கள். மகிழ்ச்சிகரமாய் வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள். அவர்கள் உன் விருப்பப்படி திருமணத்திற்கு ஒத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள் என்றா சொல்கிறாய்?”

“எனக்குத் திருமணம் செய்ய முடிவெடுத்த சமயத்தில் அம்மா என்னிடம் நீ யாரையாவது காதலிக்கிறாயா என்று கேட்கத்தான் செய்தார்கள். அப்போது நான் உன்னைச் சந்திக்கவில்லை. என் அம்மா அவர்களது உறவில் உள்ள ஆண்களை அலசத் தொடங்கினாள். அவளது வடநாட்டு உறவினர் என் அம்மாவின் தம்பியைப் போல என்னைச் சீண்டி அவமானப்படுத்துவார்கள் என்று பயந்தேன். அதனால் தமிழ்நாட்டு பையனாய் இருந்தால் பரவா

யில்லை என்று அம்மா மூலமாய் என் அப்பாவிடம் சொன்னபோது அவருக்கு மிகுந்த கோபம் வந்தது. தான் பிறந்த நாட்டுடன் எந்த சம்பந்தமும் வைத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை என்றார் கண்டிப்பாக. எனக்கும் அதில் அப்போது பெரிய வருத்தம் எதுவும் இல்லாததால் என் அம்மா சொன்னபோது "சரி உங்கள் இஷ்டப்படி செய்யுங்கள்" என்று சொன்னேன். சோ எங்கள் குடும்பம் மொத்தமும் சேர்ந்து எடுத்த முடிவுதான் அது."

"சரி முன்பு இருந்த மனநிலையில் அப்படி முடிவெடுத்திருக்கலாம். இப்போது உன் அப்பாவிடம் சஞ்சய்யைத் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன் என்று சொல்லலாமே! அல்லது நாம் இருவருமே போய் ஒருவரை ஒருவர் மணந்து கொள்ள விரும்புவதாகச் சொல்லலாம்."

"அப்படி என்னால் சொல்ல முடியாது சஞ்சய்."

"ஏன்?"

"ஏன்னா அப்பாவுக்கும் மகளுக்குக்கும் உள்ள இயல்பான உறவு எங்களுக்குள் மலர ஆரம்பித்து சிறிது நாட்கள்தான் ஆகிறது சஞ்சய். ஆரம்பித்த உடனேயே அதை முறித்துப் போட நான் தயாரில்லை."

"எதற்கு முறிய வேண்டும்? நீ ஒரு ரௌடியையோ பொறுக்கியையோ விரும்பவில்லையே! தன் இனம், தன் உறவிற்குள் பெண் கொடுக்கத்தான் எல்லா பெற்றோரும் விரும்புவார்கள். நம் இருவருடைய அப்பாவுக்கும் இடையே ஒரு அழகான உறவும் நட்பும் இருக்கிறது. என் அப்பா உறவின் உரிமையை பயன்படுத்தினால் நட்பு கெட்டுவிடுமோ என பயப்படுகிறார். நீ நேரடியாக பேசினால் என்னை உன் அப்பா நிராகரிக்க எந்தக் காரணமும் இல்லை" என்றான் சஞ்சய்.

ரோஷிணி வெகுநேரம் யோசனையில் இருந்தாள்.

"ரொம்ப யோசிக்காதே ரோஷி, என்னை விட நல்ல மாப்பிள்ளை உனக்கு எங்கும் கிடைக்கமாட்டான்" என்றான் சஞ்சய்.

"உனக்கு நீயே சாடிபிகேட் கொடுத்துக்கிறியா?"

"பின்னே நீதான் எதுவும் சொல்லமாட்டேன் என் கிறாயே!"

"எனக்குப் பொய் சொல்லிப் பழக்கம் இல்லை சஞ்சய்."

"ஹே! இதுவே பெரிய பொய்தான்."

இருவரும் சிரித்து முடித்ததும் "நான் அப்பாவிடம் பேசுகிறேன் சஞ்சய்" என்றாள் ரோஷிணி.

"தட்ஸ் குட்" என்றான் சஞ்சய் முகம் மலர்ந்து.

மறுநாள் இருவரும் அவரவர் வீட்டிற்குக் கிளம்புகையில் குஸனும் லிரியாவும் மகிழ்ச்சியுடன் வழியனுப்பி வைத்தனர். லிரியா ரோஷிணியை அணைத்துக்கொண்டு "உங்கள் காதல் வாழ்க்கை வெற்றிகரமாய் இருக்க என் வாழ்த்துக்கள்" என்றாள்.

ரோஷிணி அவளை வியப்புடன் பார்க்க, "எனக்குத் தெரியும் ரோஷிணி. நான் சிறுவயதிலிருந்தே உன் தோழி இல்லையா?" என்றாள் சிரிப்புடன்.

வாஷிங்டன் ஏர்போர்ட் வரை அவளுடன் வந்த சஞ்சய், "நான் சொன்னதை மறக்காதே ரோஷிணி. உன் போன் காலுக்காய் காத்திருப்பேன்" என அவளிடம் விடை பெற்றான். அவன் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் தன்னிடமிருந்த ஏதோ ஒன்று பறிபோனது போன்ற உணர்வில் ரோஷிணி திகைத்தாள். ஒரு வாரமாய் இருந்த கனவுலகிலிருந்து விடுபட்டவளாகத் திரும்பி நடந்தாள்.

14

ரோஷினியை எதிர்பார்த்து வீட்டில் அனைவரும் காத்திருந்ததைப் பார்க்கையில் தான் இப்போதுதான் முதன்முறையாய் வீட்டை விட்டு இத்தனை நாள் வெளியே தங்கியிருக்கிறோம் என்பது நினைவு வந்தது. வாயிலிலேயே எதிர்கொண்ட பரத்வாஜன் “லிரியா எப்படியிருக்கா? ட்ரிப் எப்படியிருந்தது?” என்றார்.

“நல்லா இருந்துதுப்பா” என்றாள் ரோஷினி ஒரே பதிலாக.

“இப்பவாவது வந்தியே ரோஷினி, நீ இத்தனை நாள் அங்கே இருப்பேன்னு நான் நினைக்கவேயில்லை” என்றாள் பூனம்.

“நீ இல்லாம வீடு வீடாவே இல்லை” என்றாள் விசாலாட்சி.

“ஏன் நாங்க இருந்தா வீடு காடு மாதிரியா இருக்கு?” என்றாள் கரிஷ்மா பாட்டியிடம்.

“கரெக்ட்டா சொன்ன, காடல்ல தானே அனிமல்ஸ் இருக்கும். அதனால நீ இருந்தா காடு மாதிரித்தான் இருக்கும்” என்றாள் ரோஷினி தங்கையிடம்.

“வந்ததும் ரெண்டு பேரும் ஆரம்பிச்சிட்டங்களா!” என பூனம் பெருமையுடன் சலித்துக் கொள்ள, குடும்பத்தினரின் மகிழ்ச்சியான வரவேற்பு ரோஷினிக்கு இதமாக இருந்தது.

ரோஷினி குளித்துவிட்டு வருகையில் “சாப்பிடலாமா ரோஷினி?” என்றபடி அவள் அறைக்கு வந்த கரிஷ்மா “எனக்கு நீ நன்றி சொல்ல வேண்டும் ரோஷினி” என்றாள்.

“எதற்கு?”

“சஞ்சய்க்கு லிரியாவின் நெம்பரை நான்தான் கொடுத்தேன்.”

“ஓ.கே. அதற்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“சம்பந்தமில்லையா? வாஷிங்டனில் சஞ்சய் உன்னைச் சந்திக்கவில்லை?”

“அவன் ஏன் என்னைச் சந்திக்க வேண்டும்?”

“ஏன் என்று உன் மனசை நீயே கேட்டுப்பார்.”

தன் நெஞ்சில் கை வைத்து “கேட்டுப் பார்த்தேன் கரிஷ்மா. எனக்குப் புரியவில்லை. வா சாப்பிடப் போகலாம்” என்று வாய்க்குள் சிரிப்பை மென்றபடி முன்னே நடந்தாள் ரோஷினி.

“ஆனாலும் நீ ரொம்ப அழுத்தம். பார்க்கலாம் எத்தனை நாள் இப்படி மூடி வைக்க முடியும்னு” என பொறுமியபடியே அவளைப் பின்தொடர்ந்தாள் கரிஷ்மா.

சாப்பிட்ட பிறகு பரத்வாஜனும் கரிஷ்மாவும் கிளம்பிச் சென்றதும் அம்மாவுடனும் பாட்டியுடனும் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த ரோஷினிக்கு உறக்கம் வந்தது. தன் அறைக்கு வந்து படுத்தவள், மதியம் சாப்பாட்டு வேளையில்தான் கண்விழித்தாள். சஞ்சய் தனக்காக காத்திருப்பான், நன்றாகத் தூங்கிவிட்டோம் என்ற நினைவில் வேகமாய் வெளியே வந்தவள் அம்மாவைப் பார்த்ததும் திகைத்தாள். அப்போதுதான் இது லிரியாவின் வீட்டில்லை

என்ற நினைவு வந்தது. ஒரே வாரத்தில் சொந்த வீட்டைக் கூடவா மறந்துபோனோம் என்று எண்ணியபடி சென்று பாட்டியின் அருகில் அமர்ந்தாள்.

“மதியம் உனக்கு பிடிச்ச சாப்பாடு தயாராய் இருக்கிறது. சாப்பிடு ரோஷிணி” என்றார் பாட்டி.

“இப்போதுதான் தூங்கி எழுந்தேன். அப்புறமாய் சாப்பிடுகிறேன் பாட்டி.” என்றாள் ரோஷிணி.

“ஒரு வாரமாய் ப்ரெட்டும், கார்ன் ப்ளேக்கம், சாலட்டு மாய் சாப்பிட்டிருப்பாய். பாட்டி இன்னிக்கு உனக்காகவே ஸ்பெஷலாய் சமைத்திருக்கிறார்கள். வந்து சாப்பிட்டுப் பார்” என்றாள் பூனம்.

“யார் சொன்னது ப்ரெட் சாப்பிட்டேன்னு! ஒரு வாரமாய் நானே விதவிதமாய் விருந்து சமைத்தேன்” என்றாள் ரோஷிணி பெருமையுடன்.

“என்ன சமைத்தாய்?” என்றார் பாட்டி.

“அம்மாவோட சமையல், நீ சொல்லிக் கொடுத்த மாதிரி வத்த குழம்பு, சாம்பார், அவியல்லு தினம் ஒரு ஐட்டம் செஞ்ச அசத்திட்டேன்” என்றாள் ரோஷிணி.

“லிரியா வீட்டில் அதையெல்லாம் சாப்பிடுவார்களா? பொதுவா இந்திய சமையல் என்றாலே அமெரிக்கர்கள் புளிப்பு, காரம் என்று அலறுவார்களே! லிரியா கூட இங்கே நம் சமையலை அவ்வளவாய் சாப்பிட மாட்டாளே!” என்றாள் பூனம் யோசனையுடன்.

ஒரு நிமிடம் மாட்டிக் கொண்டதுபோல் திகைத்த ரோஷிணி, “லிரியாவின் அம்மா டேஸ்ட் பண்ணவென்று காரம், கடுகு, புளிப்பு சேர்க்காமல் சமைத்தேன்” என்றாள் சமாளிப்பாய். கூடவே இவர்கள் கிளம்புகிற நாளன்று

ரோஷிணி செய்த இட்லியை “ரைஸ் கேக்” செய்திருக்கிறாயா? என்றபடி சாஸுடன் தொட்டு குஸன் சாப்பிட்டது நினைவு வர ரோஷிணிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

இரவு சஞ்சய் அவளுக்கு போன் செய்தபோது ரோஷிணி சொன்னாள்.

“இதுவரை நான் வீட்டில் எந்த விஷயத்தையுமே மறைக்க வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்ததில்லை சஞ்சய். வாஷிங்டனில் உன்னைச் சந்தித்ததை சொல்லாமல் இருப்பது உறுத்தலாக இருக்கிறது.”

“மறைக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. உண்மையைச் சொல்லிவிடு” என்றான் சஞ்சய்.

“நான் வாஷிங்டனில் இருந்தபோதே சொல்லியிருக்க வேண்டும். வீட்டிலிருந்து தினமும் யாராவது ஒருவர் போன் செய்து கொண்டே இருந்தபோதும் யாரிடமும் சொல்ல மறந்துபோனேன். இப்போது போய் ஒரு ஆண்பிள்ளையுடன் ஒருவாரம் தனியாக ஒருவீட்டில் இருந்தேன் என்று சொன்னால் அதிர்ந்து போவார்கள்.”

“அந்த ஆண்பிள்ளை உன்னிடம் எவ்வளவு கண்ணியமாக நடந்து கொண்டான் என்பதையும் சேர்த்து சொல்.”

“உனக்கு நீயே கீரிடம் சூட்டிக் கொள்கிறாயா? நீ கண்ணியம் குறைந்தால் என்னை எப்படித் தற்காத்துக் கொள்வதென எனக்குத் தெரியும்.”

“அப்படியானால் அன்று உன்னை அணைத்தபோது எப்படி தற்காத்துக் கொண்டாய் ரோஷி?” மிருதுவாகி விட்ட குரலில் சீண்டினான் சஞ்சய்.

ரோஷிணிக்கு இப்போதும் கூச்சத்தில் முகம் சிவந்தது. தன்னையறியாமல் குழைந்து விட்ட குரலில் சொன்னாள்.

“அது அத்துமீறிய செயல் அல்ல சஞ்சய் அனுமதிக்கப்பட்டது.”

எதிர்முனையில் சஞ்சய்யின் நீண்ட விசில் சப்தம் காதைத் துளைத்தது.

பிறகு “அனுமதியைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறிவிட்டேன் போலிருக்கிறதே!” என்றான் சஞ்சய் ஆதங்கத்துடன்.

“அனுமதிகள் வரம்புகளுக்குட்பட்டது சஞ்சய். நீ ஜென்டில்மேன். வரம்பை மீறவேயில்லை.”

“தேங்க யு” என்றான் சஞ்சய் பெரிய சிரிப்புடன். ஆனால் எப்போதும் ஜென்டில்மேனாக இருக்க முடியாது ரோஷிணி. உன் பெற்றோரிடம் பேசு” என்றபடி போனை வைத்தான்.

ரோஷிணிக்கு மேலும் இரண்டு நாள் வீட்டிலேயே கழியவும் போரடித்தது. “விடுமுறையை கேன்சல் பண்ணி விட்டு நாளையிலிருந்து நான் வேலைக்குப் போகப் போகிறேன்” என்றாள் எல்லோரும் அமர்ந்து சாப்பிடுகையில்.

“லீவ் போட்டு ஒரு மாசம் கூட ஆகல. அதுக்குள்ள போர் அடிக்குதா?” என்றாள் பூனம்.

“லீவ் போட்ட வேலை முடிஞ்சி போயிருக்கும்” என்றாள் கரிஷ்மா.

“என்ன வேலை?”

“யாரையாவது சந்திக்க வேண்டுமென்று விடுமுறை எடுத்திருக்கலாம்” என்றாள் கரிஷ்மா ரோஷிணியைப் பார்த்து சிரித்தபடி.

பூனம் “அப்படியா ரோஷிணி?” என்றதும் ரோஷிணி தங்கையை முறைத்தாள். “மாட்டியா விடற” என

பல்லைக் கடித்தவள். “லிரியா வீட்டிற்கு போனதைப் பற்றிச் சொல்கிறாள் அம்மா” என்றாள் பூனத்திடம்.

அதுவரை அவர்கள் பேச்சை கவனித்துக் கொண்டிருந்த பரத்வாஜன் “நாளை போக வேண்டாம் ரோஷிணி. திங்கள் கிழமையிலிருந்து வேலைக்குப் போகலாம்” என்றார். பிறகு விசாலாட்சியைப் பார்த்து “என்னம்மா அமைதியா இருக்க, உன் பேத்திக்குக் கல்யாணம் பண்ணிக் குளிர பார்க்கணும்னு வழக்கமா பாட்டிங்க சொல்ற டயலாக் எல்லாம் சொல்ல மாட்டியா?” என்றார்.

“என் கண் குளிர்ந்தா போதுமா? கட்டிக்கிறவ மனசு குளிர்ற மாதிரி மாப்பிள்ளை பார்” என்றார் விசாலாட்சி.

“பாட்டி இந்த டயலாக் குப்பர்” என்றாள் கரிஷ்மா.

“அம்மா கவலையே படாத. எல்லார் மனசும் சந்தோஷப்படற மாதிரி ஒரு பையனை ரோஷிணிக்கு நான் பார்த்தாச்சு” என்றார் பரத்வாஜன்.

ரோஷிணி கையிலிருந்த உணவு கீழே சிதற திடுக்கிட்டு அப்பாவைப் பார்த்தாள்.

பூனம், “பையன் யாருங்க? என்ன பண்ணான்?” என்றாள் ஆர்வத்துடன்.

“பையன் பெயர் முரளிதரன். ஹார்வர்ட் யுனிவர்சிட்டியில் ரிசர்ச் டிபார்ட்மென்டில் வேலை. நல்ல வசதியான குடும்பம். பெற்றோர் நம்மைப் போல காதலித்து மணந்தவர்கள். அம்மா பூர்வீகம் தஞ்சாவூர். அப்பா கன்னடத்துக்காரர். இரண்டு தலைமுறையாய் இங்கேயே செட்டில் ஆகிவிட்ட குடும்பம். பையனின் அப்பாவை முன்பே எனக்கு நல்ல பழக்கம். அம்மா கூட ஒருவகையில் எனக்குத் தூரத்து சொந்தம் என்று நினைவு. முரளிதரன் ஏற்கனவே

ரோஷினியை பார்த்திருக்கிறான். அவனுக்கு விருப்பம் தானாம். சில மாதங்களாகவே என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நான்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது அம்மா இங்கிருக்கும் போதே நல்ல காரியம் நடக்க வேண்டும் எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது" என்றார் பரத்வாஜன்.

"நீயா பாத்து முடிவுபண்ணிட்ட. நீ அந்த காலத்திலேயே காதலிச்சி கட்டிகிட்டவன். உன் பெண்கிட்ட ஒரு வார்த்தை கேட்டியா?" என்றார் பாட்டி.

"முன்பே கேட்டேன் அதை. அவள்தான் யாரையும் காதலிக்கவில்லை" என்று சொல்லிவிட்டாள்" என்றாள் பூனம்.

"என்ன ரோஷினி?" என பாட்டி ரோஷினியைப் பார்க்க ரோஷினி யாரையும் ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் தலைகுனிந்தாள்.

"ஏம்பா பரத்வாஜா, நம்ம சொந்தத்தில் தெரிஞ்சு பையனா பார்க்கலாமே! நம்ம சண்முகநாதனின் பையன் கூட ரொம்ப நல்லவன்" என்றார் பாட்டி விடாமல்.

பரத்வாஜன் ஒரு நிமிடம் பதில் சொல்லாமல் டேபிள் மீதிருந்த கண்ணாடி டம்ளரை உருட்டினார். ரோஷினி துடிக்கும் இதயத்துடன் காத்திருக்க நிதானமாய் அம்மாவின் கேள்விக்கு பதில் சொன்னார்.

"சண்முகநாதனின் மகன் அருமையான பையன்தான். அதில் சந்தேகமில்லை. ஏன் சண்முகநாதனே ஒருமுறை என்னிடம் அவன் மகனுக்கு ரோஷினியை என்னிடம் கேட்டான். அப்போது அவனுக்கு நான் விளக்கமாய் பதில்

சொல்லவில்லை. சண்முகநாதன் என் உறவினன். நண்பன் மட்டுமல்ல என் சிறுவயதிலிருந்து சேர்ந்து வளர்ந்தவன். என் இளமை பருவத்து கோபங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் வடிகாலாக இருந்திருக்கிறான். அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் என் மனதில் நெருடும் துயரமான சம்பவங்களை என்னால் தவிர்க்க முடியவில்லை. என்னுடைய புகழையும், பணத்தையும் பார்த்து சம்பந்தம் செய்து கொள்ளும் ஒருவன் முன் என்னால் மிடுக்குடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்க முடியும். சண்முகநாதன் நான் படிப்புக்காக தாசி வீட்டுமுன் கையேந்தி நின்றதையும், குடித்துவிட்டு வந்து அப்பா உன்னை அடிக்கும் போது நான் அவர் கால்களை பிடித்து கெஞ்சியதையும் பார்த்தவன். என் அவமானங்களை அறிந்தவன். அவன் முன் என்னால் ஆயுசுக்கும் தலைநிமிர்ந்து நிற்க முடியாது." பரத்வாஜன் குரல் கரகரத்தது. பாட்டி கண்கலங்க அமர்ந்திருந்தார். பரத்வாஜன் ஒரு டம்ளரில் தண்ணீரை சரித்து குடித்துவிட்டு மேலும் தொடர்ந்தார்.

"சஞ்சய் இந்தியாவில் பெரிதாய் தொழில் காலூன்றி இருப்பவன். அவ்வப்போது இங்கு வந்து போவானே தவிர அவன் குடும்பம் இந்தியாவில்தான் திருமணத்திற்கு பிறகு வசிக்க வேண்டியிருக்கும். என்னதான் இந்தியத்தனத்துடன் பெண்ணை வளர்த்தாலும் அவள் அங்கு போய் நிரந்தரமாய் இருப்பது முடியாத காரியம். எனக்கும் இந்தியாவுடன் தொடர்பு கொள்வது சாத்தியமில்லை. என்னுடைய கடினமான வேலை பளு, அதிக செலவு, நெடுந்தூர சலிப்பூட்டும் பயணம், முற்றிலும் வேறுபட்ட வாழ்க்கை முறை என அதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன" என பட்டியலிட்ட பரத்வாஜன் திரும்பி "என்ன ரோஷினி, நான் சொல்வது சரிதானே!" என்றார் மகளிடம்.

ரோஷிணி பதில் பேசும் முன் "நீங்க நல்லதுக்குதான் செய்வீங்கன்னு அவளுக்குத் தெரியாதா?" என்றாள் பூனம்.

"அப்பா நீங்க என்னதான் சொன்னாலும் எனக் கென்னவோ சஞ்சய்தான் ரோஷிணிக்கு பெஸ்ட் சாய்ஸ்னு தோணுது" என்ற கரிஷ்மாவிடம் "இது உன் அக்காவின் திருமண விஷயம். நீ இதில் தலையிட வேண்டிய தில்லை" என்று அதட்டினார் பரத்வாஜன்.

"பேச வேண்டியவங்க பேசாம இருந்தா மத்தவங்க பேசித்தானே ஆகணும்" என்று கரிஷ்மா முணுமுணுக்க, "பெரியவங்க பேசும்போது இடையில் பேசும் அநாக ரீகத்தை எங்கே கற்று கொண்டாய் கரிஷ்மா?" என பூனம் கடிந்து கொண்டாள்.

"எல்லோரும் எப்படியோ செயங்க. எனக்கென்ன" என்று ரோஷிணியை முறைத்தபடி கரிஷ்மா அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து உள்ளே சென்றாள்.

விட்டுப்போன பேச்சைத் தொடர்வது போல பரத்வாஜன் சொன்னார்.

"ரோஷிணியை இங்கேயே திருமணம் செய்துகொடுத்தால் அடிக்கடி வந்து போய்க் கொண்டிருக்கலாம். தங்களது குழந்தைகள் கடைசிவரை தங்கள் கண் எதிரே இருக்க வேண்டும் என்றுதான் எந்த பெற்றோரும் ஆசைப்படுவார்கள். அதே ஆசைதான் எனக்கும். எங்களுக்கு உதவி தேவைப்படும் நேரத்தில் கூப்பிட்டவுடன் ஓடிவரக் கூடிய தொலைவில் அவர்கள் இருக்க வேண்டும்" என்றவர் ரோஷிணியின் இரு கைகளையும் பற்றிக் கொண்டார். "ரோஷிணி நீ என் மூத்த பெண். நியாயமாய் பார்த்தால் செல்லமாய் கொண்டாடி உன்னை நான் வளர்த்திருக்க வேண்டும். சிறுவயதில் ரணப்பட்ட என்

மனம் விகாரமாகிவிட்டிருந்தது. அடிமனதில் உன் மீது பாசம் இருந்தாலும் உன் முகத்தைப் பார்க்கும் போது அதை வெளிக்காட்டத் தோன்றாது இறுகிப் போனேன். அம்மா இங்கு வந்த பிறகு நீ அம்மாவுடன் ஒட்டிக் கொண்ட விதத்தைப் பார்க்கும் போதுதான் என் செய்கை உன்னை மிகவும் பாதித்திருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். ரோஷிணி உன் சிறுவயதில் தூக்கிக் கொஞ்சாத நான் வயதான காலத்தில் உன்னுடன் இருக்கப் பிரியப்படுவதை சுயநலம் என்று சொல்வாயோ என்னவோ! நான் இறந்த பிறகும் எனக்கு தலைமகளாய் இருந்து என் காரியங்களை நீதான் செய்ய வேண்டும் என்பது என்னுடைய விருப்பம்" பரத்வாஜன் முடிக்கும் முன் ரோஷிணி விசம்பி அழவும், பூனத்தின் கண்களிலிருந்து நீர் தாரையாய் வடிந்தது. தன் சங்கடத்தை வெளிக்காட்டாமல் "இப்போது எதற்கு இந்தப் பேச்சு?" என்று வீட்டுப் பெரியவராய் மகனை அதட்டினார் விசாலாட்சி.

பூனம் பரபரப்புடன் வீட்டைச் சுத்தம் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். வழக்கமாய் தானாகவே சென்று அம்மாவுக்கு உதவி செய்யும் ரோஷிணி, இன்று அதைப் பற்றிய நினைவே இல்லாமல் அமர்ந்திருந்தாள். தன் அறையின் திறந்திருந்த கதவு வழியாய் தோட்டத்தை வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

"ரோஷிணி போய் டிரஸ் மாத்திட்டு வாம்மா" என்றபடி மகளின் அருகே வந்தாள் பூனம்.

"இதே டிரஸ் நல்லாத்தான் இருக்கு" என்றாள் ரோஷிணி அலுப்புடன்.

“அவளை தொல்லை செய்யாதே. இது ஒரு கெட்டு கெதர்தான். என் பெண் துணிக்கடை பொம்மையாய் அலங்கரித்து நிற்க வேண்டியதில்லை. அவள் இயல்பாய் இருக்கட்டும் விடு” என்றார் பரத்வாஜன்.

மாலையில் முரளிதரன் தன் பெற்றோருடன் பரத்வாஜனின் வீட்டிற்கு வந்தான். மீசையில்லாத வழுவழு வென்ற முகமும், ரிம்லெஸ் கண்ணாடியும், இயல்பிலேயே சிவந்த இதழ்களில் பபிள்கம்முமாக அமெரிக்க இளைஞர்களைப் போலவே இருந்தான். அடிக்கடி தோள்களை குலுக்கி புன்னகைத்தான்.

“ரோஷிணி உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது” என்றான் நேரடியாக.

“உனக்கு என்னை பிடித்திருக்கிறது என்று தெரியாது. நாம் பழகிப் பார்த்த பிறகு உன்னை எனக்கு பிடித்திருந்தால் நீ ஓகே சொல்லலாம்” என்றான் அந்த மண்ணின் வாசனையுடன்.

ரோஷிணி அதிகம் பேசாமல் சின்ன தலையசைப்பும் மௌனப் புன்னகையுமாய் அமர்ந்திருந்தாள்.

முரளிதரனும் அவன் பெற்றோரும் ஆங்கிலத்திலேயே பேசவும் “தமிழ் தெரியுமா?” என்றார் பாட்டி முரளிதானிடம்.

“ம்.. தமிழா?” யோசித்தான் முரளிதரன். “என் அம்மாவின் மொழி அது. அப்பாவுக்குத் தெரியாது. அதனால் வீட்டில் ஆங்கிலத்திலேயே பேசிப் பழகியதால் நான் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதற்கான அவசியமும் ஏற்படவில்லை” என்றான்.

“ரோஷிணி என்ன பேசவே மாட்டேன்கிறாளே!” என்றான் முரளிதரனின் அம்மா.

“ரோஷிணி எப்பவும் அமைதிதான்” என்றாள் பூனம்.

“கவலையேப்படாதீங்க. அவளுக்குமே சேர்த்து வெச்சி நான் பேசவேன்” என்றான் முரளிதரன்.

எல்லோரும் சிரித்துப் பேசி பிஸ்கெட்டும் ஜூசும் சாப்பிட்டு, டின்னர் வேண்டாம் என்று மறுத்து விடை பெற்றுக் கிளம்பினார்கள்.

“பையன் பார்க்க நல்லா இருக்கான். குடும்பமும் நல்ல மாதிரியா தெரியுது” என்றாள் பூனம் திருப்தியுடன்.

“எனக்கே பிடிச்சிப் போனதால்தானே இங்கு வர வழைத்தேன்” என்ற பரத்வாஜன், “அம்மா நீ என்ன சொல்ற?” என்றார் விசாலாட்சியிடம்.

“எனக்கென்னப்பா தெரியும்! குழந்தைங்க நல்லா இருந்தா சரி” என்றாள் விசாலாட்சி.

“ரோஷிணி உனக்கு பையனை பிடிச்சிருக்கா?” என பூனம் கேட்கவும் விரியாவுடன் போனில் பேசிக் கொண்டு இருந்த ரோஷிணி நாகுக்காய் பதில் சொல்வதை தவிர்த்த படி பேசியபடியே அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள்.

“ரோஷிணி என்ன சொல்றா?” என்றான் பரத்வாஜன்.

“பிடிக்கலைன்னா உடனே சொல்லியிருப்பாளே! பிடிச்சிருக்கும். அதனால்தான் அமைதியாக இருக்கிறாள். முரளிதரனை பிடிக்காமல் போகக் காரணமே இல்லையே” என்றாள் பூனம் நம்பிக்கையுடன்.

ரோஷிணி அடுத்தநாள் வழக்கம்போல வேலைக்குக் கிளம்பினாள். சஞ்சயிடமிருந்து வரும் போனை தவிர்க்க நன் செல்போனை அனைத்து வைத்தாள். போன் காலைத்தான் தவிர்க்க முடிந்ததே தவிர அவன் நினைவுகளைத் தவிர்க்க முடியாமல் தவித்தாள்.

சஞ்சய் இந்த திருமண ஏற்பாடு பற்றித் தெரிந்தால் என்ன சொல்லுவான்? நம்ப வைத்து ஏமாற்றினாய்! என்னை மணந்து கொள்ள வீட்டில் ஒப்புதல் கேட்பதாக சொல்லிவிட்டு போய் வேறொருவனை மணக்க எப்படி சம்மதித்தாய் என்பான்.

திருமண ஏற்பாடுகளைப் பற்றி அம்மாவும் அப்பாவும் விவாதிக்கையில் பலமுறை சொல்லிவிட வாயைத் திறந்தாள். இருவரின் மலர்ந்த முகமும் மகள் தங்கள் பேச்சை மீற மாட்டாள் என்ற அவர்களின் திடமான நம்பிக்கையும் அவள் வாயைக் கூட்டிப் போட்டது. முதல்நாள் திருமணப்பேச்சை ஆரம்பித்தபோது கரிஷ்மா அப்பாவிடம் வேண்டாம் என்றபோதே தானும் உறுதியாக சொல்லியிருக்க வேண்டும். அன்று அப்பாவின் உருக்கமான பேச்சைக் கேட்டு அவர் உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பு கொடுத்தாக வேண்டிய கடமை எனக்கிருக்கிறது என்று நினைத்ததால் அவளால் பேசமுடியவில்லை.

கரிஷ்மா கூட ஒருமுறை சொன்னாள், “உன் மனசுக்கு நீ ஹானஸ்ட்டா நடந்துக்கோ. குடும்பத்திற்குள் நடிப்பு அவசியமில்லை” என்றாள்.

“நான் நடிக்கிறேன் என்று உனக்கு யார் சொன்னது?” என்ற ரோஷினியை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு விலகிப் போனாள். அதற்குபிறகு வீட்டில் நடக்கும் திருமண பேச்சுகள் எதிலும் அவள் கலந்து கொள்ளவில்லை. கரிஷ்மாவுக்கு அது இறுதியாண்டுத் தேர்வாக இருந்ததால் யாருக்கும் அது வித்தியாசமாகப் படவும் இல்லை.

பூனத்திற்கு மகளது திருமண நிச்சயதார்த்த ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கும் வேலை இருந்தால் விசாலாட்சிக்கு சமைக்கவும் வீட்டு வேலைகளும் நிறைய இருந்தன.

எனவே ரோஷினிக்கு வீட்டில் பேசவும் ஆளில்லாமல் போனது. பாட்டி வந்ததிலிருந்து வீட்டிலிருந்த நிம்மதியும் ஈந்தோஷமும் போய்விட்டது போலிருந்தது.

அந்த வார இறுதி. விடுமுறையன்று வீட்டிலிருந்த ரோஷினியை அழைத்த பரத்வாஜன் “வெளியில் செல்ல ரெடியாகு ரோஷினி” என்றார்.

“யார், யார் போகிறோம்? பாட்டியும் கரிஷ்மாவும் வருகிறார்களா?” என்றாள் ரோஷினி.

“நீ முதலில் கிளம்பு. யார் வருகிறார்கள் என்று அப்புறம் சொல்கிறேன்” என்றார் பரத்வாஜன், சிரிப்புடன்.

ரோஷினி தயாராகி திரும்பி வருகையில் வீட்டு வர வேற்பறையில் முரளிதரன் அமர்ந்திருந்தான். அவளைப் பார்த்ததும் பெரிய சிரிப்புடன் கை குலுக்கினான்.

“காலையிலேயே முரளிதரன் போன் செய்து உன்னை வெளியே அழைத்துப் போவதாக சொன்னான்” என்றார் பரத்வாஜன்.

ஒரு நிமிடம் திகைத்த ரோஷினி “கரிஷ்மாவும் வரட்டுமே” என்றாள் உள்ளே எட்டிப் பார்த்து.

பூனமும் பரத்வாஜனும் மகளின் குழந்தைத்தனத்தை நினைத்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்தபடி “கரிஷ்மா எதுக்கு? அவளுக்கு நிறையப் படிக்க வேண்டியிருக்கும். நீங்கள் இருவரும் போய் வாருங்கள்” என்றார்கள்.

“பாட்டியையாவது கூட்டிப் போகிறேனே!” என்றாள் ரோஷினி.

முரளிதரன் முகத்தில் தெரிந்த பொறுமையின்மையைப் பார்த்த பூனம், மகளிடம் தணிந்த குரலில் கூறினாள். “நீ சின்ன பிள்ளையா ரோஷினி? முரளிதரன் உன்னிடம்

தனியாய் பேச வேண்டுமென்று கிளம்பி வந்திருக்கிறான். திருமணமாகப் போகிறவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசவும், புரிந்து கொள்ளவும் எவ்வளவோ இருக்கும். நாங்கள் சொல்வதற்கு முன் நீயாகவே அவனைப் பார்த்ததும் கிளம்பியிருக்க வேண்டும். உன்னை ரொம்பவும் வெளியே சுற்றவிடாமல் வளர்த்தது தவறோ என்று கூடத் தோன்றுகிறது.”

ரோஷிணி அதற்கு மேல் மறுக்க வழியின்றி முரளி தரனுடன் கிளம்பிப் போனான்.

“எங்கே போகலாம்?” என்றான் முரளிதரன் காரைக் கிளப்பி.

ரோஷிணி யோசித்தாள். ஹோட்டல், சினிமா, ஷாப்பிங் ஆர்கேட் என கலகலப்பான இடங்களில் சுற்றித் திரியும் மனநிலை இல்லாததால் “செவன்டன் மைல் டிரைவ்” போகலாம் என்றாள்.

“ஓகே” என அவன் உற்சாகத்துடன் ஆக்ஸிலேட்டரை மிதித்தான்.

நல்லவேளை இந்த இடம் நினைவு வந்தது. ‘செவன்டன் மைல் டிரைவ்’ ஒரு கடற்கரைச் சாலை. அங்கு மொத்தம் இருபத்தி ஒரு பீச்சுகள் இருக்கின்றன. ஒரு டிரைவ் போய்விட்டு காரில் உட்கார்ந்தபடியே திரும்பி விடலாம் என்று நினைத்தபடி பின்னால் சாய்ந்து அமர்ந்தாள்.

முரளிதரன் ஒரு ஆங்கிலப்பாட்டை ஹம்மிங் செய்தபடி காரை விரைவாக ஓட்டினான். நடுநடுவே ஏதாவது கேட்டான். பேசினான். சிரித்தான். ரோஷிணி கேட்கும்போது பதில் சொன்னாள். பேசியபோது அமைதியாக இருந்தாள்.

பீச் ரோடில் காரை செலுத்திய முரளிதரன் “நைஸ் பளேஸ்” என்றான் ரசனையுடன்.

“ஒவ்வொரு பீச்சும் இங்கு வித்தியாசமாய் இருக்கிறது. சில பீச்சில் அடர்ந்த மரங்கள், சிலவற்றில் மொட்டை மரங்கள், சில பீச்சில் வண்ணப்பூக்கள், சிலவற்றில் கரியமணல், வெள்ளைமணல் என ஒவ்வொரு பீச்சும் வித்தியாசமாய் அமைத்திருக்கிறார்கள்” என்றான் சுற்றிலும் பார்த்து.

ரோஷிணி ‘ஆமாம்’ என்று தலையசைக்கவும் வேகமாய் அவள் அருகில் வந்தாள். “நீ இப்படி மௌனசாயி யாராய் இருந்தால் எனக்கு ரொம்ப போரடிக்கிறது. ஒரு மணி நேரத்திற்கே இப்படி என்றால் வாழ்நாள் முழுவதும் நீ இப்படி இருந்தால் என்னால் தாங்க முடியாது. ஏதாவது பேசு ரோஷிணி.”

“என்ன பேசுவது?” என்றாள் ரோஷிணி தயக்கத்துடன்.

“மை காட். கணவன் மனைவியாகப் போகிறவர்கள் மத்தியில் பேச விஷயமா இல்லை? நம் இருவருக்கும் பிடித்தது பிடிக்காதது. நம் ரசனைகள், கோபங்கள் என்று பேச எத்தனை விஷயம் இருக்கிறது!”

சஞ்சய்யை பார்த்த முதல்நாளே எந்த தயக்கமும் இன்றி அவனிடம் பேசியது ரோஷிணிக்கு நினைவு வந்தது. வாஷிங்டனில் இரவும் பகலுமாய் பேசித் தீர்த்தார்கள். அப்படி என்னதான் பேசினோம் என்று இப்போது நினைவுக்கு வந்து ஆச்சரியமாக இருந்தது. தன் சிரிப்பும், வார்த்தைகளும் சஞ்சய்யுடனே போய்விட்டதாக தோன்றியது ரோஷிணிக்கு.

“ரோஷிணி டெல் மீ” என்ற குரலில் கலைந்து திரும்பிப் பார்த்தாள் ரோஷிணி.

"என்ன கேட்டாய் முரளிதரன்?"

"அதைக் கூடக் கவனிக்கவில்லையா நீ?" என்றான் அவன் லேசான ஏமாற்றத்துடன்.

"ஸாரி. மறுபடி சொல்லேன்."

"உனக்கு எந்த மியூசிக் ரொம்பப் பிடிக்கும்?"

ரோஷிணி சொன்னாள். சில கேள்விகளுக்கு பின் "நீ ஏதாவது கேளேன் ரோஷிணி" என்றான் முரளிதரன்.

"இங்கிருந்து எப்போது வீட்டிற்கு போகப் போகிறோம்?" என்றாள் ரோஷிணி.

அந்த கேள்வியில் முரளிதரனின் முகம் சுருங்கிப் போக "என்னைப் பத்தி தெரிஞ்சுக்கணும்னு ஆர்வம் இல்லையா உனக்கு?" என்றான்.

ஒரு நிமிடத்தில் சுதாரித்துக் கொண்ட ரோஷிணி, "நீயே சொல்லுவேன்னு இருந்தேன்" என்றாள்.

அந்த வார்த்தையிலேயே திருப்தியடைந்தவனாய் முரளிதரன் தன் குடும்பம், வேலை பற்றியெல்லாம் பேசினான். ரோஷிணி தலையாட்டியபடி அமர்ந்திருக்க, "போதும் என்னைப் பத்திய பேச்சு. நீயேதான் பார்க்கப் போகிறாயே! முதன்முதலாய் வெளியே வந்திருக்கிறோம். இந்த தனிமையை நான் மிஸ் பண்ண விரும்பவில்லை" என்று அவள் அருகே நெருங்கினாள்.

ரோஷிணி தன்னையறியாமல் பின்னடைந்தாள். "ரோஷிணி யு வார் வெரி இன்னஸன்ட்" என்றபடி அவள் முகத்தைப் பற்றினான் முரளிதரன். ரோஷிணி அவன் கைகளை தட்டிவிட்டாள். 'நோ'.

"இது ரொம்ப நார்மலான விஷயம் ரோஷிணி" என அவன் மறுபடி நெருங்க "வேண்டாம் சஞ்சய்" என்றான் ரோஷிணி கைகளால் முகத்தைப் பொத்தியபடி.

முரளிதரன் சடாரென நகர்ந்தான். "என்ன பெயர் சொன்னாய்?"

"என்ன சொன்னேன்?" என்றாள் ரோஷிணி புரியாமல்.

"சஞ்சய்ன்னு யாரோ பெயர் சொன்னாயே!"

"அப்படியா சொன்னேன்!" என்றாள் ரோஷிணி திகைத்து.

தன்னை ஒருவன் நெருங்கினால் அது சஞ்சய்யாகத் தான் இருக்க முடியும் என்ற எண்ணத்தின் விளைவுதான் அவளையும் அறியாமல் சஞ்சய் என்ற பெயர் வந்து விட்டிருக்கிறது போலும்.

"ரோஷிணி நீ யாரையாவது லவ் பண்றியா?" என்றான் முரளிதரன்.

ரோஷிணி ஆமாம் என்றோ இல்லை என்றோ சொல்லாமல் மொத்தமாய் தலையாட்டி வைத்தாள்.

அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் கிளம்பி அவள் வீட்டு வாயில் காரை நிறுத்தி விட்டு முரளிதரன் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். "ரோஷிணி எந்த விஷயமாக இருந்தாலும் நீ என்னிடம் தயங்க வேண்டியதில்லை. முதலில் என்னை உன் நண்பனாக நினைத்துக் கொள். நம்முடைய உறவு எப்படி அமைய வேண்டுமென்பதை பிறகு முடிவு செய்யலாம். நம்முடைய அமெரிக்க வாழ்வில் காதல் இல்லாமல் ஒரு ஆணோ, பெண்ணோ இருபது வயதுவரை இருந்தால் அவர்கள் உணர்ச்சிகள் இல்லாதவர்கள். மனோரீதியாக பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்றுதான் பொருள். நீ யாரைக் காதலித்தாய்? அந்த காதல் உன்னை எந்த அளவு கொண்டு சென்றது என்பதெல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லாத விஷயம். ஆனால் நீ வருங்

காலத்திலும் மறக்க முடியாத அளவுக்கு ஒருவனை நேசித்திருந்தால் நம் வாழ்க்கை கேள்விக் குறியாகி விடும். நீயே யோசித்து முடிவு செய். எந்த முடிவானாலும், தகவலானாலும் என்னிடம் சொல்லத் தயங்கவே வேண்டியதில்லை. மறுபடி நினைவில் வைத்துக் கொள். நான் உன் நண்பன்" என்றபடி முரளிதரன் விடைபெற்று போனான். முரளிதரன் நல்லவன் என்ற நினைவில் ரோஷினியின் மனம் நெகிழ்ந்தது.

15

நெகிழ்ந்த போனை எரிச்சலுடன் தூக்கி எறிந்தான் சஞ்சய். அது சோபாவில் பட்டு கீழே கார்பெட்டில் விழுந்தது. கொஞ்ச நாளாய் அவனால் ரோஷினியை தொடர்பு கொள்ளவே முடியவில்லை. அவளது செல்போன் ஸவிட்ச் ஆப்-ல் இருந்தது. வீட்டிற்கு போன் செய்த போதும் பலநேரம் ரிங்போய்க் கொண்டே இருக்கிறது. அல்லது பாட்டி போனை எடுத்து வீட்டில் யாரும் இல்லை என்கிறாள். செல்போன் வேலை செய்யவில்லை என்றாலும் கூட ரோஷினியே ஏன் அவனிடம் தொடர்பு கொள்ளவில்லை? குழப்பமாக இருந்தது அவனுக்கு.

ரோஷினியிடம் எப்படி பேசுவது என்ற யோசனையில் இருந்தபோது சுஜாதா அவன் அருகில் வந்தாள்.

"அண்ணா அனுஷா வீட்டில் முகூர்த்தத்திற்கு நாள் பார்த்து விட்டார்களாம். அடுத்த மாதம் பத்தாம்தேதி

நமக்கு வசதியா என்று கேட்டார்கள்" என்றாள் தன் யோசனையில் மூழ்கியிருந்த சஞ்சய் வெறுமனே தலையசைத்தான். சென்னையில் வரவேற்புக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை செய்யச் சொல்லி சொல்லிவிட்டாயா?"

"ம். சரி."

"இப்போது அனுஷா வீட்டிற்குப் போய் வரலாமா?" தங்கை கேட்டதற்கெல்லாம் தன் போக்கில் தலையாட்டினான் சஞ்சய்.

"நான் அவர்களுக்குத் தகவல் சொல்லிவிடுகிறேன்" என்றபடி அனுஷா வீட்டிற்கு போன் செய்து தாங்கள் வரப்போகும் தகவலை தெரிவித்தாள் சுஜாதா. பின் அண்ணனிடம் திரும்பி "அண்ணா இந்தா உன்னிடம் பேச வேண்டுமாம்" என்று சிரித்தபடியே ரிசீவரைக் கொடுத்தாள்.

"யார்?" என்றான் சஞ்சய் புரியாமல்.

"எல்லாம் பேசவேண்டியவர்கள் பேசுவார்கள்" என கிண்டல் சிரிப்புடன் அண்ணனிடம் போனை கொடுத்து விட்டு கதவை சாத்திவிட்டு வெளியே சென்றாள் சுஜாதா.

சட்டென முகம் மலர ஆர்வத்துடன் போனை எடுத்த சஞ்சய் "ரோஷினி" என்றான் உற்சாகமாக.

"ரோஷினியா? ஐ யம் அனுஷா" என்றது எதிர்முனை.

"எந்த அனுஷா?" என்றான் குழப்பத்துடன்.

"நான் சஞ்சய்யுடன் பேச வேண்டும்" என்றாள் அனுஷா.

"நான் சஞ்சய்தான் பேசுகிறேன்."

"என்னால் நம்பமுடியவில்லை."

“ஏன் நம்ப முடியவில்லை. நான் சஞ்சய்தான். தயவு செய்து நீங்கள் யார் என்று சொல்கிறீர்களா?” என்றான் சஞ்சய் எரிச்சலை கட்டுப்படுத்தியபடி.

“இன்னும் இருபதுநாளில் திருமணம் செய்துகொள்ளப் போகும் பெண்ணை, மணக்கப்போகிறவர் யார் என்று கேட்பதைத்தான் நம்ப முடியவில்லை.”

“என்ன இருபது நாளில் திருமணமா? எனக்கா?”

“அடுத்த மாதம் பத்தாம்தேதி திருமணம் என்று இப்போது கூட சஜாதா சொன்னார்கள். பத்தாம் தேதிக்கு இன்னும் இருபது நாட்கள்தானே இருக்கிறது. சஞ்சய் நாம் இருவரும் இதுவரை சந்தித்துப் பேசவேயில்லை. என் பெற்றோர் முதலில் அவர்கள் இஷ்டப்படி மாப்பிள்ளை பார்த்த போது எனக்கு கோபமாக வந்தது. பார்க்காமல் பழகாமல் எப்படி மணந்து கொள்வது என்று குழப்பமாகக் கூட இருந்தது.

வாஷிங்டனில் உன்னை முதன்முதலாய் பார்த்ததும் அத்தனை சந்தேகங்களும் குழப்பங்களும் மறைந்து போனது..” அனுஷா பேசிக் கொண்டே போக சஞ்சய் இடைமறித்தான்.

“நான் இப்போது அவசர வேலையாய் இருக்கிறேன். உன்னிடம் பிறகு பேசுகிறேன்” என்று போனை கட்டி பண்ணிவிட்டு அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

அப்பாவுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த சஜாதா திரும்பி, “என்ன அண்ணா, அதுக்குள்ளாகவா பேசி முடிச்சிட்ட!” என்றாள் கிண்டலாக.

“நீ என்னை என்னன்னு நினைச்சிட்டு இருக்க சஜாதா? அந்த பெண் என்னவோ கல்யாணம் அது இதுன்னு

என்னன்னவோ உளறுது. என்ன இதெல்லாம்?” என்றான் கோபத்துடன்.

“அண்ணா ஏற்கனவே அனுஷாவை உனக்குப் பார்த்திருப்பதாக சொல்லியிருந்தேனே! அந்தப் பெண் கூட உன்னைப் பார்த்துவிட்டு பிடித்திருப்பதாகச் சொன்னாளே!” என்றாள் சஜாதா.

“நான் சொன்னேனா?”

“இப்போது கூட உன்னைக் கேட்டேன். அடுத்த மாதம் பத்தாம்தேதி திருமணம் வைத்துக்கொள்ளலாமா என்ற தற்குச் சரியென தலையசைத்தாயே!”

“நான் ஏதோ யோசனையில் இருந்தேன். உன்னை யார் திருமணம் வரை ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னது? வர வர உன் அதிகப் பிரசங்கித்தனத்திற்கு ஒரு அளவே இல்லாமல் போகிறது” என்றான் கடுமையாக.

“அப்பா பாருங்கப்பா அண்ணன் சொல்வதை. அவனுக்காகத்தானே எல்லாம் செய்தோம்” என்றாள் அழுகைக் குரலில்.

மகளைச் சமாதானப்படுத்திய சண்முகநாதன், “பெண் வீட்டில் திருமணம் இப்போது செய்ய வசதிப்படவில்லை என்றும் இன்னும் ஆறுமாதமோ ஒரு வருடமோ ஆகலாம் என்றும் சொல்லிவிடு” என்றார்.

“என்னப்பா இது? அண்ணனுக்குத் திருமண வயதாக வில்லையா? இன்னும் கொஞ்சநாள் போனால் இந்த பெண் வீட்டார் காத்திருப்பார்களோ என்னவோ?” என்றாள் சஜாதா.

“காத்திருக்காவிட்டால் போகட்டும் விடு” என்றார் சண்முகநாதன்.

“நல்ல பெண் அப்பா. அழகு.. படிப்பு” என்று அடுக்கிய மகளை இடைமறித்தார் சண்முகநாதன் “உன் அண்ணனுக்கு எது விதித்திருக்கிறதோ அது நடுக்கும்” என்றார் முடிவாக.

ரோஷிணி தன் லேப் டாப்பில் அலுவலக வேலையை முடிப்பதில் கவனமாய் இருந்தாள். ஹாலில் கரிஷ்மா அப்பாவுடன் பெரிய குரலில் பேசும் சத்தமும் கூடவே எல்லோருடைய சிரிப்புமாய் ஒரே கூச்சலாக இருந்தது. ரோஷிணி தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு கண்களை மூடினாள். தற்போது தன் மனசுக்கு சற்றும் பொருந்தாத சிரிப்பும் கலகலப்பும் மிகுந்த எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. எழுந்து போய் அறைக்கதவை மூடிய சில நிமிடங்களிலேயே பூனம் மெதுவாக கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே வந்தாள்.

“ஞாயிற்றுக்கிழமையில் கூட என்ன வேலை உனக்கு? அலுவலகமே இரண்டுநாள் விடுமுறை தருகையில் நீ ஏன் இப்படி விடுமுறையை வீணடித்துக் கொண்டு உடம்பையும் கெடுத்துக் கொள்கிறாய்?” என்றாள் அதட்டலாக.

“சின்ன வேலைதான். முடித்துவிட்டால் நாளை சிரமப்பட வேண்டியதில்லை” என்றாள் ரோஷிணி.

பூனம் ஏதோ யோசித்தவளாக, “அதுவும் சரிதான். இருக்கிற வேலைகளை எல்லாம் முடிந்தவரை விரைவில் முடித்துவிடு. அப்போதுதான் திருமணத்திற்கு நிறைய நாள் விடுமுறை எடுக்க முடியும்” என்றாள்.

“திருமணமா?” என்றாள் ரோஷிணி.

“என்ன ரோஷிணி, தெரியாத மாதிரி கேட்கிறாய்? உன் திருமணத்தைப் பற்றித் தான் சொல்கிறேன்.”

“இப்போது நிச்சயதார்த்தம் என்றுதானே சொன்னீர்கள்?”

“முதலில் அப்படித்தான் நினைத்தோம். பாட்டி வந்தும் ஆறுமாதமாகப் போகிறது. விசா முடியும் சமயம் ஆகிவிட்டது. மறுபடி அவர்கள் இந்தியா போனால் திரும்பி வரச் சில மாதங்கள் ஆனாலும் ஆகலாம். மாப்பிள்ளை முடிவான பின் எதற்குத் திருமணத்தை தள்ளிப் போட வேண்டும்? பாட்டி இங்கே இருக்கும்போதே உன் திருமணத்தைப் பார்த்து விட்டுப் போகவேண்டும் என்று எங்கள் எல்லோருக்கும் ஆசை. மாப்பிள்ளை வீட்டிலும் சரி என்று சொன்னதால் நிச்சயதார்த்தத்தை விட்டு விட்டு நேரடியாகத் திருமணத்திற்கே ஏற்பாடு செய்துவிட்டோம். இன்னும் இருபதுநாளில் திருமணம். நிச்சயதார்த்தத்திற்கு என்று வாங்கிய உடையை ரிஷப்சனுக்கு அணிந்து கொள்ளலாம். முகூர்த்தத்திற்கு மட்டும் உடை வாங்க வேண்டும். கோவிலில் முகூர்த்தம் என்பதால் சிம்பளாக அணிந்தால் போதும்.” பூனம் திட்டமிடவும் “ஆம்மா” என்றாள் ரோஷிணி கோபத்துடன்.

“என்னைக் கேட்காமல் ஏன் இவ்வளவு விரைவாகத் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தீர்கள்?”

“உன்னைக் கேட்டுதானே மாப்பிள்ளையைத் தேர்ந்தெடுத்தோம்? திருமணம் தள்ளிப் போனால்தான் நீ கோபப்பட வேண்டும். மனசுக்கு பிடித்தவனுடன் விரைவில் இணையத்தான் எல்லோரும் விரும்புவார்கள். எனக்குத் திருமண சமயம், பரிட்சை இருந்ததால் எங்களுக்கு நான்கு மாதம் கழித்துத் திருமணத்தை நிச்சயித்தார்கள். நாங்கள் தினமும் போனில் பேசிக் கொண்

டோம். வாரம் ஒருமுறை சந்தித்துக் கொண்டோம் என்றாலும் அந்த நான்கு மாதம் எப்போது முடியும் என்றிருந்தது. காலண்டரில் எல்லா தாள்களையும் கிழித்துவிட்டு எங்கள் திருமணநாளை மட்டும் விட்டு வைத்திருப்பேன்” பூனம் பழைய நினைவுகளில் மூழ்கிப் போனாள். இதே சஞ்சய்யை மணப்பதாக இருந்திருந்தால் என்னால் நான்கு நாட்கள் கூட பொறுத்திருக்க முடியாது என்று நினைத்த ரோஷிணி அம்மாவை உலுக்கினாள். “அம்மா காதலிப்பவர்களுக்கு தான் பொறுமை இருக்காது. நான் இன்னும் பேசிப் பழகி அவனைப் புரிந்துகொண்டு பிறகு மணம் செய்துகொள்ள சிறிது அவகாசம் வேண்டும். இவ்வளவு விரைவில் என்னால் திருமணத்திற்குத் தயாராக முடியாது.”

“பழகிப் புரிந்து கொண்டபின் மணப்பது என்றால் காதலித்தால்தான் சாத்தியம். நீ யாரையும் காதலிக்காத நிலையில் கணவனிடம் திருமணத்திற்கு பின்பு பேசிப் பழகிக் கொள்.”

“நீ என்ன சொன்னாலும் நான் இன்னும் மனதளவில் தயாராகவில்லை.”

“வறட்டுப் பிடிவாதம் செய்யாதே ரோஷிணி. திருமணத்திற்கு இன்னும் இருபது நாட்கள் இருக்கின்றன. அதற்குள் மனதை தயார் செய்து கொள். நீ ஒண்ணும் சின்னப் பெண்ணில்லை” என்றபடி பூனம் எழுந்து போனாள்.

ரோஷிணி அயர்ந்து போனாள். இது அவள் எதிர் பார்க்காத திருப்பம். முதல் சந்திப்பிலேயே அவள் மனதில் வேறொருவன் இருப்பதை யூகித்த முரளிதரன்

கண்டிப்பாக இந்த திருமணத்திற்கு ஏதாவது ஆட் சேபனை செய்வான் என்று அவள் நினைத்தாள். அட்லீஸ்ட் தன்னிடமாவது சஞ்சய் பற்றி மறுபடி விசாரித்த பிறகுதான் திருமணத்திற்கு ஒத்துக் கொள்வான் என்று எதிர்பார்த்தாள். தன்னிடமிருந்து தகவல் வர வில்லை என்றதும் சஞ்சய் அவனாகவே ஏதாவது முயற்சி எடுப்பான். அவன் அப்பா மூலமாகவாவது தொடர்பு கொள்வான். திருமணத்திற்குள் ஏதாவது நடந்து திருமணம் நின்றுவிடும் என்று உறுதியாக நம்பினாள். ஆனால் நிச்சயதார்த்தத்திற்குப் பதிலாக திருமணமே அவ்வளவு விரைவில் ஏற்பாடு செய்து விடுவார்கள் என்பது அவள் எதிர்பார்க்காத ஒன்று. முதன் முறையாக உள்ளுக்குள் ஒரு பயம் எழுந்தது.

விபரம் தெரிந்த வயதிலிருந்தே எண்ணியதை வெளிப்படையாகப் பேசவும், செயல்படுத்தவும் பழகியிருந்த நான் காதலை மட்டும் ஏன் மூடி மறைத்தேன்? சஞ்சய் என் மனதில் புகுந்த உடனேயே சொல்லி இருந்தால் சேர்த்து வைத்திருப்பார்கள். இப்போது சொன்னால்? அப்பா தான் இதுவரை பிரியம் காட்டாத பெண்ணை வயதான காலத்தில் சீராட்டி அருகில் வைத்துக் கொள்ள ஆசைப்படும் இந்த நேரத்தில் சொன்னால்? அதுவும் சண்முகநாதன் மாமா சம்பந்தி ஆனால் நான் வாழ்நாள் முழுவதும் தலைகுனிந்துதான் நிற்க வேண்டியிருக்கும் என்று அவர் தன் மனதை சொன்ன பிறகும் நான் சஞ்சய்யை விரும்புவதாக சொன்னால் இதுவரை அப்பா என்னிடம் நடந்து கொண்ட விதத்திற்கு நான் பழி தீர்ப்பதாக நினைக்கலாம். அவரை அவமானப்படுத்தவென்றே முரளிதரனுடன் திருமணத்

திற்கு ஒத்துக் கொண்டு இப்போது மறுப்பதாகக் கூட எண்ணலாம். ரோஷிணிக்கு என்ன செய்வதென்று புரியாமல் குழப்பமாக இருந்தது. கடைசியில் சஞ்சய மிடம் விஷயத்தை சொல்லி விடுவதுதான் நல்லது என்று தோன்றியது. இத்தனை நாள் அவனைத் தவிர்த்ததை நினைத்து தன்னையே நொந்தபடி சஞ்சய நெம்பரை டயல் செய்தாள். அவன் செல்போன் ரிங் போய்க் கொண்டே இருந்தது.

சுஜாதா வீட்டிற்கு முயற்சித்த போது மனோகர் ஒருமுறை போனை எடுத்தான். சுஜாதாவும் சஞ்சய்யும் ஷாப்பிங் போய் இருப்பதாகவும், சண்முகநாதன் பேரனுடன் பார்க் போயிருப்பதாகவும் சொன்னான். வந்தவுடன் ரோஷிணியை கூப்பிடச் சொல்வதாக சொன்னான். ஆனால் பிறகு யாரும் கூப்பிடவேயில்லை. பொறுத்துப் பார்த்து ரோஷிணி மறுபடி முயற்சித்தபோது மனோகரின் அலுவலக நண்பர் ஒருவர் பேசினார். மனோகர் வீட்டில் அனைவரும் வெளியூர் போய் இருப்பதாகவும் மனோகர் தன்னிடம் சாவியை கொடுத்துவிட்டு போனதால் தான் வீட்டில் தங்கியிருந்து அலுவலக வேலை பார்ப்பதாகவும் சொன்னார். எப்போது திரும்பி வருவார்கள் என்ற கேள்விக்கு அவர் தெரியாது என்று பதில் சொல்லவும் ரோஷிணி சோர்ந்து போனாள்.

திருமணநாள் நெருங்க நெருங்க ரோஷிணி திகிலடைந்து போனாள். வீட்டில் ஏற்பட்ட உற்சாகத்திற்கும் கலகலப்பிற்கும் நேர்மாறாய் உள்ளுக்குள் சுருங்கிப் போனாள். கரிஷ்மா அக்காவின் திருமணத்திற்கென்று பெற்றோர் தனக்கு வாங்கித் தந்திருந்த நகைசெட்டை காட்ட வந்தபோது எரிந்து விழுந்தாள்.

"எதுக்கு இன்னமும் வேலைக்குப் போற!" என்ற அம்மாவை அலட்சியப்படுத்தினாள்.

"கல்யாணப் பொண்ணு நல்லா சாப்பிட வேண்டாமா? இப்பவே இளைச்சி தெரியற. கல்யாணத்தன்னிக்கு எலும்பும் தோலுமா நின்னா நல்லாவா இருக்கும்!" என வற்புறுத்தி சாப்பிட சொன்ன பாட்டியை திரும்பியும் பார்க்காமல் சென்றாள்.

"ரோஷிணி வெட்டிங் காட்டு உனக்கு எத்தனை வேணும்?" என்ற அப்பாவிடமும் பதில் சொல்வதைத் தவிர்த்தாள்.

'இந்த சஞ்சய் எங்கே போனான்? முட்டாள், மடையன்' என மனதிற்குள் அவனைத் திட்டித் தீர்த்தாள். அவன் நியூயார்க்கில் இருந்திருந்தால் அவளாவது அங்கே டிளம்பி சென்றுவிட்டிருப்பாள். இப்போது அவர்கள் குடும்பத்தில் எல்லோரும் வெளியே சென்றிருக்கையில் அவள் எங்கே போவாள்?

ரோஷிணிக்கு வீட்டிலிருந்தால் பைத்தியமே பிடித்து விடும் போலிருக்க, வீட்டினர் எத்தனை வற்புறுத்தியும் கேட்காமல் அலுவலகமே கதி என்று கிடந்தாள்.

பரத்வாஜனின் ஏற்பாட்டின்படி அவரது தம்பிகள் கணேசனும், மணியும் கூட திருமணத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்தனர். வெகுநாள் கழித்து அண்ணனையும், அண்ணன் குடும்பத்தையும் சந்தித்த நெகிழ்ச்சியும், அமெரிக்காவைப் பற்றிய பிரமிப்பும் விலகாதவர்களாக வளைய வந்தனர். மிசாலாட்சி போனில் சொல்லியிருந்தபடி வைதீக சாமான்களையும், காஞ்சீபுரம் பட்டுப்புடவையும் பூனத்

திடம் கொடுத்தார்கள். மூன்று மகன்களையும் பார்த்த விசாலாட்சிக்கு தன்வாழ்நாளில் மூவரையும் ஒன்றாகப் பார்க்க முடியுமா என பலநாள் ஏங்கியது நினைவுக்கு வந்தது.

மாமியாரை பார்த்த பூனம் "அத்தை உங்க ஆனந்தக் கண்ணீரை இப்போதே முழுசா கொட்டிடாதீங்க. பேத்தி கல்யாணத்துக்கும் கொஞ்சம் மிச்சம் வையுங்க" என்றாள் பரிவும் கிண்டலுமாக.

விசாலாட்சி பதிலுக்குச் சிரிக்கவும், "என்ன கணேசன், மணியோட மனைவி, குழந்தைகளை பார்த்திருந்தா இன்னும் சந்தோஷமாய் இருந்திருக்கும்" என்றாள் பூனம் தொடர்ந்து.

"எல்லாரும் கிளம்பி வர்றது சாத்தியமா? இத்தனை வயசுக்கப்புறம் நான் இங்கு வரலியா? அதுமாதிரி அவங்களை எல்லாம் நீ விரைவில் சந்திக்கத்தான் போகிறாய் பார்" என்றார் விசாலாட்சி புன்னகையுடன்.

"உண்மைதான்" என பூனமும் முறுவலித்தாள்.

வீடு முழுவதும் மாக்கோலம் மின்னியது. வாயிலை மாவிலைத் தோரணங்கள் அலங்கரித்தன. சமையலறையில் பொங்கல், வடை, நெய், சாம்பார் என்ற கதம்ப வாசனை வீடு முழுக்கப் பரவியது. பெரிய தாம்பூல தட்டில் நவதானியங்கள் முளைவிட்டிருந்தன. சாமி அறையில் சாம்பிராணியும் ஜவ்வாதும் மணத்தது. குடும்ப வழக்கப்படி குல தெய்வத்திற்கும், தெய்வமாகிப்போன அவர்கள் குடும்பத்தின் சுமங்கலி பெண்களையும் வேண்டி படையலிட்டார் விசாலாட்சி. இது உண்மையிலேயே அமெரிக்காவா அல்லது சென்னையில் தன்

வீட்டில் இருக்கிறோமா என பரத்வாஜன் கிறங்கிப் போனார். விசாலாட்சி வாய்விட்டுப் ப்ரத்தித்தார். "நீங்க எல்லோரும் தான் துணையா இருந்து இந்த திருமணத்தை நல்லபடி நடத்தி வைக்கணும். குழந்தைங்க ிரும் சிறப்புமா, தீர்காயுசோட வாழணும்." எல்லோர் மனசிலும் அதே ப்ரத்தனை ஒலித்தது. ரோஷிணி இறுகிய முகத்துடன் ஓரத்தில் அமர்ந்திருக்க, "பாட்டி நம்ம குல தெய்வம் எங்கே இருக்கு?" என்றாள் கரிஷ்மா பொங்கலை சுவைத்தபடி.

"காஞ்சீபுரம் அருகே நாலுகிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது" என்றார் விசாலாட்சி.

"காஞ்சீபுரத்திலிருந்து துணையிருக்க அமெரிக்கா வரச்சொல்றியே, பாஸ்போர்ட், விசா வாங்கிக் கொடுத்தியா?" பாட்டியைச் சீண்டினாள் கரிஷ்மா.

"சாமியை எல்லாம் கிண்டல் செய்யக் கூடாதுமமா" என்றார் விசாலாட்சி.

"வேற யாரைக் கிண்டல் செய்யறது? கல்யாணப் பொண்ணுதான் உருன்னு இருக்காளே" என்றாள் கரிஷ்மா.

எல்லோரும் திரும்பிப் பார்க்கவும் ரோஷிணி எழுந்து நன் அறைக்கு சென்றாள்.

பூனத்தின் பெற்றோர்களும் உறவினர்களும் வந்து சேரவும் வீடு கல்யாணக் களைக் கட்டியது. நாளை விடிந்தால் திருமணம் என்ற நிலையில் ரோஷிணி முரளிதரனைத் தொடர்பு கொள்ள முயற்சித்தாள். அவனது செல்போனும் எடுக்காததால் முதன்முறை சந்தித்தபோது அவன் கொடுத்திருந்த யுனிவர்சிட்டி நெம்பரை தேடிப்

பிடித்து டயல் செய்தாள். அவன் பெயரைச் சொல்லி கேட்டதும் அவன் லீவில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ரோஷிணி இடிந்து போனாள். முன்பே முரளிதரனிட மாவது பேசியிருக்க வேண்டும். இப்போது தயாராய் மாப்பிள்ளை வந்து நிற்கும்போது திருமணம் எப்படி நிற்கும்?

முரளிதரனைக் கற்பனையில் கூடத் தனக்கு அருகே நிறுத்திப் பார்க்க விரும்பாத ரோஷிணி வெகுநேரம் யோசித்த பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

இரவு திருமண வீட்டில் அனைவரும் தூங்கப் போன பிறகு வீடு அமைதியாக சந்தடியின்றி இருந்தது. பூனமும் பரத்வாஜனும் காலையில் முகூர்த்தத்திற்கான ஏற்பாடுகளைப் பற்றி பேசியபடி உட்கார்ந்திருந்தனர். சத்தமின்றி நடந்து அவர்கள் அருகே வந்து நின்ற மகளைப் பார்த்ததும், “என்ன ரோஷிணி இன்னுமா தூங்கல?” என்றார் பரத்வாஜன்.

“உங்க கேள்விதான் சிரிப்பா இருக்கு. விடிஞ்சா கல்யாணம்ங்கிறப்ப பெண்ணுக்கு எப்படித் தூக்கம் வரும்?” என்றாள் பூனம் கேலியாக.

அந்த கேலியை பொருட்படுத்தாது அவர்கள் எதிரில் அமர்ந்த ரோஷிணி “உங்க ரெண்டு பேர்கிட்டயும் கொஞ்சம் பேசணும்” என்றாள் அழுத்தமான குரலில்.

குரலின் அழுத்தத்தை உணர்ந்து “என்ன பேசணும்?” என்றார்கள் இருவரும் ஒரே குரலில்.

எங்கேயிருந்து தொடங்குவது என்று ரோஷிணி யோசித்தபடி அமர்ந்திருக்க “சொல்லும்மா. காலையில்

சீக்கிரம் தயாராகணும். நீ நைட் நல்லா தூங்கலேன்னா முகம் சோர்ந்துவிடும்” என்றாள் பூனம்.

ரோஷிணி அமைதியாகவே இருக்கவும், “இப்பப் போய் தூங்கும்மா. அப்புறம் நிதானமாய் பேசிக் கொள்ளலாம்” என்றார் பரத்வாஜன்.

அந்த அப்புறம் என்ற வார்த்தை உலுக்க, “இல்லப்பா எனக்கு இப்பவே பேசியாகணும்” என்றாள் பிடிவாத குரலில்.

“சரி பேசு.”

“அப்பா, அம்மா நீங்கள் இருவரும் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” என்றாள் ரோஷிணி இருவரையும் பார்த்து.

“எதுக்கு?”

“நான் இதுவரை உங்களிடம் எதையுமே மறைத்த தில்லை. முதன்முறையாக ஒரு விஷயத்தை உங்களிடம் நான் சொல்லாமல் இருந்தேன். அது வேண்டுமென்றே செய்ததல்ல. நல்லது செய்கிறோம் என்று நினைத்து செய்யப் போய் கடைசியில் உங்களுக்குப் பெரிய அவமானத்தை உண்டாக்கி விட்டேன்.”

“ரோஷிணி நீ சொல்வது எதுவுமே புரியவில்லை. எதுவாக இருந்தாலும் நேரடியாகச் சொல்” என்றாள் பூனம் பொறுமையின்றி.

நேராய் நிமிர்ந்து பெற்றோர் இருவரையும் பார்த்த ரோஷிணி, “இந்த கல்யாணம் நடக்காது. எனவே நிறுத்தி விடுங்கள்” என்றாள் தீர்மானமான குரலில்.

“என்னது, திருமணத்தை நிறுத்துவதா? என்ன பேசுகிறோம் என்று புரிந்துதான் பேசுகிறாயா? இத்தனை

ஏற்பாட்டையும் செய்து முகூர்த்தத்திற்கு இன்னும் சில மணி நேரம் இருக்கும்போது திருமணத்தை நிறுத்து வதா? ரோஷிணி நீ நன்றாகத்தானே இருக்கிறாய்!" என்றார் பரத்வாஜன் படபடப்புடன்.

"உன் விருப்பத்தைக் கேட்டுத்தானே ஏற்பாடு செய் தோம். இப்போது என்ன நடந்தது? முரளிதரன் ஏதாவது சொன்னானா?" என்றாள் பூனம்.

"யாரும் எதுவும் சொல்லவில்லை. எனக்கு இந்தக் கல்யாணம் வேண்டாம்" என்றாள் ரோஷிணி.

"இது என்ன முட்டாள்தனம்?" பூனம் சீறினாள். "எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் ஒரு திருமணத்தை ஏன் நிறுத்த வேண்டும்?"

"வேண்டாம்னு சொன்னால் விடேன்?"

"அதுதான் கேட்கிறேன், ஏன் வேண்டாம்?"

"எனக்குப் பிடிக்கல. மாப்பிள்ளை, கல்யாணம் எதுவுமே பிடிக்கல."

"இதையெல்லாம் முதல்நாள் முரளிதரன் தன் பெற்றோருடன் நம் வீட்டிற்கு வந்தபோதே சொல்லி யிருக்க வேண்டும். அல்லது முரளிதரனுடன் தனியாக பேசச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தபோதாவது சொல்லியிருக்க வேண்டும். இத்தனை ஏற்பாடும் நடந்த பிறகு சொன் னால் எப்படி முடியும்?" என்றார் பரத்வாஜன்.

"என் சந்தோஷம் உங்களுக்கு முக்கியமாகப் படவில் லையா அப்பா?" என்றாள் ரோஷிணி கெஞ்சலாக.

"உன் சந்தோஷத்திற்காகத்தானே இத்தனையும் செய்கிறேன். உன் பெயரில் நீங்கள் வசிக்க ஒரு

அப்பார்ட்மென்ட் கூட வாங்கி எல்லா வசதிகளும் செய்து வைத்திருக்கிறேன்."

"மனசுக்கு பிடிக்காத ஒருவனுடன் சொர்க்கத்தில் கூட மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாது."

"மனசுக்கு பிடிக்காதவன்னு இப்பதான் தெரிஞ்சுதா? முன்பே ஏன்..." பூனம் முடிக்கும் முன் ரோஷிணி வெடித்தாள். "ஆமாம். முன்பே நான் சொல்லவில்லை. நீங்கள் சொல்லும் பையனைத்தான் நான் மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற மறைமுக எதிர்பார்ப்பை என் மீது சுமத்தினீர்கள். அப்பா முதன்முறையாய் கலங்கிப் போய் பேசுவதைப் பார்த்ததும் என் வாய் பூட்டிக் கொண்டது. அதற்காக உங்கள் இஷ்டப்படியே எல்லாம் செய்துவிடுவீர்களா? ரோஷிணி ஏன் இப்படியிருக்கிறாய்? உனக்கு ஏதாவது பிரச்சனையா? இந்தத் திருமணத்திற்கு முழு மனசுடன் சம்மதிக்கிறாயா? என்று கேட்கமாட் டீர்களா? நான் திருமணத்தைப் பற்றியே நினைத்துப் பார்க்காத சமயத்தில் யாரையாவது காதலிக்கிறாயா என்று கேட்டீர்கள். அதற்குப் பிறகும் நான் யாரையும் விரும்ப வில்லை என்று தெரியுமா உங்களுக்கு? காதலித்து மணந்து கொண்ட உங்களுக்கு ஏன் உங்கள் பெண்ணின் மனசிலுள்ள காதல் புரியாமல் போனது?" ரோஷிணி பெரிய குரலில் பொரியவும் பரத்வாஜன் மனைவியைப் பார்த்தார். "பூனம் ரோஷிணி அதிர்ந்து பேசாத பெண். ரொம்ப அமைதின்னு சொல்வியே, பாத்தியா என் மகள் பேசறதை!" என்றார், ஒரு புன்னகையுடன்.

பிறகு மகளிடம் திரும்பி, "இப்ப என்ன சொல்ற ரோஷிணி? இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்திட்டு நீ விரும்பற பையனுக்கு உன்னை கட்டி வெக்கணும். அதனால்

எனக்கு எத்தனை கஷ்டம், அவமானம், செலவு ஏற்பட்டாலும் உனக்கு அதைப் பத்திக் கவலை இல்லை. அப்படித்தானே!" என்றார்.

"அப்பா..." என்று தொடங்கிய ரோஷிணி ஒரு நொடி அமைதிக்குப் பின் சொன்னாள். "அப்பா என்னால் சஞ்சய் தவிர யாரையும் மணக்க ஏன் நினைக்கக் கூட முடியாது. நீங்கள் எங்கள் இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. என்னால் வேறு ஒருவனைக் கண்டிப்பாகத் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாது."

"சஞ்சய்யா?" என்றார்கள் பரத்வாஜனும் பூனமும் வியப்புடன்.

"எனக்குத் தெரியும். உங்களுக்கு இதில் விருப்பம் இருக்காதென்று. யாருடைய விருப்பத்திற்காகவும், வற்புறுத்தலுக்காவும் என் மனசை மாற்றிக் கொள்ள முடியாது." என்ற ரோஷிணி பெற்றோரின் விமர்சனங்களை எதிர்கொள்ளத் தயங்கி கைகளில் முகம் புதைத்து அழ ஆரம்பித்தாள்.

"ரோஷிணி" என்றாள் பூனம் மகளின் அருகே வந்து. "எதற்காக அழுகிறாய்? இங்கே பார் ரோஷிணி. எதுவாக இருந்தாலும் பேசி முடிவு செய்யலாம்."

ரோஷிணி நிமிர்ந்தே பார்க்கவில்லை. பேசி முடிவு செய்யலாம் என்று தன்னைச் சமாளித்து திருமணம் செய்து வைத்து விடுவார்கள் என்ற பயம் வந்தது.

"எங்கிட்ட எதுவும் சொல்லாதீங்க. நான் எதையும் கேட்க விரும்பல" என்றாள் உறுதியான குரலில்.

"ரோஷிணி" இங்கே பார். சொல்வதைக் கேள்" என பரத்வாஜன் கூப்பிட்ட போதும் அவள் அழுகை அதிகமானதே தவிர குறையவில்லை.

பேச்சுக் குரல் கேட்டு வந்து எட்டிப்பார்த்த பாட்டி, கரிஷ்மா யார் கூப்பிட்ட போதும் ரோஷிணி நிமிர்ந்தே பார்க்கவில்லை. எல்லோரும் கூடிப் பேசி தன்னை கன்வின்ஸ் பண்ண முயல்கிறார்கள் என்ற எண்ணத்தில் யார் முகத்தையும் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை. இத்தனை நாள் அடக்கி வைத்திருந்த வேதனையும் தவிப்பும் வெளியேற வழியின்றி கண்களின் வழியாய் வழிந்தோடியது. வெகு நேரம் அப்படியே அழுது கொண்டிருந்த ரோஷிணி சில நிமிட அமைதிக்குப் பின் யாரோ தன் தலையைத் தொடுவதையும், "ரோஷி" என்ற குரலையும் கேட்டதும் சபாரென நிமிர்ந்தாள். அவளுக்கு அருகில், மிக அருகில் சஞ்சய் புன்சிரிப்புடன் நின்றிருந்தான்.

16

முதலில் நம்ப முடியாமல் விழித்த ரோஷிணி, பின் "சஞ்சய் நீயா?" என்றாள் வாய்விட்டு.

பதில் பேசாத சஞ்சய் அவள் கன்னங்களில் வழிந்த நீரை கர்ச்சீப்பால் ஒற்றி எடுத்தான். அவன் கைகளை அப்படியே பிடித்துக் கொண்ட ரோஷிணி, "சஞ்சய் என்னால் நிஜமா நம்ப முடியல" என்றாள் மறுபடி.

சஞ்சய் ஒரு சிரிப்புடன் நின்றிருக்க, "ரோஷிணி சொர்க்கத்தில் இவன் கூட இருந்தால் சந்தோஷமா இருப்பியா?" என்றார் பரத்வாஜன்.

"இவன் உடன் இருந்தால் சொர்க்கத்தையே உருவாக்குவான். அப்படித்தானே ரோஷிணி?" என்றாள் பூனம்.

"உங்களுக்கு முன்பே தெரியுமா?" என்றாள் ரோஷிணி வியப்புடன்.

"நீ சொல்லவேண்டா எங்களுக்குத் தெரியாம போயிடுமா? நாங்க பெத்தவங்க இல்லையா? நீயே கேட்ட மாதிரி நீ உற்சாகம் இல்லாமல் இருந்ததை நாங்க கவனிக்கவேண்டா நினைச்ச?" என்றாள் பூனம்.

"இத்தனை நாளா துக்கம் கொண்டாடியாச்சு. இப்பவாவது சிரியேன்" என அவள் கன்னத்தை தட்டினாள் கரிஷ்மா.

"உனக்கு இவன்தான் புருஷன்ங்கறது எப்பவோ முடிவான விஷயம். அதை மாத்த யாரால முடியும்?" என்றார் பாட்டி.

"மை காட். மொத்த குடும்பமும் சேர்ந்து இவன்தான் மாப்பிள்ளைன்னு எங்கிட்ட மறைச்சிட்டங்க இல்ல!" என்றாள் ரோஷிணி மிரட்டலாக.

"அப்பவாவது உனக்குத் துணிச்சல் வந்து என் பெயரை சொல்லவேன்னு பாத்திருக்காங்க. நீ கடைசிவரை சொல்லாமல் இருந்திருக்கிறாய். திருமணம் என்ற பேச்செடுத்தவுடனேயே ஒரு பெண் தான் விரும்புகிறவன் யாரென்று சொல்ல வேண்டாமா? அத்தனை ஆழம் இல்லாத பெண்ணையா விரும்பினோம் என்றிருக்கிறது" என்றான் சஞ்சய் வருத்தமான குரலில்.

அவன் முகத்தைப் பார்த்த ரோஷிணி சுற்றியிருப்பவர்களையும் மறந்து அவன் தோள்களைப் பற்றினாள். "என் பிரியத்தை சந்தேகப்படாதே சஞ்சய். என் துணிச்சலை வேண்டுமானால் சந்தேகப்படு."

சஞ்சய் அதற்குப் பதில் பேசாமல் இருக்கவும், "என் அப்பா என் மீது செலுத்தத் தொடங்கியிருந்த அன்பை இழந்து விடுவேனோ என்ற பயத்தில்தான் முதலில் பேசாமல் இருந்தேன். எப்படியிருந்தாலும் உன்னைத் தவிர யாரும் என் அருகில் வர முடியாது சஞ்சய். நினைவு வைத்துக்கொள்" என்றாள் ரோஷிணி.

"அப்பா கொடுத்த நகைப்பெட்டியை கொடுத்து விட்டுப் போக இந்த நேரத்தில் வந்தேன். எதேச்சையாக நீ பேசியதை கேட்க நேர்ந்ததால்தான் மனம் திருப்தியடைந்தது. இல்லை எனில் பெற்றோர்கள் விருப்பத்திற்குதான் முதலிடம் கொடுத்தாய், நீ என்னை விரும்புவதைச் சொல்லவே இல்லை என்பது எனக்கு ஒரு உறுத்தலாகவே இருந்திருக்கும்" என்றான் சஞ்சய்.

சஞ்சய்யின் கைகளைப் பற்றி தன் கைகளுடன் கோர்த்துக் கொண்டு பெற்றோரைப் பார்த்த ரோஷிணி "அப்பா அம்மா நான் சஞ்சய்யை விரும்புகிறேன். இவனைத்தான் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன்" என்றாள் குரலை உயர்த்தி.

ஹாலில் பெரிய சிரிப்பொலி எழவும், "இப்போது உன் உறுத்தல் தீர்ந்ததா சஞ்சய்?" என்றாள் ரோஷிணி.

"ஒரு விஷயம் தீர்ந்தது. அடுத்ததையும் நிறைவேற்றி வைத்தால்..."

"எதை?"

சஞ்சய் அவள் காதலுக்கே ஏதோ முணுமுணுக்க, ரோஷிணி விளையாட்டாய் அவனை அடிக்க வீடு கல்யாணத்தின் சந்தோஷத்தால் நிரம்பி வழிந்தது.

கரிஷ்மா ஒரு திருமண பத்திரிகையை ரோஷிணியிடம் எடுத்து வந்து கொடுத்தாள். சஞ்சய் வெட்ஸ் ரோஷிணி என்ற எழுத்துக்கள் வெள்ளைத்தாளில் தங்க நிறத்தில் மின்னின.

“தன் கல்யாண பத்திரிகையை கல்யாணத்தன்னிக்கு பார்க்கிற ஒரே பெண் நீதான்” என்றான் சஞ்சய்.

“உங்களுக்கெல்லாம் நான் சஞ்சய்யை விரும்பிய விஷயம் எப்படித் தெரிந்தது? சத்தமில்லாமல் இத்தனை ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறீர்கள்” என்றாள் ரோஷிணி. “கரிஷ்மாவுக்கு மட்டும் ஓரளவு தெரியும். ஆனால் சின்னப் பெண் என்பதால் அவளிடமும் நான் வெளிப்படையாக எதையும் சொன்னதில்லை” என்றாள் தங்கையைப் பார்த்து.

பரத்வாஜன் சொன்னார். “உன்னிடம் பேசவேண்டும் என்று செவன்டன் மைல் டிரைவ் அழைத்துச் சென்ற முரளிதரன் அடுத்தநாள் எனது அலுவலகத்திற்கு போன் பண்ணினான். தன்னைப் பொறுத்தவரை எப்போதும் திருமணத்திற்கு ரெடிதான் என்றும் அதற்கு முன்னால் நீ யாரையாவது விரும்புகிறாயா என்பதை தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளும்படியும் சொன்னான். எதற்காக துமென இப்படிச் சொல்கிறான் என்று எனக்கு யோசனையாக இருந்தது. பிறகு ஒரு நாள் உன்னைப் பார்க்க விரியா வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள்” என அவர் சொல்லவும் பூனம் அன்று நடந்ததை விவரித்தாள்.

லிரியாவுக்கு லெமன் டீயை கொடுத்துவிட்டு அவள் எதிரில் அமர்ந்தாள் பூனம். “நைஸ்” என்றபடி ஒருவாய் டீயை ருசிபார்த்த லிரியா “ரோஷிணி மாலையில் வீட்டில்தான் இருப்பேன் என்று என்னிடம் போனில் சொன்னாள். இன்னும் அலுவலகத்திலிருந்து வரவில்லையா ஆன்ட்டி?” என்றாள் லிரியா.

“வருகிற நேரம்தான் லிரியா. இப்போதெல்லாம் அலுவலகத்திலிருந்து வர வழக்கத்தை விட தாமதமாகிறது. எங்கேஜ்மென்ட்டுக்கு விடுமுறை எடுக்க வேண்டி மிருப்பதால் வேலைகளை இப்போதே அவசரமாக முடிக்கிறாள் போலிருக்கிறது.”

“எங்கேஜ்மென்டா? யாருக்கு ஆன்ட்டி?”

“உனக்குத் தெரியாதா?” என்றாள் பூனம் ஆச்சரியத்துடன். “ரோஷிணிக்குத் தான் திருமணம். உன்னிடம் சொல்லவில்லையா?”

“ஓ, காட், ஐ யம் வெரி ஹேப்பி. எங்கேஜ்மென்ட் எப்போது? சஞ்சய் இப்போது எங்கே இருக்கிறான்? அவனும் கூட என்னிடம் சொல்லவே இல்லையே” என்றாள் லிரியா மகிழ்ச்சியுடன்.

“சஞ்சய்க்கு இன்னும் தெரியாது லிரியா” என்றாள் பூனம், சஞ்சய்யை இவளுக்கு எப்படித் தெரியும் என்று யோசித்தபடி.

“என்னது தெரியாதா? மாப்பிள்ளைக்கே தெரியாமலா நிச்சயதார்த்தம் செய்வீர்கள்?” என்றாள் லிரியா வியப்புடன்.

“மாப்பிள்ளையா? சஞ்சய்யா?”

“ஆமாம். அவர்கள் இருவரும்தான் காதலித்தார்கள்!”

லிரியாவின் பேச்சைக் கேட்டபடியே அங்கே வந்த பரத்வாஜனும் பூனத்துடன் சேர்ந்து திடுக்கிட்டார். "லிரியா நீ சொல்வது உண்மையா?" என்றார் திகைப்பு மாறாமல்.

"உண்மைதான் அங்கிள். இருவருக்கும் நிச்சயதார்த்த ஏற்பாடுகளை செய்துவிட்டு நீங்கள் இப்படி கேட்பதுதான் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது" என்றாள் லிரியா.

இந்தியாவில் இருக்கும் சஞ்சய்யும், அமெரிக்காவில் இருக்கும் ரோஷினியும் எப்படிப் பழகி காதலித்திருக்க முடியும்? சுஜாதா வீட்டில் ஒருமுறையும் இங்கு ஒரு முறையுமாக இரண்டுமுறைதான். மொத்தமாய் அவர்கள் சந்தித்திருக்கிறார்கள். இரண்டு சந்திப்பிலும் குடும்பத்தினர் அனைவரும் கூட இருந்தோம். பிறகு எப்படி இந்த காதல் சாத்தியம்? பரத்வாஜன் குழம்பிப் போனார். லிரியா பொய் பேச வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதால் லிரியா விடமே கேட்டார். "ரோஷினியே சஞ்சய்யை இரண்டு முறைதான் பார்த்திருக்கிறாள். நீ எப்போது அவனை சந்தித்தாய்? அவர்கள் விரும்புவது உனக்கெப்படித் தெரியும்!"

"வாஷிங்டனில் ரோஷினி என் வீட்டில் இருந்தபோது சஞ்சய் அங்கே வந்திருந்தான்" என்றாள் லிரியா எதார்த்தமாக.

பரத்வாஜன் அதற்குமேல் எதுவும் கேட்காமல் அமைதியானார். "நான் கிளம்புகிறேன் ஆன்ட்டி. எனக்கு வேறு ஒரு வேலை இருக்கிறது. ரோஷினி வந்ததும் எனக்கு போன் பேசச் சொல்லுங்கள் அங்கிள்" என்றபடி லிரியா கிளம்பிப் போனாள்.

லிரியா சென்ற சிறிதுநேரத்தில் அலுவலகத்திலிருந்து வந்த ரோஷினி ஹாலிலிருந்த யாரிடமும் எதுவும் பேசாமல் தன் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாழிட்டாள்.

"என்ன இந்தப் பெண் இப்படி சோர்ந்து தெரிகிறாளே, மணப்பெண்ணின் உற்சாகத்தையே காணோமே" என்றாள் பூனம் கவலையுடன்.

"அது இப்போதுதான் தெரிந்ததா உனக்கு? திருமணம் உறுதியான நாளிலிருந்து அவள் இப்படித்தான் இருக்கிறாள்" என்றார் விசாலாட்சி.

"நீங்கள் ஏன் என்னிடம் சொல்லவேயில்லை?" என்றார் பரத்வாஜன் அம்மாவிடம்.

"பெண்ணைப் பெற்றவன் நீ ஒரு முடிவெடுத்து செய்கிறாய். உன்னுடைய பெண்ணும் அதற்கு மறுப்பு சொல்லாமல் தலையாட்டுகிறாள். நான் இதில் என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்."

பரத்வாஜன் தலையை பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்தார். அன்று முழுவதும் அவர் குழப்பத்திலேயே கழிக்கவும், இரவு விசாலாட்சி மகனின் அருகே வந்தார். மருமகனின் அருகில் அமர்ந்து மகனின் கைகளை தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

"எதுவுமே நம்ம கையில் இல்ல பரத்வாஜா. எது எப்படி நடக்கணும்னு எப்பவோ விதிச்சிருக்கு. அப்பாவுக்கு பயந்து என் கைக்குள்ளேயே கிடந்த நீ தேசம்விட்டு தேசம் போவேன்னோ, காதலிச்சி கல்யாணம் பண்ணிக்கு வேன்னோ நான் நினைக்கவேயில்லை. உன் குடும்ப குழலுக்கும் வளம்பு முறைக்கும் முரணான ஒரு துணையை யும், வாழ்க்கையையும் நீ விரும்பி தேர்ந்தெடுத்தாய். நீ செய்ததையேதான் உன் பெண்ணும் செய்திருக்கிறாள். அவளது வாழ்க்கைக்கு மாறான இடத்தில் அவளுக்கு பிரியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உனக்குத் தெரியாததில்லை.

ஒருத்தொருக்கொருத்தர் பிரியம் ஏற்பட்ட பிறகு நாம் அவர்களைச் சேர்த்து வைப்பதுதானே நியாயம்?"

"கடைசிவரை பெண்களை என் கண்பார்வையிலேயே வெச்சுக்கலாம்னு நினைச்சேன்," என்றார் பரத்வாஜன் பெருமூச்சுடன்.

"நம்ம கண்பார்வையில் இருப்பதை விட அவள் சந்தோஷமாய் இருப்பது முக்கியமில்லையா?" என்றாள் பூனம்.

"அப்ப உனக்கு சம்மதம்னு சொல்லு" என்றார் பரத்வாஜன் வியப்புடன்.

"பொண்ணோட சந்தோஷம்தான் என் சந்தோஷம்" என்றாள் பூனம்.

"அப்ப உன்னா, நான் மட்டும் என்ன வில்லனா?" என்றார் பரத்வாஜன்.

"வில்லனா ஹீரோவாங்கிறது நீங்க எடுக்கிற முடிவில்தான் இருக்கு" என்றாள் பூனம்.

"அம்மா உன் மகன் என்னிக்கும் ஹீரோன்னு சொல்லு உன் மருமகள்கிட்ட" என்றார் பரத்வாஜன் விசாலாட்சி யிடம்.

"அது தெரிஞ்சதால்தான் அவள் உன்னைக் கல்யாணமே பண்ணி இருக்கா" என விசாலாட்சி சொல்லவும் பெரிய சிரிப்பு எழுந்தது அங்கே.

பூனம் சொல்லி முடித்ததும் மீண்டும் பரத்வாஜன் தொடர்ந்தார்.

"நாங்கள் சண்முகநாதனிடம் பேசுவதென முடிவெடுத்த போது சஞ்சய் சண்முகநாதனை அழைத்துக் கொண்டு நம் வீட்டிற்கே வந்துவிட்டான், நீங்கள் இருவரும் விரும்புவதாகவும், உன்னிடமிருந்து கொஞ்ச நாளாய் போனே

வராததால் பார்க்க வந்திருப்பதாகவும் சொன்னான். சண்முகநாதன் முறைப்படி பெண் கேட்கவும் நாங்கள் கலந்து பேசி நோடியாகத் திருமணமே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தோம். அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே திருமணம் குறித்ததால் சண்முகநாதன் சுஜாதா குடும்பத்தினரை வரவழைத்து திருமண ஏற்பாடுகளை கவனிக்கத் தொடங்கினார். நீ எங்களிடம் மறைத்திருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை ரோஷினி. உன் மகிழ்ச்சியை விட முக்கியமானது எங்களுக்கு எதுவுமே இல்லை" என்றார் பரத்வாஜன்.

"அப்பா லிரியாவுக்குச் சொல்ல வேண்டுமே!" என்றாள் ரோஷினி நினைவு வந்தவளாக.

எல்லோரும் சொல்லி வைத்தாற்போல் சிரித்தனர். "லிரியாவுக்குதான் முதல் அழைப்பு. காலையில் வந்து விடுவாள். கவலைப்படாதே."

ஸான்பிரான்சிஸ்கோ இன்டர்நேஷனல் ஏர்போர்ட்டில் வழக்கம் போல அன்றும் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. சண்முகநாதன், பரத்வாஜனின் தம்பிகள் இருவருடன் விசாலாட்சி பாட்டியும் கிளம்பத் தயாராக இருந்தாள். வழியனுப்ப பரத்வாஜன் குடும்பமும் சுஜாதா குடும்பமும் ஏர்போர்ட் வந்திருந்தார்கள்.

சுழுத்தில் புதுமாங்கல்யம் மின்ன நின்றிருந்த ரோஷினி பாட்டியைப் பிரிய மனமின்றி கட்டிக் கொண்டாள். பாட்டி திடீரென முளைத்தது போல் இந்த ஆறுமாத காலத்தில் தன் வாழ்க்கையில் செய்திருக்கும் விஷயங்கள் மகத்தானவை என்ற நினைவில் கண் கலங்கியது.

"பாட்டி போன உடனே மறுபடி விசா எடுத்துட்டு வந்துடு" என்ற கரிஷ்மாவிடம் எதுவும் சொல்லாமல் விசாலாட்சி மழுப்பாகச் சிரித்தாள்.

முதல் நாள் கணேசனும் மணியிடம் பாட்டியிடம் பேசியது ரோஷிணிக்கு நினைவு வந்தது. “அம்மா பரத்வாஜன் அண்ணன் உன்னை இங்கேயே கடைசிவரை தன்னுடன் தான் இருக்க வேண்டும் என்கிறார். நீ என்ன முடிவு செய்திருக்கிறாய்?” என்றான் கணேசன்.

பாட்டி பதில் பேசாமல் யோசிக்கவும் “என்னம்மா, உன் பிரியம்தான் முக்கியம். நாங்கள் எதையும் வற்புறுத்த வில்லை” என்றான் மணி.

பாட்டி சொன்னார். “உடம்பு நல்லா இருக்கிறவரை ஓடிக் கிட்டே இருக்கலாம். முடியாம போறப்ப நம்ம ஊர்தான் தேவலைன்னு தோணுது. இங்கிருக்கும் நமது உறவினர் களை சந்திக்கும்போது கேள்விப்பட்டேன். தேனும் பாலும் ஓடும் அமெரிக்காவில் மருத்துவ செலவு வந்தால் சாமான்யர்களால் சமாளிக்க முடியாது என்கிறார்கள். அதற்காக இன்ஷூரன்ஸ் எடுத்தாலும் கட்ட வேண்டிய தொகை மிக அதிகமாம். வேலை பார்ப்பவர்களுக்கு சம்பளம் வரும். ஓய்வு காலத்தில் பென்ஷன் வரும். என்னைப் போல் வீட்டுடன் இருப்பவர்கள் இரண்டு முறை படுத்து எழுந்தால் வீட்டில் சேமிப்பெல்லாம் கரைந்து கடன் வாங்கும் நிலை வந்துவிடும் என்றார்கள். இத்தனைவயதுக்கப்பறம் யாருக்கும் தொல்லை கொடுக்கக் கூடாது என்றிருக்கிறது” என்றார் விசாலாட்சி.

யோசித்தபடி நின்றிருந்த ரோஷிணியிடம் “எனக்கு மனசு ரொம்ப நிறைவா சந்தோஷமா இருக்கு ரோஷிணி. வாழ்க்கையில் எனக்கு இனி எந்த குறையும் இல்லை” என்றார் விசாலாட்சி.

“பாட்டி நீ வந்ததிலிருந்து எனக்கு நடந்த நல்ல விஷயங்களுக்கு எல்லாம் நீதான் காரணமாய் இருந்திருக்கிறாய்” என்றாள் ரோஷிணி.

“நான், என்னாலன்னு சொல்ற தகுதி யாருக்கு இருக்கு? எல்லாத்துக்கும் கடவுள் இருக்கிறார்” என்றார் பாட்டி.

“பாட்டி உண்மையைச் சொல். நீ திரும்பி வருவாய் இல் லையா?” என்றாள் ரோஷிணி பாட்டியின் முகவாயைப் பற்றி.

“ஓ வருவேன். உனக்கு பிள்ளை பேறு பாக்க, பக்குவமா சமைச்சி கொடுக்க நீ எங்கிருந்தாலும் வருவேன்” என்றார் விசாலாட்சி சிரித்தபடி.

சண்முகநாதன் “நேரமாயிற்று, கிளம்பலாம்” என்றதும் கனத்த இதயத்துடன் கலங்கிய கண்களுடன் எல்லோரும் விடைகொடுத்தனர்.

விசாலாட்சி பாட்டி கண்ணுக்கு மறைந்த பின்னரும் அதே இடத்தில் நின்றிருந்த பரத்வாஜனின் அருகில் வந்தான் சஞ்சய்.

“அம்மா பிரிஞ்சு போறதை பாத்து கவலையா? இல்ல மகளைப் பிரியப் போவதைப் பற்றிய கவலையா மாமா?” என்றான் வாஞ்சையுடன்.

“இரண்டும் தான்” என்றார் பரத்வாஜன் தன்னைச் சமாளிக்க முடியாமல்.

“இரண்டையுமே என்னால் சரிசெய்ய முடியும் மாமா. அம்மாவையோ மகளையோ வெகுநாள் பிரிந்திருக்க வேண்டியிருக்காமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று சஞ்சய் சொன்னதும் பரத்வாஜனின் முகம் மலர்ந்து போனது.

அண்ணன் திருமணத்திற்காக வந்திருந்த கஜாதாவும் நியூயார்க் கிளம்பினாள்.

சஞ்சய் ரோஷிணியின் கைகளைப் பற்றி “நீங்க ரெண்டு பேரும் ஏற்கனவே முடிவு பண்ணிட்டுச் சொல்லாம என்னைய அலைய விட்டுட்டீங்களே! இதுக்கு எங்கப் பாவும் உடந்தை வேறு” என்று சிரித்தபடி தன் கணவன் குழந்தையுடன் கிளம்பிப் போனாள்.

பரத்வாஜன் குடும்பம் ஒரு காரிலும், சஞ்சய் ரோஷிணி ஒரு காரிலுமாக வீடு திரும்புகையில் ரோஷிணி கேட்டாள், "பாட்டியையும் என்னையும் அப்பா பிரிந்திருக்க வேண்டியதில்லை என்பது போல் அப்பாவிடம் சொன்னாயே!" என்றாள் கேள்விக் குறியுடன்.

"ஆமாம்."

"எப்படி?"

"எப்படியும் நான் வியாபார விஷயமாய் வெளிநாடு போகும்போது உன்னை இங்கு அழைத்து வந்துவிடுவேன். நீ வருடத்தில் பாதிநாள் இந்தியாவிலும் பாதிநாள் அமெரிக்காவிலும் தான் இருக்கப் போகிறாய்."

"சரி. பாட்டி இங்கே வந்து இருப்பதற்கு சரி சொன்ன மாதிரித் தெரியவில்லையே" என்றாள் ரோஷிணி யோசனையுடன்.

"எல்லாம் வருவார்கள். ஆனால் அவர்களை இங்கு வரவழைப்பதற்காக, உன் அப்பாவிடம் நான் சொன்ன வார்த்தைகளுக்காக இன்றிலிருந்து, ஏன் இந்த நிமிடத்திலிருந்து நான் அயராது பாடுபடவேண்டும்."

"என்ன, நீ பாடுபட வேண்டுமா?"

"ஆமாம். உனக்கு பேறு காலத்திற்கு வருவதாகப் பாட்டி சொல்லவில்லை? இப்போது சொல்! பாட்டியை வரவழைக்க நான் உழைக்க வேண்டுமா? இல்லையா?" சஞ்சய் சிரித்தபடியே அவளை அருகே இழுத்துக் கொள்ள "வழியைப் பாத்துப் போ சஞ்சய்" என்றாள் ரோஷிணி.

"போ, வா? இந்திய பண்பாட்டில் முதல்பாடத்தைக் கற்றுக் கொள் ரோஷிணி, கணவனை பெயர் சொல்லியோ, நீ, போ என்றோ கூப்பிடக் கூடாது" சஞ்சய் மனைவிக்கு பாடம் நடத்தினான்.

சமர்த்தாய் தலையாட்டி "சரிடா" என்றாள் ரோஷிணி.

